

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

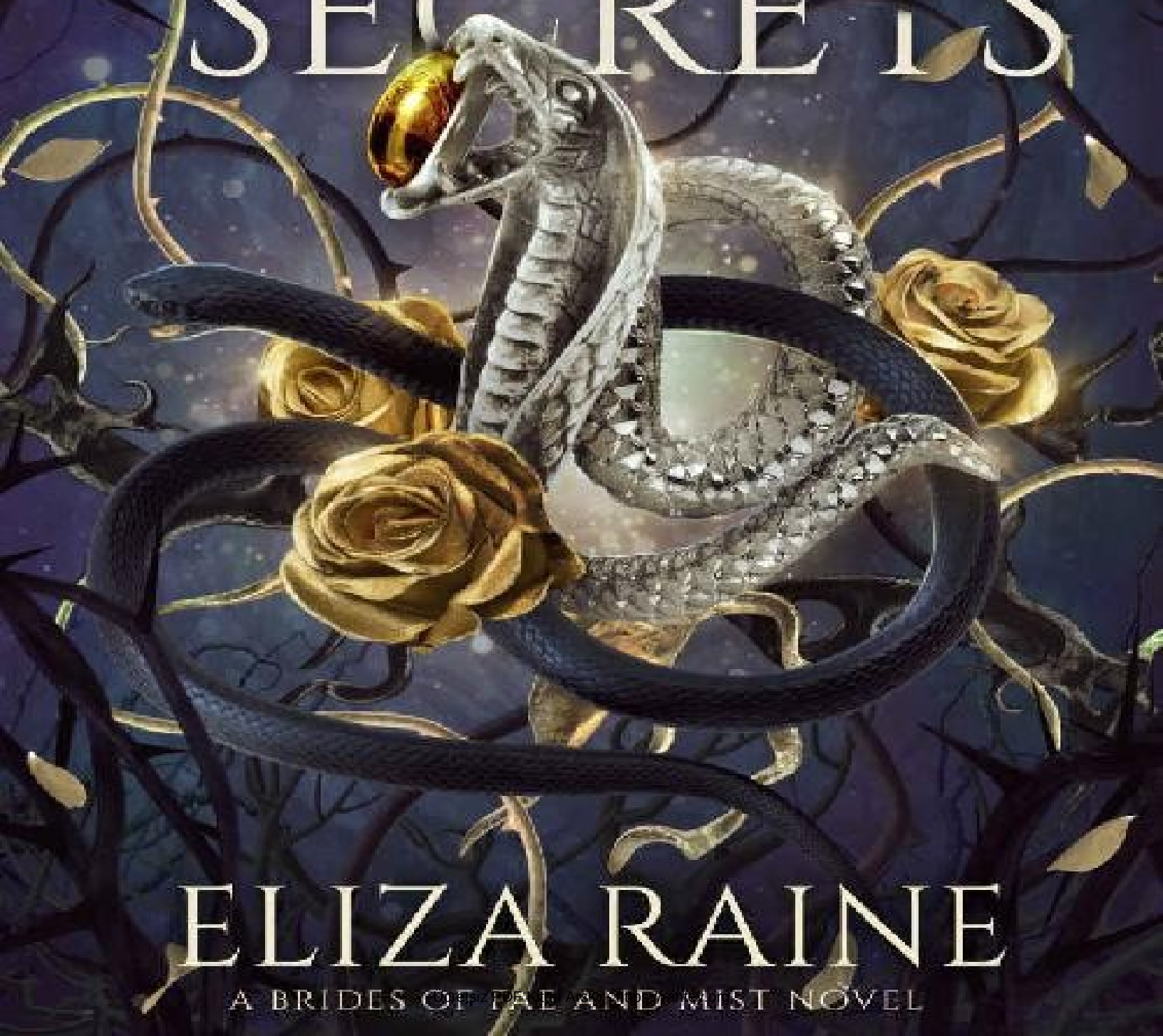
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOW BOUND QUEEN

COURT OF
SERPENTS AND
SECRETS

ELIZA RAINE

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YABAN HAYVANLARI VE HEYKELLER KÜRSÜSÜ

GÖLGEYE BAĞLI KRALİÇE

OceanofPDF.com

ELIZ A RAI NE

OceanofPDF.com

ELIZA RAINÉ

GOHRTor
SERPE
SECRETS
HTSAßiD

T% SH "oow;D c¿uxxH

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kısa Bir ...

1. [Reyna](#)
2. [Reyna](#)
3. [Reyna](#)
4. [Reyna](#)
5. [Reyna](#)
6. [Reyna](#)
7. [Reyna](#)
8. [Reyna](#)
9. [Reyna](#)
10. [Reyna](#)
11. [Mazrith](#)
12. [Reyna](#)
13. [Mazrith](#)
14. [Reyna](#)
15. [Reyna](#)
16. [Reyna](#)
17. [Reyna](#)
18. [Reyna](#)
19. [Reyna](#)
20. [Reyna](#)
21. [Reyna](#)
22. [Reyna](#)
23. [Reyna](#)
24. [Reyna](#)
25. [Reyna](#)
26. [Reyna](#)
27. [Reyna](#)
28. [Reyna](#)
29. [Reyna](#)
30. [Reyna](#)
31. [Reyna](#)
32. [Reyna](#)
33. [Reyna](#)
34. [Reyna](#)
35. [Reyna](#)
36. [Reyna](#)
37. [Reyna](#)

38. [Reyna](#)
39. [Reyna](#)
40. [Reyna](#)
41. [Mazrith](#)

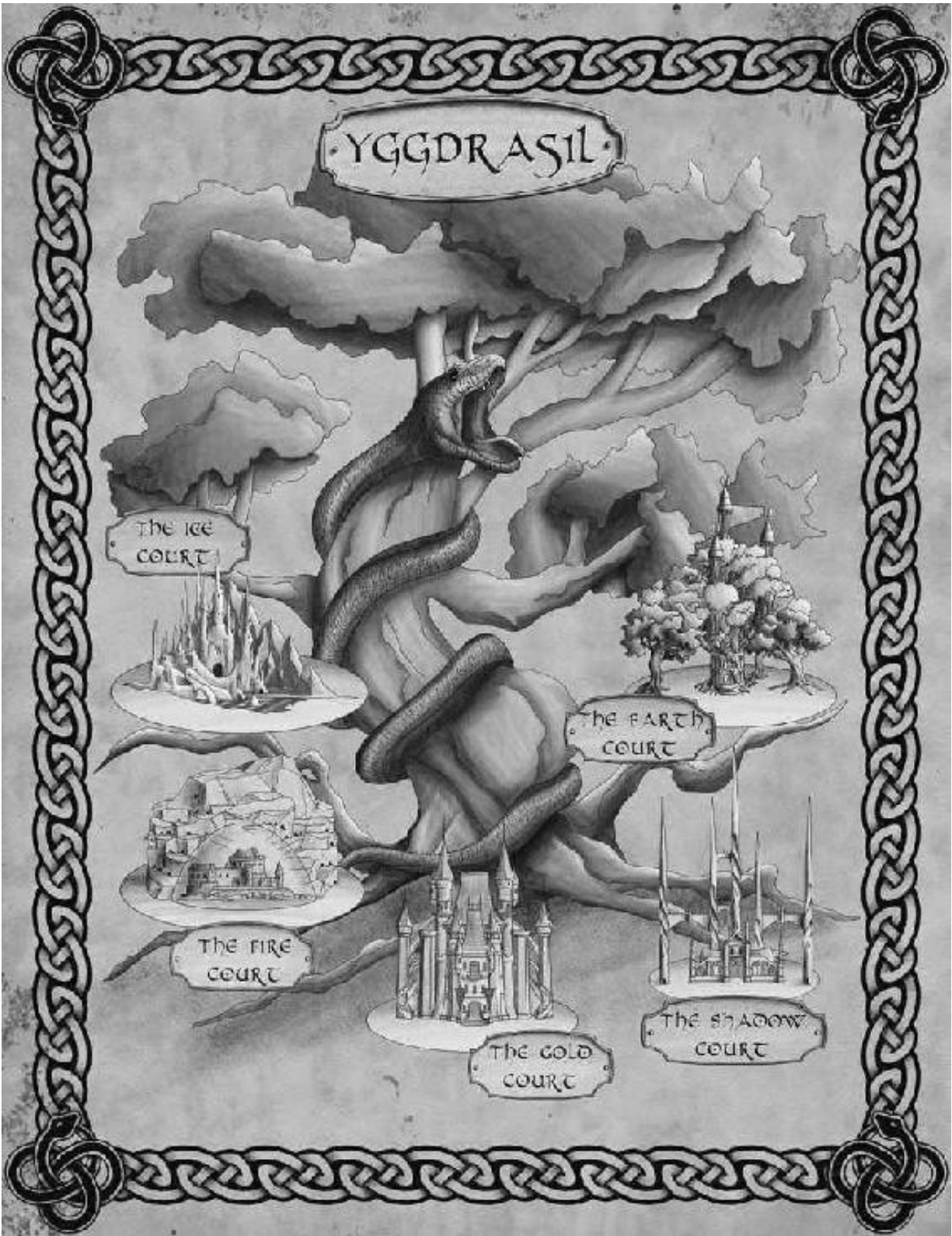
Okuduğunuz için teşekkürler!
[Lucifer'in Laneti](#)

OceanofPDF.com

*Asla pes etmeyen herkes için.
Odin aşkına, sende bu var.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KISA BİR HATIRLATMA...

KUZGUNLAR VE HARABELER SARAYI

Reyna, *altın-verici* olarak bilinen altın-fae için asa yapan, rün işaretli yetim bir insan köledir. *Yggdrasil*'de kahverengi saçlı olmayan tek insandır - onunki bakır rengindedir. Özellikle vahşi ve zalim bir altın-efe olan Lord Orm, onun bir sonraki bağlı cariyesi olmasına karar verdiğinde, kaçmak için planlarını yapar. Ancak bunu yapamadan, iki arkadaşı Lhoris ve Kara ile birlikte Gölge Saray'ın efsanevi Prensi Prens Mazrith tarafından kaçırılır.

Gölge-fae'ler insanların kafalarının içine girebilmektedir - bu Reyna'yı dehşete düşüren bir şeydir çünkü hayatı boyunca bir sır saklamıştır. Ne zaman altınla çalışsa, sonrasında *Yggdrasil*'in sınırlarında yaşayan ve Açlıktan Ölenler olarak adlandırılan ölümsüz canavarların korkunç görüntülerini görüyor.

Mazrith'in Reyna için planı vardır ve çılgın, sapkın üvey annesi Kraliçe'nin üç altın vericiyi de öldürmesini engellemek için Reyna'yı nişanla kendisine bağlamak zorunda kalır. Prens onu dağın altındaki gizli bir tapınağa götürür; burada heykellerden oluşan bir halka ve üzerinde "*Bakır saçlı altın verici anahtardır*" yazan bir yazı vardır.

Başarısız bir kaçış girişimi, zehirli bir yılanın saldırısı ve gizemli bir fae tarafından kendisine yardım etmesi için gönderilen büyülü bir baykuşla tanışması arasında Reyna yavaş yavaş Prens'in sandığı gibi biri olmayabileceğine inanmaya başlar. Ondan altın rünler süzülmemektedir, ki bu imkansız olmalıdır.

Tapınaktaki altın bir heykeli onardığında bir görü görür ama Açlıktan Ölenler yerine Mazrith ve annesini konuşurken görür. Ona ölümünün kendisine beş yıl yetecek kadar büyü vereceğini ve bir sis asası bulmasını söyler.

Daha sonra birisi onu tapınaktan aşağı iterek ölümüne sebep olur, ancak baykuş Voror onu kurtarır. Artık kaçabileceğini fark eder ama kaçmamaya karar verir. Kaderi açıkça tapınak ve Prens ile karışmıştır ve bundan kaçamayacağını kabul eder. Geri dönerken Açlıktan Ölenler tarafından saldırıya uğrar ve özellikle onun peşindedirler. Prens dev bir ayıyla ortaya çıkar ve asasıyla onları geçici olarak öldüren ama kendisini de yaralayan bir patlamaya neden olur. Ona Kraliçe'nin geldiğini ve kaçması gerektiğini söyler, sonra da yere yığılır.

AÇGÖZLÜLÜK VE ALTIN MAHKEMESİ

Reyna, Kraliçe'den kaçmak yerine Prens'i kurtarmayı başarır. Bir mağarada saklanırlar ve Reyna onun yarasının ciddi olduğunu ve altın renginde parladığını keşfeder. Prens ona lanetli olduğunu ve bunu bozmak için otuzuncu yaş gününe kadar vakti olduğunu itiraf etmek zorunda kalır. Ona daha fazla ayrıntı anlatmayacaktır.

Dağın içinden kurtarırlar ve Kraliçe, münzevi olan Ateş Mahkemesi hariç tüm Fae Mahkemeleri arasında *Leikmot* olarak bilinen bir oyun festivali ilan eder. Kraliçe, Divan'a Mazrith'in insan bir gelin alma kararına güveneceklerse, Gölge Divanı'nın şampiyonu olarak kendini kanıtlaması gerektiğini söyler.

Diğer üç şampiyon gelir; toprak-fae'den Lord Dakkar, buz-fae'den Leydi Kaldar ve altın-fae'den Lord Orm. Gölge Mahkemesi üç oyuna ev sahipliği yapar, ilk ikisini Reyna kaybeder, ancak yarışırken rakiplerinin gözünden görüler görür.

Oyunlar arasında tapınaktaki heykeli tamir etmeyi başarırlar ve heykel onlara bir bilmece verir. Bilmeceyi çözerler ve dağın içindeki efsanevi bir berserker'in antik bir heykelini ziyaret ederler. Voror'un yardımıyla çılgın heykelden bir parça yeşim taşı almayı başarırlar.

Yeşim taşı tapınağa götürmeden önce Mazrith, Reyna'nın onun hakkında gördüğü fae-wine rüyalarının bir parçası olduğunu fark etmesini sağlayan bir şey söyler. Tartışırken yeşim taşına dokunur ve üvey annesinin elinde bir sis asası tuttuğu hayalini tetikler.

Mazrith'in annesinin öldüğü imgesi de dahil olmak üzere gördüklerini ağzından kaçırır. Mazrith öfkelenir, ona görevi tek başına sürdüreceğini söyler ve oradan ayrılır. Kadın peşinden gittiğinde Mazrith Açlık Çekenler'in saldırısına karşı savaşmak için çağrılmıştır. Kız yarışa katılır ve kazanır. Ancak Orm onunla alay eder ve arkadaşlarının tehlikede olduğunu fark eder. Onlara doğru koştuğunda, gitmişlerdir.

CANAVARLAR VE KÖTÜLÜKLER MAHKEMESİ

Kraliçe, *Leikmot* şampiyonlarına yönelik acımasız bir oyunun parçası olarak arkadaşlarını almıştır. Reyna, Lhoris'i oyuna kaptırmak üzereyken Mazrith, elinde tutsak olarak bir Açlık Çeken'le geri döner. Reyna ona gördüklerini anlatır ve Mazrith onu Açlık Çeken'i görmeye götürür. Hiçbir şey öğrenmezler ama savaşmayı bırakırlar. Heykeli onarırlar ve sadece Gölge Mahkemesi'ndeki gizli bir gökyüzü adasından elde edilebilecek bir yıldız taşına ihtiyaçları olduğu söylenir. Oraya ulaşmanın tek yolu Mazrith'in babasıyla birlikte kaybolmuştur.

Reyna, yaşlı Kral'ın *Yggdrasil*'in gövdesinde bir şey sakladığını gösteren bir imgelem görür. *Leikmot*'un bir sonraki turu Buz Mahkemesi'nde yapılır ve Voror onu aramak için geride, ağacın içinde kalır.

Reyna ilk oyunu kaybeder. Mazrith ona bir kaplıcada yüzmeyi öğretir ve Reyna onun dokunuşuna kendini kaptırır. Onun kendisine gerçekten değer verdiğini fark eder.

Bir sonraki oyunda ikinci olur ve Toprak Mahkemesi'nden Dakkar ve ailesiyle vakit geçirmeye davet edilir.

Son oyun olan kızak yarışında yaralanır ve aceleyle Buz Mahkemesi'nden ayrılırlar. *Yggdrasil*'e döndüklerinde Voror heykellerin arkasındaki şelaleye giden gizli bir yol bulmuştur. Reyna orada kırık bir altın bibloyu tamir eder ve işi bittiğinde Mazrith'in bir canavar gibi görüldüğü ve elinde annesinin göğsüne saplanmış bir hançer tuttuğu bir anı görür.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith ve ben birbirimize baktık, ikisi de sağır edici sessizliği bozmadı. Varlığı şişip sertleşerek biraz daha korkutucu bir hal alırken ellerim titredi.

İmgelemde çıkardığı öfke dolu kükreme kulaklarımda çınladı. Annesinin kanının siyah-beyaz benekli derisinin üzerine dökülüşü kafamın içinde tekrar tekrar oynadı.

Az önce onu annesini ve bir gold-fae olmakla suçlamıştım ve bana gözlerinde nefretle bakıyordu, Gölge Saray'ın her santimi vahşi ve ölümcül Prensi.

"Bir şey söyle," diye fısıldadım sonunda, kelimeleri dudaklarımdan çıkmaya zorlayarak.

"İnkâr etmemi mi istiyorsun?" Sesi bir tıslamaydı ve gözlerindeki öfke boşaldı, yerini bakışlarını tutamayacağım kadar soğuk bir ifade aldı.

Ne söylemesini istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Doğru olduğunu zaten biliyordum.

Ellerimi yüzüme sürerek parçaları bir araya getirmeye, gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. "Eğer bir gölge-fae değilsen nasıl gölge büyüsü yapabiliyorsun?" Onunla ilgili gördüğüm ilk imgelem aklıma geldi. Annesi beş yıl yetecek kadar büyüye sahip olacağını söylemişti. Ama Mazrith, annesi ölmeden çok önce de çok güçlü bir gölge-fae'ydi.

Ve neden onun hayatına son vermişti?

Mazrith, "Ben bir gold-fae değilim," diye tükürdü. "O zaman nesin sen?"

"Yggdrasil'in daha önce gördüğü ya da görmek istediği hiçbir şey yok," diye tersledi ve benden uzaklaştı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ne var? Hayır, konuşmamız gerek! Mazrith, az önce ne gördüğümü bana anlatmalısın."

"Sana hiçbir şey söylemek *zorunda değilim*."

Öfke içime doldu ve ellerimi bırakarak birini sertçe kalçama vurdum. Çıkan keskin ses onun bana dönmesini sağladı. "Sana her şeyi anlattım," diye hırladım dişlerimi sıkarak. "*Her şeyi*. Kimseye itiraf etmediğim sırlarımı ve korkularımı."

Bana doğru o kadar hızlı bir adım attı ki nefesim kesildi, ancak üzerimde yükseldiğinde durdu. Teni mükemmeldi, keskin elmacık kemikleri, düz burnu ve sivri kulakları tam da güzel bir Fae Prensinin olması gerektiği gibiydi. İmgelemede gördüğüm benekli, yaralı, et yığınından hiçbir iz göremiyordum.

Orada mıydı? Şimdi mi? Sihirle mi saklanmıştı? Yüzüne dokunmak için uzandım ama konuştu ve sesindeki buz gibi çelik beni dondurdu.

"Annemi öldürdüm."

Kalbim göğsüme çarptı ve elimi indirdim.

Kaya gibi gergin bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Ben bir altın-fae değilim ve bir gölge-fae de değilim."

"Ama-"

"Kutsal ağaçtan ve savaşçılarımdan uzaklaşana kadar öğreneceğin bu kadar."

Konuşmaya başladım ama durdum. Gözlerinin üzerinde ve asasının etrafında gölgeler uçuşuyordu. Daha önce Yggdrasil ağacının içinde çok uzun süre kalmanın fae'leri vahşileştirdiğini söylemişti. Ve diğerleri şelalenin diğer tarafındaydı.

Belki de haklıydı. Konuşmanın sırası değildi.

Ellerim hâlâ titriyordu, omuzlarımı dikleştirdim. "Tamam, ama söz vermelisin-"

"Hiçbir şey için söz vermiyorum. Nefesinizi tutun."

Bir çığlık attım, sonra elimi tutup diskten suya doğru adım atarken çaresiz bir nefes aldım.

Güçlü bir şekilde yüzerek ikimizi de akıntıda ilk seferden çok daha hızlı sürükledi, ama yönümüzü şaşırmamız daha az tedirgin edici değildi. Suyun içinde çekilirken panik ve öfke beni tüketti.

Diğer tarafta yüzeye çıkar çıkmaz, omzuna vurmak için elimi geri çektim ve hemen batmaya başladığım için bacaklarımı cılgınca tekmeledim.

"Seni aptal, çocuksu, bencil *veslingr!*" Bir kolunu belime dolayıp bizi tekneye doğru itmeye başladığında ona bağırdım. "Sana soru sormayı bırakmayı kabul etmiştim, beni boğmaya çalışmana gerek yoktu, seni çocuksu, bencil-"

"Bunu zaten söylemiştin," dediğini duydum Frima'nın, güçlü eller beni teknenin güvertesine çekmeden önce.

Kendini güverteye çeken Mazrith'e ters ters baktım. Gözlerime bakmadı.

"Bencilliği iki kez hak ediyor," diye terslendim, hâlâ nefes nefese kalmış ve şoktan titriyordum.

Sorularıma ara vermeyi kabul etmiş olabilirdim ama görüntüler hâlâ kafamda dolaşüyor, adrenalın ve kafa karışıklığı hâlâ kasıp kavuruyordu.

Az önce gördüklerimi anlamam için zamana ihtiyacım vardı ama o bana kasıtlı olarak hiç zaman vermemişti.

Neden? Görmemem gereken bir şeyi gördüğüm için ceza olarak mı beni suyun içinde sürükledi? Yoksa *Yggdrasil* ağacından çıkmak için gerçekten çaresiz miydi?

Kurulanırken gözlerimi ondan ayırmak zordu ve Voror güverteye indiğinde, soğuk öfkenin devasa kütlesinden dikkatimi dağıtacak bir şey bulduğum için rahatlamıştım.

"Tüyünü kaybettim," dedim baykuşa.

Voror kötücül bir bakışla başını imkansız bir açıya çevirdi, sonra gagasıyla bir tane koparıp bana doğru kanat çırpı.

"Teşekkürler ve özür dilerim," dedim saç bandımı takarken.

"İşin bittiğinde ben çıplak olacağım," diye mırıldandı zihnime. "Görüyorum ki arayışın başarılı olmuş."

"Ne?"

Baykuş bana yavaşça göz kırptı. "Ne zaman sana inandığımdan daha zeki olabileceğini düşünsem, yeniden değerlendirmek zorunda kalıyorum." Ona ters ters baktım. "Merdiveni ortaya çıkarmaya çalışıyordun. Başardın."

"Öyle mi?"

Voror zihinsel bir iç geçirdi, sonra havalandı ve Thor heykelinin karşısındaki kısmına doğru uçtu. Orada, arkasındaki ahşaptan zar zor ,

gerçekten de bir merdivendi. Zikzaklar çizerek gövdenin iç kısmına doğru ilerliyor, yükseldikçe ağacı kaplayan yüksek yeşilliklerin arasında kayboluyordu. Baykuş oymalı korkuluğun üzerine düzgünce kondu ve bize doğru göz kırptı.

"Bütün o gürültüye bu mu sebep oldu?" diye sordu Svangrior, teknenin kenarında durarak. Gözleri görüş alanındaki her şeyin üzerinde geziniyordu ve neredeyse Mazrith kadar gergin ve diken üstündeydi. "Hayal ettiğimi sanmıştım."

Tait heyecan içinde bakıyordu. "Olamaz, bu gerçek. Söylentilerin doğru olduğunu biliyordum." Ellerini birbirine vurdu. "Bu dünyanın sırları asla bitmeyecek!"

Mazrith onun yanından geçti ve gölgeler açısından teknenin yelkenine akarak bizi merdivenlere doğru sürükledi.

Hâlâ bana bakmamıştı.

Korkuluklara tutunarak dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım. Onun - elini annesinin göğsüne sapladığı hançerin etrafına sarmış, misk tenli-görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmam gerekiyordu. En azından şimdilik.

Onu annesinin hayatına son vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmek için ne kadar yanıp tutuşsam da burada bundan bahsetmezdi. Her ne olduysa, bir nedeni *olmalıydı*. Onu seviyordu, bunu daha önce birçok kez açıkça belirtmişti, arkadaşları da öyle.

Siyah, ruhsuz gözler ve büzüşmüş, çürüyen yaralar, en ufak bir şüphe titreşimiyle birlikte aklıma geldi.

Bir nefes aldım ve korkulukları bırakıp gözlerimi açtım.

Mazrith'e güvenmiştim. Şaşırtıcı bir şekilde ona *saygı duydum*. O soğukkanlı bir katil *değildi*. Bunu kesinlikle biliyordum. Onun gerçekten bir canavar olduğuna bir an bile inanmış olsaydım, onu öptüğüm gibi öpemez, dokunuşunu kucaklayamaz, beni böylesine zevkli ve *savunmasız* bir yere götürmesine izin veremezdim.

Kendisine ve annesine ne olduğunu bana anlatacaktı ve mantıklı bir açıklaması olacaktı. Olmak zorundaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

REYNA

I Teknenin merdivene ulaşması sadece birkaç dakika sürdü ve yakından bakıldığında, imgelemimin gösterdiği kadar girift bir oyulmuş ve güzeldi. Dolambaçlı sarmaşıklar ve yapraklar ahşaptan yüksek bir korkuluk oluşturdu ve bunun bir zanaatkârdan ziyade ağacın kendi eseri olduğuna kolayca inanabilirdim, o kadar organik ve doğaldı ki.

Frima tekneyi merdivene demirlemek için gölgelerini kullandığında Mazrith, "Herkes burada beklesin," diye bağırdı.

"Gerçekten mi?" Frima'nın sözlerinde her zamanki kırılmış alaycılığından daha keskin, alışılmadık bir kızgınlık vardı. "Tek yaptığım bebek bakıcılığı yapmak ve senin bir bok yapmanı beklemekse *Yggdrasil*'deki en güçlü savaşçılardan biri olmanın ne anlamı var?"

Mazrith onun sözleri karşısında irkildi ve aceleyle bir adım geri çekildi. "Sana burada beklemenı söyledim ve sana söyleneni yapacaksın." Sözleri çelik gibi sertti ve kadın bir kez başını salladı.

"Evet, Maz. Elbette."

"Sen, benimle gel." Emri açıkça benim içindi. Hâlâ bana bakmamış olmasına rağmen, gölgeleri bacaklarımın etrafında dönerek beni güvertenin kenarına doğru itti. Endişeyle beni yönlendirmelerine izin verdim, sonra da dikkatlice tekneden merdivene doğru ilerlerken beni sabitlediler. Mazrith'in iri cüssesi arkamdaki boşluğu doldurdu ve tırmanmaya başladım.

Zikzaklı merdivenin tepesine ulaştığımızda kalçalarım yanıyordu. Aslında burası zirve değildi, sadece ulaşabildiğimiz ilk çıkıntıydı, *Yggdrasil*'in gövdesinin ahşabına oyulmuş ve yeşilliklerle bezenmişti. Mor çiçeklerden oluşan küçük çalılar topraklı çıkıntıyı süslüyordu ve güzel turuncu papatyalar dolambaçlı sarmaşıklara asılmıştı.

Sonunda gördüğüm şeyi tanıdım. Mazrith'in babasının imgelemindeki sandığın aynısı olan, demire bağlı büyük bir sandık.

Lütfen, lütfen Thor'un Tılsımını buraya saklamış olsun, diye dua ettim merdivenden inip platforma çıkarken.

"Sana burada bir şeyler bulacağını söylemiştim," dedi Voror merdiven korkuluklarına çıkarak. "Ve nadiren yanırlım." Eğer tılsım gerçekten de sandığın içindeyse, mağrur baykuşun kendini beğenmişliğine katlanmak zorunda kalacaktık. Ama buna değdi.

Yılan gibi uzanan yeşil sarmaşıklar kutunun her tarafını sarmıştı ve Kral'ın ne kadar zaman önce orada olduğunu merak ettim.

Onları göğüs kapağından ayırmak için uzandım ve acı koluma dolandı. Daha haykıramadan nefes alamaz hale geldim. Ciğerlerim... çalışmayı bırakmıştı.

Göğsümü tuttum, ses çıkarmaya çalıştım, sonra sırt üstü düştüm, kör bir panik beni ele geçirdi. Mazrith'in gölgeleri üzerime hücum etti ve önce ağzıma, sonra da boğazıma doğru ilerlerken panik bedenimi sardı.

Kısa bir acı patlamasıyla ciğerlerimdeki baskı kayboldu ve tekrar nefes alabildim. Gölgeler girdikleri gibi hızla çıktılar ve parmaklarım boğazıma sarılmış, ellerim terlemiş bir halde havayı yuttum.

"Az önce ne oldu böyle?" Mazrith yanıma gelip çömelirken nefes nefese kaldım ve gözlerimdeki yaşları kırıştırdım.

Bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı ve hâlâ gözlerimle buluşmadı ama yüzündeki öfkeyle karışık endişeyi görebildiğimden emindim. En azından ben endişe görmek *istiyordum*. "Bir tuzak," diye hırladı. "Babamın en sevdiklerinden biri. Tahmin etmeliydim."

Birkaç derin nefes aldım ve nefesim düzene girdiğinde Mazrith'in gölgeleri kutuya doğru ilerledi. Etrafında koşuştururlarken, tüm sarmaşıklar geri çekildi. Gürültülü bir çatırtı oldu ve kapak gıcırdayarak açıldı.

Boğazımı bırakarak göğsüne bakmak için dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim.

Hayatımda gördüğüm en güzel balta bana doğru parlıyordu. Gümüş metalden yapılmıştı ve her iki bıçağı boyunca en büyük koleksiyon yer alıyordu.

Gördüğüm en değerli taşlardan biriydi. Her iki bıçağa da, merdiven korkuluklarındaki oymalara o kadar benzeyen karmaşık sarmaşıklar kazınmıştı ki, baltanın hayat ağacına bağlı olup olmadığını merak ettim.

"Bu inanılmaz," diye nefes aldım.

"Bu çalıntı," diye gürledi Mazrith. "Bu babama ait değildi." Neredeyse isteksizce onu sandıktan çıkardı. Metalin hareket ettiğini duydum ve tekrar baktım. Kutunun dibinde torbalar dolusu madeni paranın yanı sıra bir avuç dolusu küçük eşya daha vardı. Bir tomar kâğıt, küçük bir demir kutu, yoğun kırmızı yakutlardan oluşan bir bilezik ve...

"Bu o mu? Thor'un Tılsımı bu mu?"

Mazrith çekiç şeklindeki tılsıma uzandı ve parmakları metalin etrafını sararken uzun bir nefes verdi. "Evet."

"Tanrılara şükürler olsun." İçime dolan rahatlamayla sırt üstü düştüm.

"Bu bir kurt pençesi," diye mırıldandı Mazrith. Küçük kutuyu açmıştı, içinde hasarlı, sararmış tek bir pençe vardı.

"Kimsenin bulamayacağı bir yere kilitlemek tuhaf bir şey."

Mazrith cevap vermedi, sadece kutuyu kapattı. Sandıktan her şeyi çıkarmaya başladı, hepsini kemerindeki keselere ve pelerininin ceplerine doldurdu. Kendi ceplerime koymam için bana iki torba sikke ve yakut bileziği uzattı ve ben hazineye göz kırptım.

Bu bana bir ömür boyu özgürlük satın almak için yeterli olurdu.

Ama bu ne tür bir özgürlük olurdu? Kaçak bir hayat. *Yalnız bir hayat.*

"Hepsi bu kadar. Gitmeliyiz." Mazrith ayağa kalktı ve doğruldu; bir elinde asası, diğerinde muhteşem baltası vardı.

Ona baktım, içimi bir huşu kapladı. "Bunu tutarken bir kral gibi görünüyorsun," dedim.

Gözlerini karanlık bürüdü, bana bakarken ağzı sıkılaştı, sonra tekrar başka tarafa baktı.

Kesinlikle söylenecek doğru şey değil.

Beni geçip merdivenlerden aşağı indi. Yavaşça ayağa kalktım ve onu takip ettim.

Frima ve Svangrior'daki gerginlik, ağaçtan ayrılıp Gölge Saray'a giden kök nehri üzerinde ilerlemeye başladığımız anda neredeyse yok olmuştu. Sinir bozucu bir şekilde, aynı şey Mazrith için geçerli değildi. Geminin burnunda dimdik durup öfkeyle etrafımızdaki nehre kısa bir süre baktıktan sonra kendini kamarasına kilitledi ve Frima'ya dönüş yolunun geri kalanında bize rehberlik etmesini emretti.

Bir saat düşüncelerim tutarsızca yuvarlandıktan sonra kapısını çaldım. "Mazrith?"

Cevap gelmedi.

Ben iç çekerek kapalı kapıya yaslanırken Frima yanıma geldi. "Biraz uyumalısın. Sekiz saat daha yolumuz var ve çok uzun bir gün oldu."

"Uyuyabilir miyim bilmiyorum."

Önce kapıya, sonra bana baktı. "Eminim bunu .

Kaderiniz ne olursa olsun, ikiniz de boğazınıza kadar batmış durumdasınız."

"Umarım öyledir. Şu anda pek açık sözlü değil. Aslında, benimle konuşmayı reddediyor. Bu..." Bir kelime seçmeye çalıştım. Çıldırııcı mı? İmkansız mı? *Dehşet verici*. "Sinir bozucu."

Frima homurdandı. "Senin özellikle *açık sözlü* olduğunu hatırlamıyorum. ya da." Başını öne eğdi. "Siz ikiniz çok tuhaf bir çiftsiniz."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandım, sonra alnımı tahtaya bastırdım. Gözümün önündeki görüntüsü zorla kafamın içine girdi.

Hayatı boyunca bu sırrı saklamış, hiç kimseyle paylaşmamıştı. Bu yük sadece ona aitti. mi doğmuştu? Biri ya da bir şey onu bu hale mi getirmişti?

Benimle konuşmasını dileyerek bir kez daha iç çektim. İçindeki o korkunç, katı gerginliği biraz olsun yatıştırmama izin vermesini diledim.

"İyi uykular Maz," diye mırıldandım. "Ben de aynısını yapmaya çalışacağım."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

REYNA

I uyudum ama iyi uyuyamadım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, rüyalarım onunla doluydu. Onu hayal etmek istediğim gibi, dünyayı sarsan zevk dokunuşlarıyla değil, buruşuk, yaralı teniyle

ve siyah gözleri. Onu üvey annesinin tahtında, onun yaptığı her şeyi yaparken ve kurbanlarının kanını kendi kireç beyazı dudaklarından yalarken hayal ettim. Şarkı söylerken Elder'ın yanında durduğunu, yüzündeki yaraların açıldığını, karardığını, parçalanan bedeninden altın rengi bir sıvı sızdığını hayal ettim.

Uyandığımda terden sıırılsıklam olmuşum. Brynja yatağın ayakucunda koşuşturuyor, sandıklardaki eşyaları büyük çuvallara dolduruyordu.

"Leydim?" Çok hızlı oturduğumda doğruldu ve inledi. "Neredeyse kıyıya vardık. Çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim kalın bir sesle. "Yine de biraz su iyi olurdu, lütfen."

İş kıyafetlerimi çabucak giydim ve tekne hafif bir gümbürtüyle karanlık kumlara kayarken güverteye çıktığımda Gölge Sarayının parıldayan kasvetini görünce rahatladım.

"Buraya döndüğüm için mutlu olacağım kimin aklına gelirdi?" Tait'in Buz Sahası maçından kalma küreyi tutarak durduğu yere doğru ilerlerken kendi kendime mırıldandım. "Mazrith nerede?" Ona sordum.

Gölge-eğirici cevap veremedi Prens geçti.

"Mazrith-" diye başladım ama tahtayı kavradı ve parmaklıkların üzerinden atladı, koyu renk kürkleri kayboldu. İçimi çektim ve dişlerimi sıktım. "Boş ver."

Frima omuzlarına attığı üç büyük çuvala yanımdan geçti. "Gel bakalım."

Bizi dağdan aşağı indiren üstü açık araba bizi bekliyordu ama ayaklarım kumu bulduğunda Mazrith ortalıkta görünmüyordu. Voror tepemden süzüldü ve sesi zihnimde yankılandı.

"Aptal ayı ve Prens gittiler." "Gittiler mi?"

"Evet. Aptal ayı-"

"*Arthur*. Hayatımı kurtaran ayı," diye düzelttim, gözlerimi devirip Frima bana kaşlarını çatarken ona gülümsedim.

"İyi. Aptal ayı Arthur, biz geldiğimizde onu bekliyordu."

Araba ormanın içinde ilerlemeye başladığında Frima'ya döndüm.

"Mazrith'in nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır. Baykuşun az önce Arthur'la buluştuğunu mu söyledi?" diye tahmin etti. "Evet."

Omuz silkti. "Eminim bizden önce saraya dönmeyi başaracaktır."

Yılan Sütlerine girdiğimizde Mazrith'ten hiçbir iz yoktu. Ancak Kara ateşin yanındaki büyük sandalyede oturuyordu ve ben daha odaya tam olarak girmeden kitabını bırakıp bana doğru atıldı. Svangrior homurdanarak savaş odasına doğru yürüdü ve Frima gülümseyerek çantalarını bırakıp Sütlerden ayrıldı.

"Reyna! Sağ salim döndün!" Kara beni sertçe sıktı, ben de onu sıktım.

"Ben. Lhoris nerede?" Ben konuşurken koca adam kapıdan içeri girdi, sakallı yanakları beni görünce gülümsemeyle yarıldı.

"Güvendesin," dedi.

"Sadece birazcık," dedim acıklı bir gülümsemeyle. Onlara başka bir örgü gösteremediğim için bir utanç hissettim, ama beni tek parça halinde görmekten duydukları bariz sevinç bu utancı uzaklaştırdı.

"Bize her şeyi anlat," dedi Kara, beni ateşe doğru çekerek.

"Yapacağım ama önce Voror'un burada olduğundan emin olmalıyım. Tüm bunları onun da duyması gerekiyor." Başımı kaldırıp dikkatle çatı kirişlerine baktım.

"Seninle birlikte değil miydi?"

"Hayır, Buz Sarayı onun için çok soğuk. O *Yggdrasil*'in içinde kaldı. Voror?"

Beyaz bir kanat çırpı, sonra baykuş süzülerek aşağı indi ve koltuğun arkasına kondu.

Onlara ayrıldığımdan beri olan her şeyi anlattım, yüzme dersinin ayrıntılarını ve dönüş yolunda ağaçta olanları atlardım. Voror o kısmın çoğunu zaten biliyordu ve arkadaşlarım sis asası arayışımızı öğrenemezdi.

Sözlerimi bitirdiğimde Kara'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Orm seni kurtardı mı?" Başını iki yana salladı. "Gizli bir oyun oynanıyor Reyna. Dikkatli olmalısın."

"Dikkatli davranıyorum. Ama bunun Orm'un benim ve Mazrith için buz tarafından ezilmekten daha kötü bir kader dilemesinden başka bir nedeni olduğunu sanmıyorum. O sadece zalim ve sapkın biri."

Lhoris, "Keşke Leydi Kaldar'ın suyun altındaki saldırısından kurtulmasaydı," diye mırıldandı.

"Sen de ben de. Ama ne yazık ki o yaptı."

"Dakkar'a güveniyor musun?" Lhoris'in gözleri karardı.

"Güven değil, hayır. Ama onu ve ailesini sevmekten kendimi alamıyorum." "Hmm."

"Diğer tuhaf şey," dedim, Kara'ya dönmeden önce odanın boş olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım. "Orada bulunduğum süre boyunca başkalarının gözünden herhangi bir imgelem görmedim."

Nedense gözleri daha da büyüdü. "Bu *çok* ilginç," dedi. "Ben yokken kütüphanede bir şeyler öğrendin mi?"

". Büyü hakkında çok şey öğrendim."

"Birinin bana sihirlerine nasıl erişim sağladığını açıklayabilecek bir şey var mı? Belki de bizimle birlikte Buz Mahkemesi'nde olmayan biri?"

Kara başını salladı. "Güçlü zihin büyüüne sahip fae'ler -genellikle gölge fae'ler- kafanın içinde bir şeyler görmeni, hatta bir şeyler hissetmeni sağlayabilir ama başkalarının kafalarına erişmeni sağlayamazlar. Ve fae'ler diğer insanlara büyülerini kullandıramazlar."

Mazrith'in annesinin sözleri aklımdan geçti. *Sana beş yıl yetecek kadar büyü verebilirim.* "Bundan emin misin?"

Kara bana bir bakış attı. "Bir fae'yi son nefesinde sana büyülerini vermeyi seçecek kadar onurlu bir şekilde öldürmediysen, evet. Eminim kimse sana büyüünü vermemiştir."

Gözlerimi ona diktim. "Bir daha söyle."

Kaşlarını çattı. "Büyünün varlıklar arasında aktarılabilmesinin tek yolunun gönüllü olarak ve hayatına son veren kişiye yapıldığını okumuştum. Bu, Tanrı'nın savaştaki cesareti takdir etme yoluymuş. Eğer sizi öldüren kişiye yeterince saygı duyuyorsanız, onu daha güçlü hale getirebilirdiniz. Ama el altından öldürüldüyseniz, katiliniz sizin gücünüzü alamazdı. Gücü olan tek varlığın onurunun olmadığı günümüz dünyasında biraz geçersiz ama sanırım eski zamanlarda bir anlamı vardı."

Parçalar kafamda yerine oturdu.

Mazrith'in annesinin ona sihrini verebilmesinin tek yolu onu öldürdü.

Onun için kendini feda etti.

Öfke ve acı dolu haykırışını hatırladıkça kalbim acıyordu. Her şeyden çok ona gitmek istiyordum ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlamadan önce ayağa kalkmak üzereydim.

"Reyna, iyi misin?"

"Evet." Gözlerimi kırıştıtarak tekrar oturdum. "Özür dilerim, bu... bu başka bir şeyi daha anlamlı kılıyor."

"Ne?"

Başımı salladım ve özür dileyerek ona baktım. "Bunu söyleyemem."

Kara omuz silkti. "Pekâlâ. O zaman görülerine dönersek, Buz Mahkemesi'nde onları etkilemiş olabilecek farklı ne vardı?"

"Buz Sarayı'nda seninle birlikte değildim," dedi Voror.

Dikkatimi tekrar toplayarak baykuşa döndüm. "Bana görüleri senin verdiğini mi söylüyorsun? Ya da imgelem görme gücü mü?"

"Eğer öyleysem, o zaman bunun farkında değilim. Ama seninle birlikte değildim. Bu konuyla ilgili olabilir."

Onun sözlerini Kara'ya aktardım. "Bu mümkün, sanırım." Birkaç dakika düşündükten sonra, "Sorduğun gibi, fae olmayan diğer büyülü varlıklar hakkında bir şeyler öğrendim," dedi.

"Ve bunlardan herhangi biri bir şeye benziyor mu..." Doğru kelimeleri aradım. "Olabilir miyim?" Kulağa doğru gelmiyordu ama başka nasıl soracağımı bilmiyordum.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Pek sayılmaz, hayır. Çok azı insansı, olanlar da ya kurttu, ya bir metre boyundaydı ya da ışıktan yapılmıştı."

"Oh."

"Eğer sihrin varsa, o zaman..." İçim daraldı ve Lhoris uzun bir nefes aldı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Reyna ama sen muhtemelen bir fae'sin."

"Hayır. Ben Fae değilim. Olamam." *Olabilir miyim?*

"Reyna, ailenin kim olduğunu bilmeden, ne olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yok." Bu sözleri Kara'dan bekliyordum ama söyleyen Lhoris'ti.

Şaşkınlıkla ona baktım, huzursuzluk damarlarımda dolaşıyordu.

Lhoris Fae'lerden nefret ederdi. Onu klanından almışlar, dövmüşler ve esir tutmuşlardı. On yıldan uzun bir süredir ne zaman onların türünden bahsedilse ondan sadece öfke ve nefret duymuştum.

Ama bana baktığında gözlerinde öfke ya da nefret yoktu. Merhametle doluydular. "Altınla çalıştıktan sonra gördüklerini bana ilk anlattığında farklı olduğunu anlamıştım."

Ona baktım. "Ama... Fae?"

"Bir çeşit büyü kullanıyorsunuz. Bunu inkâr etmenin pek bir anlamı yok. Ama bu seni son on beş yıldır sevdiğim ve değer verdiğim kişiden farklı biri yapmaz."

Duygular derimi gerdi ve midemi bulandırdı. Hiç tereddüt etmeden öne doğru eğildim ve kollarımı iri adama doladım. "Fae olsaydım benden nefret etmez miydin?" Kalın saçlarına doğru mırıldandım.

"Dünyadaki hiçbir şey senden nefret etmemi sağlayamaz

Reyna." Titrek bir nefes aldım.

Gürültülü bir patlama beni ondan uzaklaştırdı.

Lhoris'in sertleşen kollarında döndüm. Kara biraz küçülmüş gibiydi.

Patlama sesi Prens Mazrith'in süitinin kapısını açmasıydı. Ve sonunda bana bakıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

REYNA

"R Eyna, benimle gelmen gerekiyor." Sert ve duygusuz sözleri odanın içinde çınladı.

"Arkadaşlarımla konuşuyorum," dedim soğukkanlılıkla, içimi doldurmaya çalışarak

Havuzda, buzulda birlikte olduğum versiyonuyla kafa kafaya vermiştim. Mazrith'in o versiyonu arkadaşlarıma merhaba bile demiş olabilir. Bu versiyonu... Bu versiyonu beni en başta kaçıran versiyonuydu. Sert, iri yarı, öfkeli savaşçı.

"Bu bekleyebilir. Biz gidiyoruz." Döndü ve kapıyı arkasında açık bırakarak odadan çıktı.

Dişlerimi sıktım. "Birkaç saat sonra görüşürüz, umarım." Lhoris'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim." O da gülümsedi.

"Nereye gidiyorsun?" Kara hâlâ açık kapıya bakarak fısıldadı. "Daha fazla gizli görev," dedim omuz silkerek ve gülümseyerek. "Ama uzak değil. Ve Tehlikeli bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Yine de dikkatli ol," dedi hızlı bir kucaklamayla.

Mazrith koridorda kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu. Beni görür görmez yürümeye başladı ve ben de ona yetişmek için acele ettim.

"*Ravensstar*'a gidiyoruz sanırım?"

"Burada bundan bahsetme."

Yüzümün kızgınlıkla buruşmasına engel olamadım. "Herhangi bir şeyden bahsedecek miyiz?"

"Eğer öyle olacaksak, burada olmayacak."

"Bu tanıdık gelmeye başladı," diye mırıldandım ama sustum.

Kuleler arasındaki köprüye çıkan tepesine ulaştığımızda o kadar nefes nefese kalmıştım ki istesem de konuşamazdım.

Kulelerin ötesindeki Saray'ın güzelliği, köprüye çıktığımızda duraksamama neden olacak kadar inanılmazdı. Gemi Gölge Avlusu'na döndüğünde kendimi memnun bulmuştum, diye düşündüm, ısıltılı iğne uçlarından oluşan lacivert örtüye bakarken.

Burası benim evim olabilir mi?

Mazrith'e baktım, içimdeki umut balonu sönmeye başlamıştı. Bu köprüde son kez bulunduğumuzda bana geçmişiyile ilgili daha önce hiç olmadığı kadar çok şey anlatmıştı. Bu sefer ise önümde ilerlerken tek gördüğüm kürklü sırtıydı.

Ona yetiştiğimde, Thor tılsımını yılan ve tacın gizli küçük oymasına bastırıyor ve çoğunlukla tanımadığım eski kelimelerle bir şeyler mırıldanıyordu. Birkaç saniye sonra muskayı tekrar başının üzerine koydu. Oymaya baktım, sonra köprüyü oluşturan taş çatlamaya ve hareket etmeye başlayınca aceleyle bir adım geri attım.

"Gel," dedi Mazrith, sesler kesildiğinde ve köprü duvarının oymanın olduğu kısmı tamamen yok olduğunda.

O havaya karışırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Mazrith!" Ama havada asılı duruyordu, görünmez bir şey onun ağırlığını alıyordu.

Başımı sertçe sallayarak bakakaldım. "Hayır, hayır, görünmez bir köprünün üzerinden geçmiyorum," diye kekeledim.

"Üzerinde durduğunuzda, görünür hale gelir. Gel. Şimdi."

Başka bir teşvik edici söz söylemeden, bana daha önce gösterdiği yıldız koleksiyonuna doğru yürümeye başladı.

"Mazrith, bu Odin'in lanetlediği köprüden geçmeyeceğim!" Arkasından seslendim. Durakladı, sonra dönmeden asasını salladı. Gölgeler ucundan akarak yılanlara dönüştü. Bana doğru koştular, sonra yanlarımda korkuluk gibi durdular.

Kendisi gelmek yerine bana yardım etmesi için gölgelerini gönderiyordu.

Boş gökyüzünde adımlarına devam etti ve ben bir lanet daha tısladım. "Freya bana yardım et, çünkü o hantal hödük yardım etmeyecek."

Taştaki deliğe doğru ilerledim. Boşluğun her iki yanını tutarak, bir ayağımı geçici olarak kenardan dışarı sarkıttım. Botumun altında mavi bir parıltı oluştu. Dikkatli bir şekilde indirdim ve sert bir şeyle temas ettiğinde, parıltı yoğunlaştı ve parıldayan lacivert büyük bir levha ortaya çıktı.

Terleyerek cesaretimi topladım. Diğer bacağımı zorlayarak kendimi dışarı attım. Daha fazla mavi parıltı belirdi ve sert parmaklarımı taştan sıyırıp hemen iki yanımdaki gölge yılanlarına uzandım. Güven verici bir şekilde sağlandılar ve dengemi sağlarken derin bir nefes aldım.

"Gitme vakti Reyna. Bunu yapabilirsin."

Bacaklarım titriyordu ama arkadakini kaldırdım ve bir adım attım. Parlak mavi köprü genişti, bu da yardımcı oldu, ama önümdeki boşluk tamamen boştu, tüm saray ve dağ yamacı altımda görünüyordu. Mide bulantısı ve baş dönmesini bastırarak gözlerimi yukarı kaldırdım ve önümdeki Mazrith figürüne odaklandım. Sonsuz derin nefesler ve gölge yılanların nazik ileri hareketleriyle bacaklarımı bir ritme soktum. *Sol ayak, sağ ayak. Sol ayak, sağ ayak.*

Bitmek bilmeyecek kadar uzun sürdü ama sonunda gözlerimi yukarıya diktim ve *Ravensstar*'ın gökyüzü adasına ulaştığım için Freya'ya şükran duası gönderdim.

Ve pırıl pırıl çevrem tamamen nefes kesiciydi.

Önümde bir kilise duruyordu, adadaki tek bina. Zemin, köprü ile aynı parıldayan mavi ışıktan yapılmış gibi görünüyordu, çimenlerle ve parıldayan, ışıltılı tozdan oluşan ışıltılı beyaz papatyalarla kaplıydı.

Kilise daha sağlam görünüyordu, ama başımı hareket ettirip ışığı yakaladığımda, ışıktan başka bir şeyden yapılmadığına yemin edebilirdim. Altın Saray'da gördüğüm, üst üste yığılmış üçgenlerden inşa edilmiş geleneksel kiliselere benziyordu; tek farkı, çok eğimli çatıları kaplayan kiremitlerin altın ya da arduvaz yerine sedefli ve parlak bir şeyden yapılmış olmasıydı. Bana karı hatırlattı.

Tüm sütunlar ve kemerler, *Yggdrasil* ağacının içindeki merdivenle aynı organik, akıcı, birbirine kenetlenen tarzda yılanlarla süslenmişti. Çatının bir noktaya gelen her bir parçasından parıldayan bir yıldız ışığı huzmesi tıslayan ışıltılı bir yılan çıkıyordu.

Ne ses ne de koku vardı ama ürkütücü ya da klostrofobik hissettirmiyordu. Sakinleştiriciydi.

Mazrith açık kapı aralığında bir süre başını eğdikten sonra içeri girdi. Hayretten ağızım bir karışık açık, onu takip ettim ve parmaklarımı parlayan, ışıltılı maddeden oyulmuş zarif resimlerin üzerinde gezdirmek için durakladım. Dokunması soğuktu ama taş gibi hissettirmiyordu. Eğer zorlansaydım

Ona bir renk verseydim mavi derdim ama soluk gri, pırıl pırıl fildişi, buz parlaklığında parlıyordu - tonu ve parlaklığı durmadan değişiyordu. Yayıdığı gölgeler de değişiyor, ışık hareket ettikçe güç ve şekil değiştiriyordu.

Gölge-fae'lerin de en az bizim kadar ışığa ihtiyacı , diye düşündüm şaşkın şaşkın bakarken. Işık olmadan gölge olmazdı.

Köprüyü tek başıma geçmeme izin verdiği için Mazrith'e olan kızgınlığım beni terk etmişti. "Neyden yapılmış bu?"

"Kimse bilmiyor. Bu kraliyet ailesinin bir sırrıdır, tanrılar tarafından bahşedilmiştir ve başka hiçbir yerde buna benzer bir madde yoktur."

"Sizce diğer mahkemelerin de bir muadili var mı?" "Evet."

Mekânın ortasında bir koridor uzanıyor, iki yanında banklar sıralanıyordu. Tavan üçgenlerin içine doğru uzanıyor, açılar ve kirişler ışıltılı yüzeylerin üzerinde daha fazla parıldayan, değişen gölgelerin oynamasına neden oluyordu.

Duvarlarda parlayan gümüş ipliklerden örülmüş duvar halıları asılıydı ve bunlar da ışığı yakalıyordu, ancak binanın kendisinin ruhani niteliğine sahip değillerdi. Koridorun sonunda bir sunak duruyordu ve üzerinde ışık huzmeleri bir araya gelerek bir çeşit avize oluşturuyor, parıldayan tozdan çizgiler balinalar, ejderhalar, yılanlar ve kurtlar oluşturuyordu.

Bu kadar güzel bir yerin var olabileceğini hayal bile edemezdim.

Mazrith annesini gösteren bir duvar halısının önünde durdu ve ben de onu yalnız bırakmak isteyerek arkamı döndüm. Gözlerim başka bir duvar halısına takıldı, belli ki bir aile ağacıydı.

Gölge Saray kraliyet soy ağacı, diye onayladım daha yakına eğilip parıldayan kumaş üzerinde tanımadığım isimlerin izini sürerken.

Bakışlarım bir isim üzerinde durdu. Erik. Ama beni durduran isim değil, ismin yanındaki küçük işaretti. Gölgenin rünüydü. Tait'in ve dünyadaki diğer tüm *gölge iplikçilerinin* bileğine kazınmış olanın aynısıydı. Karnımda küçük bir çarpıntı fısıldadı ve kaşlarımı çattım.

Neden bir Fae kraliyet ailesinin bir üyesinin adının yanında rün işaretli bir sembol olsun ki?

Hepsini taradım ve biri erkek diğeri dişi iki tane daha buldum.

Başka bir anlamı olmalı, diye karar verdim. Ne de olsa gölge rünü, asa yapımcılarını işaretlemenin ötesinde gölge-fae için önemli olabilirdi.

Ama bir şeyler garip geliyordu ve midemdeki o tuhaf kıpırtı devam ediyordu.

Arkamdan bir ses geldi ve arkamı döndüğümde Mazrith'in gölgelerinin asısından aktığını ve sunağın arkasında bir masanın yükseldiğini gördüm. Üzerinde üç büyük kadeh vardı ve o sağdakine doğru ilerledi. Gobleni isteksizce terk ederek onu takip ettim.

Kadeh taşlarla doluydu. İnci gibiydiler, neredeyse yarı saydamdılar ama uzanıp birini elime aldığım anda hemen Gölge Saray'ın binlerce küçük yıldızla dolu gökyüzü kadar karardı.

Takdir dolu bir nefes aldım. "Bu bir yıldız taşı mı?"

"Evet." Uzandı ve kadehten bir tane aldı.

"Bu çok güzel." İstemeye istemeye taşı yerine koymak için hareket ettim ve elini salladı.

"Sende kalsın. Bir yedeğinin olmasından zarar gelmez."

Başımı salladım ve cebime koydum. "Bu sana çok mu kolay geliyor? Çözülecek bulmaca ya da savaşılabilecek heykel yok. Şimdiye kadar burada hiçbir şey bizi öldürmeye çalışmadı."

Mazrith kaşlarını çatı. "Thor'un Tılsımı'nı bulmak hiç de kolay olmadı. İnanılmaz derecede şanslıydık."

Başımı salladım. "İşin içinde şans falan yoktu. Tılsımı bulmak yeşim taşını bulmaya kıyasla daha kolaydı - imgelemim bize onu nerede bulacağımızı gösterdi."

Bana baktı, sonra gözlerini yavaşça muhteşem kilisede gezdirdi. Bakışları aile ağacı goblenine takıldı. "Biri sana imgelemler gönderiyor olmalı. Görevimizi bilen ve Kral'ın eşyalarını *Yggdrasil*'deki sandığın içine sakladığını bilen biri. Muhtemelen tapınaktaki yazıyı yazan ve baykuşunuzu gönderen kişiyle aynı kişi."

"Sizce hem hafıza imgeleri hem de casusluk imgeleri bana mı gönderiliyor?"

"Evet."

Kara ile büyüünün paylaşılması hakkında konuşma kafamda dönüp duruyordu. "İmgeler böyle 'gönderilebilir' mi?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ama uzun süre tutmadı. "Hiçbir fae sana bu yardımı gönderemez. Bu kadar güçlü bir büyü, geçmişe ve babamın sırlarına dair bilgi... Ölümlülerinkinin ötesinde."

Kaşlarımı çatı. "Yani... Tanrılar mı?"

Koridora geri döndü. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan yolumuza devam etmemiz ve sis اساسını bulmamız."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki önemli. Yüzyıllar önce ortadan kaybolan kadim tanrıların bizimle ilgilenebileceğini mi ima ediyorsun?"

"Tanrılar tüm zamanlar boyunca ölümlülerle oynadı. Eğer ben bu oyunda sadece bir piyonsam, bunu bilmemeyi tercih ederim." Koridordan geri yürümeye başladı ve ben kiliseden ayrılmak için bir isteksizlik hissettim. Ses tonu hâlâ kırılmış ve soğuktu, ama o tehlikeli kenar gitmişti. Belki de şimdi onunla konuşmayı denemek için iyi bir zamandı.

"Kendi kaderini kontrol etmek mi istiyorsun?" Ona yetişmek için hızla hareket ettim. "Sis اساسını bulmak istiyorum," dedi.

"Kaderini kontrol etmek için." Ben ittim.

"Evet. İşte bu yüzden sana ve imgelemlerine ihtiyacım var."

Bana ihtiyacı olduğunu söylemesi, bunu söylerken sırtını bana dönmüş olmasının verdiği acıyla eşleşmeyen bir heyecan yarattı içimde. Ne ilgi ne de şefkat. Göstermelik ve pratik. Bana ihtiyacı vardı çünkü sis personelini bulmak için ihtiyacımız olan bilgiyi bana gönderiyordu.

"Bana seninle ne olduğunu anlat-"

Mazrith ben sorumu tamamlayamadan kiliseden dışarı çıktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

REYNA

V Mazrith'in yine tek başıma geçmeme izin verdiği köprünün diğer tarafında oror beni bekliyordu, kendi kolları yerine gölge yılanları beni sabitliyordu. "Eğer , bu ona bir ders olur. ders." İlahimi tekrarladım: bir ayağımı diğerinin arkasına attım. "O zaman o aptal sis esasını nereden bulacak?"

"Büyü sana katılmamı engelledi," dedi Voror, ayaklarım tekrar taşın üzerine basar basmaz. Ellerimi hızla yere bastırdım ve karşıya geçebildiğim için Freya'ya bir kez daha şükran duası gönderdim.

Baykuşa, "Evet, sanırım sadece soyluların girebileceği bir şey var," dedim, doğrulurken.

"O zaman neden karşıya geçebildiniz?"

"Güzel soru." Mazrith çoktan saray kulesine doğru yürümeye başlamıştı. "Kraliyet mensubu olmadığım halde neden adaya girmeme izin verildi?" Arkasından aceleyle seslendim.

"Benim işaretimi taşıyorsun."

Bileğimdeki siyah rune'a baktım. İstenmeyen bir duygu kabarması içimi doldurdu ve kolumu indirdim.

Burada kimse bizi duyamaz. Cevaplar istiyordum. *Hak ettim* Cevaplar.

"Sanırım ne biliyorum," dedim Mazrith'in beni duyabileceğini bildiğim kadar yüksek sesle.

Yavaşlamadı.

ettim. "Annen senin için kendini feda etti."

Adımları durdu. Omuzları kalktı ama düşmedi. Sadece yüksekte, gergin durdular. Katı. Öfke ve inkârdan oluşan aşılmaz bir duvar. Pişmanlık mı?

"Gerçekte ne olduğunu saklamak için onun büyüüne ihtiyacın vardı ve o da bunu sana vermek için hayatından vazgeçti."

Yavaşça bana doğru döndü. İfadesinde şefkatli hiçbir şey yoktu ve konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Geçmişimi görmeyi tercih etmemeni anlıyorum. Ama bu sana böyle bir hak vermez."

Sözleri canımı yaktı. Ona tüm sırlarımı vermiştim. "Haksız mıyım?" diye sordum. Sadece baktı. "Eğer öyleysem, o zaman bu kırmaya çalıştığın bir lanet değil. Sana verdiği şey bittiğinde onun yerine geçmenin bir yolu." Göğsü inip kalktı ama yine de konuşmadı. "Siz daha gençken bunu nasıl saklıyordu? Neden bu noktaya gelmek zorundaydı..." Onun ve hançerin görüntüsü zihnimde canlandı. "Bu mu?"

"Bilmen gereken tek şey, son altın rün tenimi terk ettiğinde gördüğün şeye dönüşeceğim," diye tısladı. "Gerisi önemsiz."

Ağzım açık kaldı. "Ne alakası var? Bu senin kim olduğun!"

"Alakası yok," diye mırıldandı.

"Ve sen bana ikiyüzlü mü dedin? Ne olduğumu öğrenmek için bastırıp duruyorsun ama bana ne olduğunu söylemeyi reddediyorsun?"

"*Senin* ne olduğun bu görevi tamamlamamızın ayrılmaz bir parçası olabilir. Ne olduğumu biliyorum ve hayatta kalmak için bir sis esasına ihtiyacım var. Sis esasını almak için sana ihtiyacım var. Bu kadar basit." İçimdeki acı kabarıken, alev alev yanan gözleri benimkilere dikildi.

"Senin için sadece bu kadar mıyım?" Gözlerinde gölgeler dolaşıyordu. Cevap vermedi. "Bu sefer yalan söyleyen sensin," diye tükürdüm. "Buraya geldiğimden beri bana söylediğin her kelimedeye ciddi olduğunu biliyorum. Beni bu görevdeki değerimden daha fazla önemsiyorsun." Sözlerim şekillenirken, içim burkuldu. Kendi sesimdeki yalvarışı duyana kadar söylediklerime inanmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

"Bunların hiçbir önemi yok," diye tekrarladı, inancı azalmış, sesindeki tizleşme artmıştı.

"Hayır." Sesimi sakın tutmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Havuz, sözlerin, *dokunuşun*... Gerçektir. Gerçek olduğunu biliyorum."

Bana doğru adım atacakmış gibi göründü ve ben de ayaklarımı sıkılaştırdım ama o olduğu yerde kaldı. "*Gerçek* olan, o imgelemde gördüğün şey. Ben bir katilim ve bir canavarım."

"Hayır-" Başımı salladım, araya girmeye çalıştım ama o benim yerime daha yüksek sesle konuştu, dişleri birbirine kenetlenmişti ve kelimeler dudaklarından zorla dökülüyordu.

"Bu düzeltilene kadar, biz diye bir şey yok. Kelimeler yok. Dokunmak yok. Beni anlıyor musun?"

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak havayı içime çektim. "Düzeltildi mi? Ne demek düzeldi?"

"Onun ölümünün intikamını almalı ve fedakârlığını onurlandırmalıyım." "Sis esasını bularak mı?"

"Evet."

"Peki sonra?"

"Ve sonra, yeniden başlıyoruz."

Kollarımı havaya kaldırdım, hayal kırıklığı beni yeniyordu. "Ama hiçbir şey değişmedi! Daha bir gün önce havuzda olduğun kişiden hiçbir farkın yok. Neden şimdi böyle davranman gerekiyor, bu kadar soğuk ve sert ve-"

Duyguları gözlerinde alevlendi. "Her şey değişti!" Kelimeleri haykırdı, kendi kontrolü kırıldı.

"Hayır, sadece artık senin hakkında daha çok şey biliyorum, bu şu anlama gelmiyor-"

Yine sözümü kesti, bu sefer اساسından gölgeler fıskırıyordu. "Ben bir katil ve canavarım ve bu düzelene kadar biz diye bir şey yok!" O bağırırken gölgeleri bir yılanı dönüşmüştü ve sanki onu koruyormuş gibi omuzlarına sarılıyordu.

Benden mi? Benim kararlarımdan mı?

Düşmeyeceklerini bilsem de gözlerimden yaşlar akıyordu. "Maz, senin bir canavar olduğuna inanmıyorum." Sesimi sessiz tuttum, tonum olabildiğince düzdü. "Lütfen. Hiçbir şey değişmedi."

Yılan onun etrafına daha sıkı sarıldı. "Sis esasını bulmama yardım eder misin?"

"Tabii ki yapacağım."

"O halde konuşacak başka bir şey yok." Benden uzaklaştı ve kuleye doğru yürümeye başladı.

Sırtına dik dik baktım, çalkalanan duygularımın öfkeye dönüşmemesini diledim.

Onu benimle konuşmaya zorlayamazdım. Ama bu, onun bir canavar olduğuna inanmadığıma onu ikna etmeye çalışmama engel olamazdı.

Yılan beni ısırıktan sonra muhafıza ne yaptığına dair canlı anı canlandı.

Ve Slaithewaite'deki adamı delirtti.

Daha da kötüsü, onun öfke dolu ve elinde hançer tutan görüntüsünün zihnimin ön saflarında acımasızca durmasıydı.

Hayatım boyunca farklı hissetmişim ve etrafımdakilerin tepkileri beni değiştirmişti; beni öfkeli, savunmacı yapmıştı. Daha güçlüydüm belki ama nefret ve korku doluydum.

Mazrith, kahverengi bir denizde kızıl saçlara sahip olmaktan çok daha fazlasını yaşamıştı.

Bu ona ne yapmış olabilir?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

REYNA

M Her ne kadar çok istesem de, tapınağa inerken Mazrith' konuşmaya çalışmadım. Onun düşünceli sessizliği, Voror'un ara sıra gaga tıkırtıları ve benim huzursuzca yer değiştirmemle birlikte garip bir yolculuk oldu.

En azından küp kısa sürdü.

Uçurumun üzerindeki kolu geçmek geçen sefer yaptığımdan daha kolay değildi, özellikle de korkunç görünmez köprüden hemen sonra. Sırt üstü sürünerek karşıya geçtim ve heykel halkasının bulunduğu avuç içine ulaştığımda Mazrith'in bana yardım etmesi beni biraz yüreklendirdi. Teşekkür gülümsememi almak için yüzüme bakmaması beni daha az sevindirdi.

"Hangi heykelin onarılması gerekiyor?" Etrafındaki sekiz vakur taş figüre baktı.

Gördüğüm 'yıldız taşı' rünü ortadaki yüz­süz heykelden süz­ül­müş­tü. Dikkatle ona doğru ilerledim. Figürün elinde tuttuğu asa, bir kısmı aşınmış, bir kısmı sivri ve keskin, kırık taşlardan oluşan bir karmaşaydı. Bir yıldız taşının, hatta herhangi bir mücevherin sığabileceği hiçbir yer göremiyordum. Altında altın olup olmadığını anlamak için taş asanın üstünü ovaladım ama taş inatçıydı.

Mazrith arkamda hareket etti ve ona doğru geri adım atmak için duyduğum özlem beni şaşırttı. Onu fiziksel temasla açılmaya ikna edebilir miydim?

Bunun iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğuna karar veremedim omzumun üzerinden uzandı ve bir parmağını heykelin köprücük kemiğinin ortasına, boğazının altındaki çukura bastırdı.

"Burada bir girinti var."

Haklıydı. Eli arkamda kayboldu ve bir süre sonra parmak uçlarının arasında yıldız taşıyla yeniden belirdi. Taşı dikkatlice girintiye doğru tuttu.

Kör edici bir ışık parlaması kollarımı gözlerimin üzerine atmama ve onun devasa bedenine doğru sendelememe neden oldu. Elleri omuzlarımı kavradı ve acı dolu bir tıslama duydum. Işığa karşı benden daha duyarlıydı ama kendi gözlerini korumak yerine beni sabitlemişti.

Işık kolumu çekmeme yetecek kadar azaldı ama heykele baktığımda sadece parlayan ve bakarken gözlerimin akmasına neden olan bir ışık damlası vardı.

"Ne yapmamız gerekiyor-"

"Bu asayı arayan doğruysa Böyle bir güce
layık olanlar azdır Adaletsizlik ve zulüm
reddedilir
Ruhun büyüü kazanılır"

Çınlayan ses mağaranın içinde yankılandı, sonra bir takırtıyla heykelin asasının taşı düştü ve basit bir tahta çubuk ortaya çıktı. Gözlerimi kısarak baktım, heykelin ışığı herhangi bir ayrıntıyı seçebilmek için hâlâ çok parlaktı.

"Bu... Bu asa mı?" Heykelin sözlerini takip eden sessizliğin içine fısıldadım.

Mazrith cevap vermedi, onun yerine yavaşça etrafımda dolaştı, gözlerini siper etti ve tahta asaya uzandı.

Parmaklarını tahtanın etrafına kapatıp onu heykelden uzaklaştırırken kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gerçekten yapmış mıydık?

Üvey annesini devirmesini, kendini kurtarmasını ve *Leikmot*'u sona erdirmesini sağlayacak her şeye gücü yeten asayı bulmuş muyduk?

Parlak ışığa sırtını döndü, bir elindeki asayı ve diğer elindeki gölge asasını kaldırdı, sonra gözlerini kapattı. Gölgeler kendi asasının etrafında dönüyor, gittikçe daha hızlı dönüyordu. Başını geriye eğdi ve iki asayı da sıkıca kavradığını gördüm.

Sonra gölgeler durdu.

Bir telaşla asasının tepesindeki kafatasına döndüler ve Mazrith gözlerini açtı.

İrkilmeme engel olamadım.

Öfkeli görünüyordu. Belki de şelalenin içinde gördüğüm son görüntü kadar öfkeliydi.

"Sorun nedir?"

"Aradığımız personel bu. Ve bana cevap vermeyecek."

Tüm yetişkin hayatım boyunca asa yapmışım ve bir asanın bir fae'ye yanıt vermemesi için bildiğim tek bir neden vardı. "Seni sahibi olarak tanımıyor."

Mazrith cevap olarak sadece hırladı.

"Nasıl kendinize ait olduğunu iddia ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Bilmece, asayı arayanın doğru olması gerektiğini ve adaletsizlik ve zulmü reddedeceğini söylüyordu. Belki de ona layık olduğunuzu kanıtlamanız gerekiyordur?"

Mazrith'in yüzü buruştu. "Ben doğru değilim! Ben şeytani bir yalanın vücut bulmuş haliyim!" Asayı bana doğru savurdu, öfkesi tüm yüz hatlarını kaplamıştı. "Bu, oyuncaklarına işkence etmeyi seven sapkın tanrılar tarafından tasarlanmış, imkânsız bir oyun!"

Asayı ondan aldım, tahta çubukta büyüğü hiçbir şey hissetmiyordum. "Mazrith, sakın ol-"

"Bu lanet olası görev başından beri lanetliydi." Asasından bir kez daha gölgeler fişkırdı ve etrafında dönmeye başladı. Elim göğsüne koymak için hareket ettim ama geri çekildi, ulaşamayacağım bir yere gitti.

Heykelin ışığında gözleri kısılmıştı, boynu ve omuzları o kadar gergindi ki patlayıp parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu.

"Tıpkı geçen seferki gibi, bir imgelem gelecek ve bize ne yapacağımızı gösterecek," dedim olabildiğince yatıştırıcı bir şekilde.

"Bu imgeleri kimin gönderdiğini bile bilmiyorsun ve yine de onlara körü körüne güveniyorsun! Sen bir aptalsın."

"Sinirini benden çıkarma," diye karşılık verdim, öfke patlamamı etmeye çalışarak. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki imgelemlere güvenilebilir; bizi buraya kadar getirdiler."

Hırladı ve asasını avucuna vurdu. "Sen görüldüğün kişi değilsin. Ben de görüldüğüm kişi değilim. Bu yalanlar, hileler ve sırlarla dolu bir karmaşa. Bıktım artık."

"Maz, lütfen sakın . Çok yaklaştık. Asa elimizde." "Ve onu kullanamıyoruz." Kelimeleri sürükleyerek çıkardı.

Benimle aptalmışım gibi konuştuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Bana aptal olduğumu düşünmediğini söyleyen tek kişi oydu.

"Bir öngörü bize ne yapmamız gerektiğini gösterecek," diye tekrarlardım.

"O lanet heykelin etrafında daha fazla duramam," dedi ve esasını parlak ışıklı heykele doğru salladı. "Biz gidiyoruz."

"Biliyor musun, zor olmaya çalışırken ne kadar sinir bozucu olduğumu anlamaya başlıyorum," dedim sessizce küpü saraya geri sürerken.

Mazrith bir nefes verdi ama konuşmadı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben buradayım, bunu seninle yapıyorum. Lütfen, konuş benimle. Birlikte çalıştığımızda çok iyi iş çıkarıyoruz."

Küp açıldığında ve o dağın adım attığında durakladım. Karanlıktı ve kolundan tutarak onu döndürdüm, böylece karanlıkta yüzünü görebilecektim. Bana bakmasına ihtiyacım vardı, bir sonraki sözlerimde ciddi olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. "Nasıl görüldüğünün umurunda olmadığını biliyorsun, değil mi? İçinde büyüdüğün bu güzel, ışıltılı Fae dünyası benimkiyle aynı değil. Ben yaptıklarına bakarım, yüzüne değil."

Gözlerinde acı parlıyordu. Ne umut, ne rahatlama, ne de sözlerimin ortaya çıkarmasını umduğum başka bir duygu. "Hareketlerim gerçek yüzümden daha iyi değil." Sözlerini zar zor duydum, çok sessizlerdi.

"Buna inanmıyorum. Sana ne oldu böyle? mi doğdun?" "Kimse doğmaz," diye tükürdü. "Ve öyle olsalar bile, hiçbir Mahkeme topraklar böyle bir varlığın yaşamasına izin verir."

"Bu da doğru değil," dedim, ama daha az inanarak. *Yggdrasil* halkı böyle görünen birinin kendini kanıtlamasına izin verir miydi? Yoksa *Yggdrasil*'e bir veba gibi yayılmış olan açgözlülük ve kibir, onun asla bir şansı olmayacağı anlamına mı gelirdi?

Mazrith'in yüzü acıyla buruştu. "Annemin büyüğü bittiğinde Saray'ım beni kabul etmeyecek. Kraliçe hükmedecek. Sen öleceksin." Gözleri karanlıkla doluydu, vücudunun her gözeneginden tehlike sızıyordu. Tüm içgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. Saklanmamı.

Kolunu daha sıkı kavradım.

"Sis اساسını kullanmanın bir yolunu bulacağız ve bu gerçekleşmeyecek."

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Mazrith-
"

Ama bir kez daha bana sırtını döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith, Yılan Sütleri'ne kadar yol boyunca bana başka bir şey söylemeyi reddetti. İçeri girdiğimizde, doğruca savaş odasına doğru yürüdü, bir çanta aldı ve sonra gitti.

Sandalyeden bir minder kaptım ve az önce çarptığı kapıya doğru fırlattım.

"Öfkeni hak eden bir şeyden çıkardığını gördüğüme sevindim," dedi Frima odaya girdiğinde, önce yastığa, sonra da hâlâ yanımda duran tahta asaya bakarak.

"O *heimskr*'ın aksine," diye hırladım, çenemi kapıya doğru uzatarak. "Kader, ben de inatçı olabileceğimi sanıyordum."

Güldü. "Antrenman yapmak ister misin?" "Evet," dedim hemen.

Muhtemelen yapmam gereken şey bu değildi - arkadaşlarımla ve Voror'la konuşmalı ve Maz ile o aptal, tepkisiz sis personelinin anlaşmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydım. Ama yapmak istediğim şey antrenman yapmaktı.

Kollarımı zorlukla kaldırıana kadar yayla pratik yaptık ve yaptığım her hamleye öfke, hayal kırıklığı ve kararlılığın her zerresini döktüm, silah elimdeyken sahip olduğum kontrol ve gücün tadını çıkardım. Dövüşmeyi tavernalarda, insanların bira, oyun ya da sevgilileri için güreşmelerini ve tartışmalarını izleyerek öğrenmişim ama her zaman cüssem ve gücümle sınırlı kalmıştım. Beni diğerlerinden ayırdığını düşündüğüm tek gerçek silah, insanları hata yapmaları ya da öfkelerini kaybetmeleri için kızdırma ve sinirlendirme yeteneğimdi.

Ama yay... Bana kendimi asadan bile daha güçlü hissettirdi. Ok hedefi vurduğunda çıkardığı *gümbürtü* o kadar kesin, o kadar tatmin edici derecede tehlikeliydi ki. Okun gücü kollarımın gücü ya da atış hızımla değil, nişan alışım ve bedenimdeki kontrolle sınırlıydı.

"Son turda on hareketli hedeften dokuzunu vurdun," dedi Frima eğitim odasının zeminindeki saman yığınının temizlerken. "Bir dahaki sefere at sırtında dışarı çıkıp ormanda pratik yapacağız."

"Bunu neden bugün yapmadık?" Rasa'ya binme düşüncesi içimi huzursuz bir heyecanla doldurdu.

"Bir dahaki sefere. Maz, Toprak Saray'a gitmeden önce seni ata bindirecek, eminim."

"Ben olsam girmezdim. Ne zaman gidiyoruz?"

"Henüz bir iletişim duyurusu yapılmadı," diyerek omuz silkti.

Döndüğümüzde Brynja benim için bir banyo hazırlamıştı ve sıcak suda ıslanmak iyi geldi. Ona odamda tek başıma yemek yiyip yiyemeyeceğimi sordum ve kafam büyüklüğünde bir peynirli börek ile bir sürahi ısırgan şarabı getirildiğinde başımı kaldırıp kirşlere baktım. "Voror?"

Uçarak aşağı indi ve yatağın direğine yerleşti.

"Aynı anda hem yemek yiyip hem de konuşabiliyor musun?" diye sordu, ben ağzıma erimiş peynirle kaplı harika hamur işlerini tıktıştırırken ses tonundaki hoşnutsuzlukla.

"Evet," diye cevap verdim bir lokma yemeğin etrafında.

"Başka şekilde ifade edeyim. Aynı anda hem yemek yemeli hem de konuşmalı ?"

"Üzgünüm Voror. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsan, dikkatimi bu neşeli turtayla paylaşman gerekecek."

Ona ağaçtaki şelalenin diğer tarafında olan her şeyi anlattım ve kilisenin içindeki konuşma da dahil olmak üzere o zamandan beri sahip olduğu birkaç boşluğu doldurdum. Hiçbir şeyi saklamadım ve Mazrith'in sırlarını paylaştığım için bir suçluluk hissetsem de, biriyle konuşmak zorunda olduğum ve Mazrith'in kendisini bir seçenek olmaktan çıkardığı gerçeğiyle kendimi teselli ettim. Benimle konuşmayı reddetmekle bu kadar meşgul olmasaydı, büyümlü bir baykuşa her şeyi anlatmazdım.

"Yani prens bir gölge-fae ya da bir altın-fae değil mi?" Voror düşünceli bir şekilde konuştu.

"O da öyle dedi."

"Ve o bu şekilde doğmadı. Bu, birinin ya da bir şeyin onu değiştirdiği anlamına geliyor. İlginç. Ve sis asası onu reddettiğinde umudunu kaybetmiş gibi görünüyor. Umut olmadan, korku gelişir."

İyimserliğime tutunmaya çalışarak biraz şarap yuttum.

"Sence onu gerçekten reddetti mi? Yoksa henüz onu sahibi olarak tanımadı mı?"

"Böyle şeylerden pek anlamam." Başını yavaşça asanın tuvalet masama dayandığı yere çevirdi. "Bir an bile gözünün önünden ayrılmasına izin vermem. Ve şu sinir bozucu *gölge iplikçisiyle* konuşabilirsin."

Başımı salladım. "Evet. Hepsi iyi fikirler." "Bende bunlardan çok var."

Onunla tartışmadım. Adil olmak gerekirse iyi fikirleri vardı. "Mazrith'in haklı olduğunu ve tanrıların bana imgelemler gönderdiğini mi düşünüyorsun?" Eğer öyleyse, belki de sonuçta insandım.

"Beni ziyaret eden bir tanrı değildi." "Emin misin?"

Cevap vermeden önce durakladı. "Sanırım bir tanrı istediği şekle girebilir."

İçimi çektim. "Her kimse, umalım da yakında bana işe yarar bir şeyler göndersin. Mesela bir sis asasının nasıl tahta bir sopadan daha fazlası olabileceği gibi."

Ama görüntü gelmedi. Üç gün geçti ve ilkenden sonra endişelenmeye başladım. Kara'yla birlikte kütüphanede vakit geçirdim, sis asalarından ya da asa zanaatından bahseden bulabildiğim her kitabı karıştırdım. İşe yarar hiçbir şey bulamadım.

Ellisar her yolculukta bize eşlik ediyordu ve ben Buz Sarayı'ndayken Kara'nın refakatçisi olmaktan keyif aldığı izlenimini edinmiştim. Onunla konuşmak için bir neden bulduğunda kızarmasını ve kıkırdamasını açıklayabilecek uzun bakışlar attığını gördüm. Ona devasa savaşçı hakkında sorular sormak istiyordum ama ya Lhoris ya da Ellisar'ın kendisi her zaman etrafta görünüyordu.

Mazrith ilk gece savaş odasındaki herkesle birlikte akşam yemeğine çıktı ama kimseyle konuşmadı. Frima ona da aynı iyi-

Yemek masasında ona her zaman yaptığı şakaları yaptıktan sonra tabağını ve omuzları gergin ve dik bir şekilde odadan çıktı. Benim için kendi odasından vazgeçtiğinden beri kaldığı odanın kapısını çaldım ama cevap vermedi.

Ertesi gün Frima ve ben tekrar antrenman yaptık, bu sefer asa ve kılıçlarla. Ondan beni yayla at sırtında gezdirmesini istedim ama isteksizdi ve bunun Maz'ın beni daha önce ata bindirdiğini bildiği için olduğundan emindim.

"Maz aldırılmaz," dedim ona. "Beni kendisi götürmeyecek. Dik kafalı, inatçı bir *heimskr* gibi davranıyor."

Ama onun yerine personelle çalışmamız konusunda ısrar etti.

Voror'un tavsiyesine uymuş, ahşap sis asasını her yere yanımda götürmüş, sahip olduğu tek sihrin *Yggdrasil*'in diğer asaları gibi sıkıştırma yeteneği olmasıyla rahatlamıştım. Onu incelemek için zaman harcadım ama bakacak ahşaptan başka bir şey yoktu. Ne taşlar, ne oymalar, ne de girintiler. Sadece kemerime tuttuğumda küçülen bir tahta parçası vardı.

Mazrith ikinci akşam yemeğe gelmeyince, sonunda açana kadar kapısını defalarca çaldım.

"Ne istiyorsun?" Saçları her zamanki gibi düzenli değildi ve gözlerinin altındaki koyu renkli torbalar güzel yüzünü gölgeliyordu. Üzerinde kürk yoktu, sadece siyah bir pantolon ve açık siyah bir gömlek vardı. Boynunda birçok tılsım asılıydı, Thor'un Tılsımı da bunlardan biriydi. Gözlerimi zorla göğsünden yüzüne çevirdim.

"Sis asasıyla bağ kurmaya çalışıyorsun," dedim açık açık. "Bildğim kadarıyla odanızda bir tane yok, öyleyse neden kendinizi oraya kilitliyorsunuz?" Sıkı gözlerinde gölgeler dönüyordu.

"Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Benimle konuşmak *zorundasın*. Sana yardım edebilecek tek kişi benim ve şu anda bunu deneyen tek kişi de benim."

"Bunu bilemezsiniz."

"Haklısın, çünkü benimle konuşmuyorsun." Yüzü hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Döndüğümüzden beri ne yapıyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

Ağzım açık kaldı ve ona yumruk atmaktan kendimi ancak alıkoyabildim. "Yaptığın her şey beni endişelendiriyor Mazrith. Kaderde ne var ki

Sen?"

"Benim sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Personel de öyle.
şimdi beni yalnız bırakın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

REYNA

T Ertesi gün Tait'i ziyarete gittim. Rasa'daki köye gitmeyi çok isterdim ama Frima arabayla gitmemiz konusunda ısrar etmişti ve Tait'in evinin bulunduğu sokağa vardığımızda dışarıda bekliyordu.

Atölye.

Tait'in binasının kaosunu garip bir şekilde sakinleştirici buldum. Tavandan sarkan, zemini ve bankları dolduran eşyalar, dağınıklık bunaltıcı ya da klostrofobik hissettirmeliydi, ama bunun yerine mekanda hiç sıkılmayacağımı hissettim.

"Buz Sarayı küresinde ne olduğunu öğrenmeye mi geldin?" Arkamdan kapıyı kapatırken Tait söyledi.

"Hayır." Başımı salladım. "Ama paylaşmak istediğin bir şey varsa memnuniyetle dinlerim?"

"Korkarım ki hayır. Bu şeytani şeye nasıl gireceğimi hiç bilmiyorum." Her zamanki sırtışının yerini bir kaş çatma aldı.

"Bir yolunu bulacaksın Tait, eminim."

"Hmm. Peki, ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum? Beni dönerken izlemeye mi geldin?" Yüzü aydınlandı. "Yoksa bana altınla nasıl çalıştığını göstermeye mi geldin?"

"Yine hayır, üzgünüm Tait. Sana sis asaları hakkında soru sormaya geldim." Yüzü aydınlandı. "Bir tane bulmaya yakın mısın?"

Dikkatli olmak beni duraksattı. Mazrith onunla henüz konuşmadıysa, dikkatli davranmalıydım. "Tait, sana karşı açık konuşmamam gerektiğini anlayacağından eminim."

Burnu seğirdi ama başını salladı. "Anlıyorum."

"Asayla ilgili bir bilmece bulduk."

"Bilmece mi?"

"Asayı arayan doğruysa Böyle bir güce
layık olanlar azdır Adaletsizlik ve zulüm
reddedilir

Ruhun büyüü kazanılır."

Tait gözlüklerini burnuna doğru itti, sonra küçük parmağını ağzına sokarak düşünceli düşünceli yüzünü buruşturdu. "Sanırım altın fae asaları için de aynı şey geçerli, ama bir gölge fae esasına sahip olma süreci zenginliğe bağlı."

Başımı salladım. "Evet. Eğer malzemeyi sağlarsanız, asa sizindir. Sadece bir kez reddedildiğini gördüm, o da asanın bir dişiyi öldürmek için kullanılıp sonra dul eşine verildiği zamandı. Altını eritip yeniden kullandık ama asa hafızasını korumuş olmalı."

"Evet, evet, malzemeleri yeniden kullanırken benzer deneyimler yaşadım. Ama bir sis asası... Tanrıların kendileri tarafından, yaratılışın sislerinden gelen malzemeler kullanılarak yaratıldılar."

Kütüphanede bu kadarını okumuştum, ancak onlardan bahsedilen kaynaklar inanılmaz derecede azdı ve çoğunlukla efsane olarak bahsediliyordu. "Fae saraylarının her birine bir tane verdiler."

Tait döndü ve masanın üzerindeki bir yığın eşyayı karıştırmaya başladı. Sonunda elini muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. Yeşil deri ciltli bir kitap parmaklarının arasındaydı.

"Bunu on yıl önce sürgündeki bir Toprak Sarayı soylusundan aldım." Gözleri parlıyordu. "Kaçmadan önce saraydan pek çok şey çalmıştı."

Yaklaştım ve ona uzandım. Tait'in elleri bir an sıkıştı, sonra bıraktı. "Tanrıların *Yggdrasil*'den ayrılışıyla ilgili diğer hikâyelerin yanı sıra sis asaları hakkında bildiğim her şeyi içeriyor." İçimde bir merak uyandı.

"Teşekkür ederim. İşim biter bitmez iade edeceğim."

"Bundan emin olun. Bu arada, size on tane sis asası yapıldığını söyleyebilirim. Söylediğiniz gibi, başlangıçta her bir Mahkemeye ve *Yggdrasil*'in diğer ırklarına birer tane verildi."

Elimi kaldırarak durmasını işaret ettim. "Diğer ırklar mı?"

"Evet. Cüceler, kurtlar ve yüksek fae'ler ya da tanrıların onlara verdiği isimle Vanir. Böylece sekiz oldular. Sonra tanrıça Freya ve kudretli Thor kendilerine birer tane aldılar."

"Ve şimdi sadece birinin nerede olduğunu biliyoruz," dedim. *Kalçamdakini de sayarsak iki.*

"Gerçekten de, *Yggdrasil* boyunca kamufle olduklarından şüpheleniyorum." Altın Saray Kraliçesi'nin asasını görmüştüm ve bunun bir sis asası olmadığından emindim. Toprak, buz ve ateş saraylarının kraliyet aileleri kendilerininkini saklamış olabilirler miydi? Yoksa onlardan biri kemerime mi takılmıştı? *Yggdrasil*'in tarihinden kaç güçlü figürün bunu kullanmış olabileceğini merak ettim.

"Sizce bir sis asası sahibini seçebilir ya da reddedebilir mi?"

"Bu bilmece öyle olduğunu gösteriyor." Tait dikkatle gözlerimin içine baktı. "Onu buldun, değil mi? Yoksa neden bu kelimeler sana verilmiş olsun ki?"

Geri adım attım. "Bana ne yapacağımdan emin olmadığım çok şey verildi."

"İmgelemlerin mi?"

Başımı salladım. "Biri bana yardım ediyor."

Tait başını eğdi ve parmağının ucunu tekrar çiğneyerek hiçbir şey söylemedi. "Eğer asa Mazrith'i reddettiye, korkarım ki bunun ciddi sonuçları olabilir."

İçim daraldı. "Mazrith'in buna layık olmadığını mı düşünüyorsun? Onun zalim ya da adaletsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gölge-eğirici üzüntüyle başını salladı. "Hayır, Reyna. En eski dostuma yardımı dokunacak olmasaydı o kitabı sana vermezdim. Prens zalim değildir. Ama doğru da değil. İçinde karanlık var."

Benim içimde de karanlık vardı. Tait, Açlık Çekenlerle olan bağlantımdan ya da Elder'ın bana olan arzusundan habersizdi. Bir an için ona söylemeyi düşündüm. Ama görünüşe göre kendi iradeleriyle, dudaklarım sıkıca kapalı kaldı.

Tait içini çekti. "İkinizin de iyiliği için kaderin seni cevabına ulaştırması için dua ediyorum Reyna."

"Ona ne oldu?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçtı. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Ve ayrıca, bilmiyorum. Sadece şüpheleniyorum."

Bir hayal kırıklığı homurtusunu bastırdım ve konuyu değiştirdim. "Mazrith görülerimin tanrılar tarafından gönderilmiş olabileceğini düşünüyor, çünkü bir ölümlü tarafından görülemeyecek şeylerin bilgisini içeriyorlar."

"Kralın değerli eşyalarını *Yggdrasil*'in içine saklaması gibi mi?" "Aynen öyle."

"Bu mümkün," diye düşündü Tait. "Ama eğer bu doğruysa, arayışınız Kraliçe'yi iktidardan uzaklaştırmanın ve Prens'in hayatını kurtarmanın ötesine geçiyor."

Midem kıpırdandı. Voror'un gizemli fae'sinin sözleri ve Açlıktan Ölenler'le ilgili kaderim her neyse düşüncelerimin önüne geçti.

Mazrith'in bana yardım etmesi için asayı alması mı gerekiyordu? Belki de Mazrith sis asasıyla o iğrenç yaratıkların beni neden istediğini öğrenebilirdi. Belki de *Yggdrasil*'i kurtarmak için onları dek yok etmemiz gerekiyordu?

Bu fikirle birlikte içimde bir umut kabardı, ancak bu umuda içten içe huzursuz bir önsezi duygusu eşlik etti. Onlara bağlı olan bendim, Mazrith değil. Kaderimin onlarınkine bağlı olduğuna dair mide bulandırıcı bir kesinlik içimde yükseldi ve bir an için görüşüm karardı. En yakın masaya tutundum ama ışık tekrar süzüldü ve oda tekrar berraklaştı.

"İyi misin?" Tait'in sesi endişe doluydu.

Açlıktan Ölenler hakkında bir imgelem görmek üzereydim ve bu onları düşünmemle mi tetiklendi? *Yoksa bize gerçekten yardımcı olabilecek bir imgelem mi görmek üzereydim?*

İmgelemin gerçekleşmemiş olmasından dolayı rahatlama ve pişmanlık karışımı bir duygu hissederek Tait'e göz kırptım.

"Evet, ben iyiyim. Özür dilerim." Kitabı havaya kaldırdım. "Okumaya başlasam iyi olacak.

Yardımın için teşekkür ederim, Tait."

"Eğer Prens'e yardımcı olacaksa, başımızın üstünde yeriniz var."

"Gitmeden önce bir şey daha var," dedim, birden aklıma geldi. "Bileğindeki işaret." Elimle işaret ettim, o da kolunu kaldırdı ve işarete göz kırptı.

"Evet?"

"Gölge Saray'da başka bir kullanımı veya önemi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu işaret sadece rün işaretli olanlar içindir. Sizin sarayınızda da durum aynı, değil mi?"

"Evet," dedim yavaşça. "Sanırım." Altın anlamına gelen bir düzineden fazla rün vardı, altın-fae için çok önemliydi, ama bileğimdeki sadece rün işaretli olanlarda görünüyordu. "Kraliyet ailesinde hiç gölge iplikçi oldu mu?"

Tait bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Kraliyet gölge-eğirmenleri mi? Rune-marked'lar insandır Reyna ve Gölge Divanı'nda kraliyet ailesinin bir parçası olarak hiçbir zaman bir insan olmadı. Şimdiye kadar," diye ekledi başını bana doğru eğerek.

"Henüz evli değiliz," diye mırıldandım.

Bu r n neden goblenin üzerinde belirmiş olabilir? Bir anlamı olduğuna emindim. Omuz silkerek Tait'e tekrar teşekkür ettim.

"Kendine iyi bak Reyna," dedi.

Ama atölyesinin kapısına doğru bir adım attığımda, görüşümün üzerine karanlık  okt .

Hava açıldığında, dağın altındaki Vahşi Savaşçı'nın mağarasındaydım. Oraya bir anı olarak bakmadığımı fark ettim. Birinin gözünden bakıyordum. *Mazrith'in gözleri.*

şimdi orada mıydı?

"Neden?" Prens'in sesi mağarada g mb rdedi ve heykelin devasa baltasına gölge büyüsü fırlatırken içimden bir duygu seli aktı.

Pişmanlık, keder,

korku. Ama

Çoğunlukla  fke.

Mazrith heykele g  le vururken heykel kocaman ve sessiz duruyordu.

"Neden o?" diye haykırdı, imgelem yükseldikçe sesi soldu.

Havayı içime çektim, ellerimi yumruk yaptım ve kalbim k t küt atmaya başladı.

Öyle bir öfke ki. O kadar ki içime sızdığını, tüm vücudumu gergin ve sıkı hale getirdiğini hissettim.

"Reyna, ne gördün?" Tait gömleğimin koluna yapışmış, bana bakıyordu.

"Mazrith."

"Ne tür bir görüntüydü? O iyi mi?"

"Hayır,  yle olduğunu sanmıyorum." Bu tür bir duygusal karmaşanın içinde sıkışıp kaldığını bilmek çok fazlaydı. Ona alan açmaktan bıkmıştım.

Gölge Saray'ın Prensi bana sırlarını anlatacaktı ya da Freya bana yardım edecekti, onu kendim  ld recektim.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

REYNA

I Saraya dönmek çok kısa sürdü ama Mazrith'le hesaplaşmak konusundaki kararlılığım yolculuk boyunca daha da güçlendi. Ne pahasına olursa olsun, gölge prense onun müttefiki olduğumu anlatacaktım. Bu birlikte sis esasını kullanmanın bir yolunu bulacaktık.

Ancak Yılan Sütlerine geri döndüğümüzde, gölge büyüsü olmadan Vahşi Savaşçı'nın mağarasına inemeyeceğim aklıma geldi. Kısa bir süre Frima'ya sormayı düşündüm ama Mazrith bana dağın içindeki mağaraların onun sırrı olduğunu söylemişti ve ben de onun güvenine ihanet etmek istemedim.

İstemeyerek de olsa onu odasında beklemeye karar verdim. O dönene kadar Tait'in kitabını okuyabilirdim ve belki ona söyleyecek iyi bir şeyim bile olabilirdi.

Frima koridorun ortasında durdu. Ben de durdum, gergindim. "Ne-"
Sorumu bitirmedi.

Gölgeler tüm bedenimi sardı ve sonra hiçbir şey göremez oldum. Feryatlar ve çığlıklar kulaklarımı doldurdu ve sonra acı veren gölgelere karşı kenetlenmiş olan göz kapaklarımın arkasında görüntüler oluşmaya başladı.

Kraliçe'nin taht odasında asılı duran Lhoris ve Kara'nın, kavernöz tavandan sarkan raflara yayılmış görüntüleri idi. Her ikisinin de vücudundan kan damlıyordu ve bu kan *benim* tenime, yüzüme, dudaklarıma ulaşıyordu. Görüntüdeki halim bir elini kaldırdı ve Kara çığlık atarak sarsıldı.

Boğazımda safra birikti, gördüğüm şey karşısında dehşet ve tiksinti bedenimi ele geçirdi.

Görmekten öte bir şeydi, onu *yaşıyordum*, uyanık bir rüyaydım.

Görüntüdeki ben elime bir fiske vurdu ve kemiklerim çatırdadı. Başım dönüyor, korkudan hasta olacağımdan emin oluyordum.

Bunu zihnimde yaşayamazdım, yapamazdım.

Çılgılık atmaya çalıştım ama ses çıkıp çıkmadığını bilmiyordum.

Umutsuzca onları dışarı atmaya, durdurmaya, beynimden uzaklaştırmaya çalıştıkça görüntüler bulanıklaştı.

Ama yine de geldiler. Ben, sevdiğim tek iki insana işkence ediyordum. Tadını çıkarıyorum.

"Durun! Lütfen, dur!" Kelimeleri kükredim ve bu sefer göğsümden yırtıldıklarını duydum.

Bilinçli bir parçam kıpırdandı ve gerçekliğe tutunmaya çalıştım.

Gölge büyüü bunu görmemi sağlıyordu.

Acı başıma saplandı ve beni bir ok gibi delip geçti. Dizlerimin halıya çarptığını belli belirsiz fark ettim ve ardından daha fazla çılgılık geldi.

Bir an için görüntüdeki çılgılıkların Kara'ya ya da bana ait olduğunu düşündüm. Ama bir ışık parlamasıyla birlikte görüntüler ve kafatasımdaki acı da yok oldu.

Çılgılık devam etti.

Gözlerimi açtım.

Kapüşonlu bir figür benim pozisyonumun aynısı olarak yerde diz çökmüştü.

Mazrith onun üzerinde durdu, asasından akan gölgeler adamın etrafında dönerek gözlerine, kulaklarına ve boğazına doldu.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve kapüşonlu fae'nin daha fazla görüntü gönderdiğini düşündüm. Ama onun yerine, figürün gördüğü şeyi görüyordum.

Çocukları. *Kendi çocukları mı?*

Kan içinde boğuluyorlardı.

"Dur!" diye haykırdı, korku ve dehşeti zihnimden silinmeden önce beni eziyordu.

Gözlerimi yakıcı gözyaşları arasında kırıştıtırırken farkına vardım.

Mazrith az önce Fae'nin bana yaptığını yapıyordu. Ona işkence ediyor, en kötü korkularını görmesini sağlıyordu.

"Mazrith, dur!" Ayağa fırladım ama Mazrith bana dönmedi. Kukuletalı fae bağırmaya devam etti ve koridorda bir kapının açıldığını ve Svangrior'un koşarak dışarı çıktığını gördüm. Frima bir kenarda duruyordu, asası havada ve gözleri belirsizlikle doluydu. "Dur!" Tekrar bağırdım.

"Sana işkence etmek ve öldürmek için gönderildi." Mazrith'in sesi aslında bir yılanın tıslamasına benziyordu. "Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor."

"O zaman onu kilitleyin ve kimin gönderdiğini bulun! Ona işkence etmenize gerek yok!"

Gözlerini benimkilere dikti ve ben nefesimi tuttum. Siyahla doluydular. Gölgeler değil, katı, ruhsuz siyah. Asasını salladı ve bir çıt sesi duyuldu. Adamın boynu imkansız bir açıyla çöktü, vücudu yere yığılmadan önce çığlığı aniden kesildi.

Orm'un, savaşçı kadının hayatını Altın Saray'daki halının üzerinde böylesine rahatça sona erdirmişin canlı görüntüsü gözümün önüne geldikçe midemde bir tiksinti dalgası yükseldi.

"Sen onlardan biri değilsin," diye yutkundum, bu sözlere onun değil, kendimin inanmasını istiyordum.

Mazrith, Svangrior'a, "Bununla ilgilen," diye bağırdı. Önce aramıza, sonra da cesede baktı. Boynu kırıldığında fae'nin kukuletası geriye düşmüştü. Genç ve yakışıklı bir gölge-fae'ydi.

Mazrith odasına doğru ilerlerken gölgeleri de onu takip etti.

"Ne oldu-"

Svangrior'a cevap vermek için kalmadım, onun yerine kendimi Mazrith'in peşine attım.

Süitlere girer girmez "Herkes dışarı!" diye bağırdı. Kimse ona itaat etmekte tereddüt etmedi ve ben ona o kadar odaklanmışım ki, odadan koşarak çıkan arkadaşlarıma ya da Brynja'ya güven verici bir bakış göndermek için bir saniye bile zaman ayırmadım.

"Sen onlardan biri değilsin," dedim tekrar, yüksek sesle, kapı kapanırken. "Lütfen Mazrith, bana onlardan biri olmadığını söyle. Çünkü hayata böylesine pervasızca değer verildiğini bir tek Lord Orm'da gördüm."

Yüzünde öfkeyle döndü. "Ah Reyna, elbette ben de onlardan biriyim! Hatta daha da kötüsüyüm. Duyduğun her şeyim ve daha fazlasıyım."

"Yalan!"

Kollarını iki yana açtı. "O adam seni öldürecekti. Bir başkasının emriyle sana işkence edecek ve seni öldürecekti. Fae'ler böyle yapar. Onlar değersiz, açgözlü, onursuz haşaratlardır. Ve ben bir Fae Prensiyim. Daha da ötesi, ben *gerçek* bir canavarım, yalanların, nefretin ve açgözlülüğün bir ürünüyüm."

Ona baktım, gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır. Hayır, sen bunların hiçbiri olmayan tanıdığım ilk fae'sin."

"Ben bunların hepsiyim. Kendi annemi öldürdüğümü görme ayrıcalığına bile sahip oldun." Öfke ve acı güzel yüzünü deforme etti ve teninde soluk yaralar göze çarpmaya başladı.

"Mazrith, dur. Bütün bunları durdur. Kızgınsın çünkü bunu görmemi istemedin. Anlıyorum. Ama bu demek değil ki-"

"Beni dinle," diye homurdandı, sözlerinden güç fişkırıyordu. "Bu dünyanın benim gerçekte ne olduğumu görmesi sadece birkaç hafta sürecek. Ve ben saklanmayacağım. Beni yakmalarına ya da seni öldürmelerine izin vermeyeceğim. Eğer beni kabul etmezlerse, o zaman benden korkmayı öğrenecekler."

Onunla ilgili her şey değişmişti.

Son birkaç günün soğuk, katı kontrolü sinir bozucuydu, ama bu? Bu dizginlenemeyen bir öfke, deliliğin sınırlarında gezinen tehlikeli bir güçtü.

"Üvey annen gibi mi olacaksın?" "Ne olmam gerekiyorsa o olacağım."

"Senin iyi olman gerekiyordu. Onurlu. Tanrı'nın saygısına ve Divan'ınızın sadakatine ve sevgisine layık olmalısınız, korkularına değil. Bu sen değilsin."

Bana doğru bir adım attı ve ben kendimi tutamayıp geri çekildim. Dünyadaki hiçbir cesaret onun yaydığı öfkeli güce karşı koyamazdı. "Beni tanıyorsun, küçük insan."

Manik bakışlarına bakarken midemin bulandığını hissettim. "Seçtiğin yol buysa senin yanında durmayacağım."

"Başka seçeneğin yok." Bileğini kaldırarak derisine kazınmış kara lekeyi gösterdi. Kendi tenimdeki eşdeğeri beyaz bir ateşle yanıyordu.

Gözlerimden yaşlar döküldü, içim burkuldu. O haklıydı.

Onu tanı mıyordum. İnandığım her şey, söylediği her kelimeyle paramparça oluyordu.

"Git." Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Bana doğru baktı, siyah gözleri yüzüme sabitlenmişti. Hareket etmeyince döndüm ve yatak odasının kapısına doğru koştum. Buranın onun yatak odası olduğunu ve benim gidecek hiçbir yerim olmadığını acı bir şekilde fark ederek kapıyı çekip açtım ve arkamdan kapattım.

Kırılan camların ve parçalanmış tahtaların sesi beni sıçrattı ve sonra sessizlik çöktü.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

REYNA

W Hıçkırıklar başladığında, durmayacaklarını fark ettiğimde yıkılmışım. Kapının çalındığını duyana kadar bir saat geçmiş olmalıydı.

Cevap vermedim ama yine de gıcırdayarak açıldı. Kara'yı görmeyi umarken Frima kafasını kapıdan uzattığında midem bulandı.

Bana kaşlarını kaldırdı, sonra kapıyı omuzlayarak kadar açtı ve her iki elinde de iki büyük bardak ortaya çıktı.

Yanımdaki yatağa oturup bana bir bardak uzatırken gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak havayı içime çektim.

"Viski," dedi. "Öldürdüğü fae'nin bir suikastçı olduğunu biliyor musun?"

İçkiden belli belirsiz bir yudum aldım, göğsümden aşağıya doğru inen yanma hissinden pek hoşlanmamışım. "Evet. Mazrith beni öldürmek için gönderildiğini söyledi. O... bilirsin işte. Boynunu ikiye ayırmadan önce."

"Burada ölüm olur Reyna. Özellikle de bilinen, aranan saray suikastçıları için."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni öldürmeye çalışan biri öldü diye ağlamıyorum."

"Oh. Güzel."

Bir yudum daha aldım. "Mazrith'in olmadığı bir şey olduğunu düşündüğüm için ağlıyorum. Ya da olmaması gereken bir şeye dönüştüğü için. Hangisi olduğundan emin değilim." Frima hiçbir şey söylemedi ve ben de kendimi devam ederken buldum. "Özgürlüğüme her şeyden çok değer verdiğimi biliyor. Ve bu lanet olası işareti bana bir zorba ve bir tutsak gibi salladı. Ondan önce beni bağlamaya çalışan o piçten daha iyi değil."

"Bence o piç seni Maz'dan farklı nedenlerle bağlamak istedi," dedi nazikçe.

Bu doğrudu. Mazrith'in motivasyonunun beni güvende tutmak olduğundan oldukça emindim. Ama bu, onun Orm ve üvey annesi hakkında nefret ettiğim her şeyi somutlaştırdığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Gölge Mahkeme'yi korkuyla yönetmekle tehdit etti."

Frima bu kez kaşlarını çatı. "O zaman ilk soruna cevap verebilirim. O başka bir şeye dönüşüyor. Çünkü benim tanıdığım Maz bunu yapmaz ya da söylemez."

Burada bulunduğum kısa süre içinde kandırılmadığıma, onu ve savaşçılarıyla olan ilişkisini doğru okuduğuma dair içimde bir rahatlama hissettim. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse yüz yıl."

İçimi çektim. Fae'lerin ne kadar uzun ömürlü olduğunu unutmak çok kolaydı. "Peki o her zaman dürüst ve onurlu muydu?"

"Belki zaman zaman biraz öfke dolu ve şiddet yanlısıydı ama evet, her zaman onurluydu. Tıpkı annesi gibiydi. Annesi öldüğünde onun için inanılmaz derecede zor oldu."

Ona baktım, gözlerim yanıyordu. "Nasıl öldü?"

"Bir hastalık. Fae'leri öldürebilen nadir hastalıklardan biri. Her zaman üvey annesinin bir şekilde buna sebep olduğuna inanırdı."

"Bir hastalığa mı neden oldu?"

Frima uzun bir nefes verdi. "Lütfen Mazrith'e söyleme. Ama Svangrior, Ellisar ve ben hepimiz onun sandığından daha fazlasını biliyoruz. Üvey annesinin esasının yenilmez olduğunu biliyoruz. Ve muhtemelen önce annesini, sonra da babasını öldürmek için plan yaptığını biliyoruz. Bir hastalığı tetikleyecek kadar güçlü olması mümkün."

"Başka ne biliyorsun?"

"O öldüğünden beri bir şeylerin ters gittiğini. Öfkesi, mizahı, seni bulma takıntısı çok acil hale geldi."

Sözleri karşısında durakladım. "Annesi öldüğünde beni aramaya başladı, değil mi?"

"Hayır."

"Ne?" Bana annesinin ölmeden önce ona tapınağı ve yazıyı gösterdiğini ve *bakır saçlı altın vericiyi* aramaya o zaman başladığını söylemişti.

"Uzun zamandır kızıl saçlı bir insan arıyordu. Belki de son on yıldır. Beş yıl önce, annesi öldüğünde, bize senin bir *altın verici* olduğunu keşfettiğini söyledi, bu da konuyu biraz daralttı."

Demek ki benden sakladığı başka sırlar da vardı. "Frima, bugün delirmiş gibiydi. Gözleri karardı, Kraliçe'ninki gibi."

"Gördüm."

"Üvey annesini delirten neydi?"

"Kimse bilmiyor. Mahkemeye girdiğinde akli dengesi yerinde değildi. Babasının da ona aşık olması şaşırtıcı değildi; babası pek de parlak bir akıl sağlığı örneği sayılmazdı."

"Mazrith bana babasından hoşlanmadığını söyledi."

"Sevmemek yanına bile yaklaşamaz. Babası zalim ve güce aç biriydi - annesine hiç benzemiyordu. Ben... muhtemelen bunu paylaşmamalıyım ama Mazrith babasının zalimliğine sık sık maruz kalıyordu."

Genç Mazrith'in dağın altında, berserker baltasının arkasında saklanırkenki görüntüsünü hatırlayınca midem bulandı.

Tüm o yaralar... Onlara babası mı sebep olmuştu? Yine midem bulandı.

"Nasıl oldu da normal biri haline geldi?" Kelimeleri yüksek sesle mırıldandım ve Frima cevap verdi.

"Annesi. Ben, Svangrior ve Ellisar gibi arkadaşları. Tait. O da zeki. Okur, öğrenir. Kadim onur ve yiğitlik öğretileriyle teselli buldu."

İstemedenden de olsa elini tuttum. "Frima, lütfen. Üvey annesi ya da Orm gibi olmasına izin veremeyiz. Olmadığı bir şey olduğuna inanıyor." Annesinin büyüünün altında ne olduğunu görseydi yine de onu takip eder, lideri olarak sever miydi? "Onu akıllı başında tutmalıyız.... değişse bile. Değişse bile."

Gözleri Mazrith'in gözlerinde görmeyi arzuladığım şefkatle doldu. "Onu seviyorsun," dedi usulca.

Başımı salladım. "Hayır. Yapamam."

"Aşık bir insan gibi konuşuyorsun."

"Ona bağlıyım. İstemeyerek. Bu asla aşk olamaz. Ama onun bir canavara dönüşmesine izin veremem. O çok daha fazlasını hak ediyor. Siz de, arkadaşlarınız da, bu Divan da. *Yggdrasil*."

Beni kendine çekerek sarıldı ve içkimi dökmeme neden oldu. "Onun yanında olacağım Reyna. Ve senin de. Sana sadığım."

Neyse ki sözleri karşısında gözlerime dolan taze yaşları göremedi.

"Bedenim senin insan bedeninin ürettiği şeyleri üretmediği için minnettarım." Voror'un sesi kafamın içinde süzüldü, sonra da yatağın direğine doğru süzüldü.

Frima sarılmamızı bitirip ona temkinli bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Gitmem gerekiyor. Baykuşunla konuşurken iyi olacak mısın? Kara'yı gönderebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Voror'la konuşmam gerek."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Sen ve Maz her ne yapıyorsanız, ikinize de güveniyorum. Bunu unutmayın."

Saç örgümü sıktı ve bana gülümsedi, sonra da gitti.

"İkinize de inancınız var mı?" diye sordu baykuş.

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tehdit ettiği şeyi yapabileceğini düşünüyor musun? Diğerleri gibi... olabilir mi?"

"Evet. Yapabileceğine inanıyorum."

"Sence yapacak mı?" Soruyu yeniden ifade ettim. Hiç şüphem yoktu ki

"Bilmiyorum."

"Voror, sence Mazrith'in annesi zaten ölüyor muydu? Frima'nın az önce bahsettiği hastalıktan mı? Bu şekilde Mazrith'in hayatına son vermesi.... Zaten ölüyor olsaydı aynı şey olmazdı."

Voror'un gagası yavaşça tıkladı. "Evet. Bence bu çok muhtemel. Gücünün ona geçmesini sağlayan bir merhamet cinayeti."

Kalbim onun için acıyordu ve bu bana hissettirdiği öfkeden çok daha güçlüydü.

"O katil değil. Bundan eminim." Suikastçının vücudu gözümün önüne geldi.

"O yaratık ölümü hak etmişti," dedi Voror, tüyleri kabarak. "İki savaşçının cesedi kaldırırken konuştuklarını duydum. Saray'da iğrenç eylemlerde bulunmasıyla tanınıyordu."

"İşkence görmeyi hak etmedi," diye mırıldandım.

"Tam tersine. Tam olarak hak ettiğini almış gibi görünüyor."

"Freya bana yardım et," diye iç geçirdim, yatağa yığıldım ve ellerimi acıyan gözlerime sürttüm. "Onu nasıl durdurabilirim? *Yggdrasil*'i bu şekilde mi kurtarmam gerekiyordu? Mazrith'in bir tiran olmasını engellemek için mi?"

"Tek amacınızın bu olduğuna inanmıyorum ama bu görev size düşmüş olabilir."

"Ona nasıl ulaşabilirim? O kadar aşılmaz ki." Yumruklarımı işe yaramaz bir şekilde battaniyeye vurdum. "Affedilmeye ihtiyacı var. Bağışlanmaya. Ve ben ona bunu veremem. Verebilirim ama bu onun için yeterince anlamlı değil."

Voror usulca kükredi ve ben de doğruldum. Neredeyse hiç kükremezdi. "*Kuzgunyıldızı*," dedi, sesi uzaklardan geliyordu.

"Ne? Ada mı?"

"Evet." Voror bana göz kırptı. "Bu işte yalnız değiliz Reyna." Sözleri heyecanla doluydu ve ben ne demek istediğini soramadan çekip gitti.

"Voror!" Ama o gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

MAzRITH

"Mazrith!"

Frima'nın sesi eğitim odasında çınladı. Beni bulması için o şeytani kadına güven. Biliyordum ki, karakolun altına girmeliydim. dağda, kimsenin takip edemeyeceği bir yerde.

Gölgelerimi kuklaya fırlattım.

"Meşgulüm."

Doldurulmuş hedefin parçalarına baktı. "Anlıyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bir dakikam bile yok." Birkaç haftam vardı. Ve sonra, her şey değişecekti.

"Seni seviyor."

Döndüm. "Ne?"

"Bilmediğini söylüyor ama anlatılanlara göre ona bok gibi davranmışsın ve o ne yaptı biliyor musun? Değişirsen yanında olmam için bana yalvardı. Üvey annen gibi delirmeni engellemem için bana yalvardı."

Bakakaldım, duygularım, gölgelerimin eğitim kuklasını yok ettiği kadar sert bir şekilde kontrolümü parçalıyordu. "O... yalvardı mı?"

"Evet. Buraya geldiğinden beri bir kez bile lütfen demeyen kadın, senin tam bir aptal olmana, sana sadakat yemini etmem için bana yalvararak karşılık verdi." Frima'nın sesi yumuşadı. "Maz, senin... kendinde olmadığını söyledi."

Doğrudan bir soru yoktu ama yine de oradaydı. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun. O da bilmiyor."

Kaşlarını çattı. "Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

"Bilmen gerekeni biliyorsun. Görmen gerekeni gördün." Kuklaya geri döndüm.

"Saçmalık."

Öfke patlamasını zar zor kontrol altında tuttum. "Git buradan." "Maz, neler oluyor?"

"Git dedim."

İçimde, bana itaatsizlik etmesini dileyen o küçük parçama lanet ettim. Kalmasını diledim. O benim en yakın, en eski arkadaşımdı. Ama o bile annemin büyüünün altında ne olduğunu bilmiyordu.

Reyna sadece bilgileri çaldığı için biliyordu. Benim iznim olmadan aldı.

Kapı arkamdan kapandı.

Kükreyerek gölgelerimi kuklaya geri gönderdim.

Dönen kara güç bana daha fazla itaat etmeyecekti. Annem bana gerçek sihrimi kullanmayı hiç öğretmedi; bunu yapamadı.

Belki daha güçlü olurdu.

Acı acı homurdandım. Mümkün değil. Ve kullanabileceğim hiçbir şey üvey annemi yenecek kadar güçlü olamazdı. Beni kabul etmeyen bir Divan'ı yönetmekle ilgili tüm o konuşmalar? Konuyla alakasızdı. Kraliçe çok güçlüydü. Eğer yaşarsa kaderimiz ölümden beter olurdu.

Reyna'yı alırdım ve kaçardık. Saklan.

Beni istemezdi ama birbirimize bağlıydık. Orm'un bana dediği gibi, onun bekçi köpeği olacaktım. Onun *muhafız* canavarı. Gölgelede saklanacaktım. Beni istese de istemese de onu güvende tutacaktım.

"Değişirsen yanında olmam için bana yalvardı." Frima'nın sözleri zihnimde tekrarlandı.

Beni sevme *ihtimali* var mıydı?

İçimde öfke birikti. Elbette beni sevemezdi. Benim gibi bir yaratıkla kim birlikte olabilirdi ki? Bunu başından beri biliyordum. Gerçekte ne olduğumu görmeden beni kabul etseydi, onu kandırmış olurum. Ve varlığımın diğer her parçasında sonsuza dek sürecektir bir doğruluk, onun bir yalanla evli olacağı gerçeğini telafi edemezdi.

Belki daha iyiydi. Öfke içimi burktu.

Tek bir beyaz tüy önümden yere süzüldü. Onu aldım, mağara tavanındaki kırıslara baktım ve hiçbir şey göremedim.

"*Ravensstar* adanız sizi çağırıyor."

Zihnime konuşan ses mağrur ve kibirliydi. "Voror mu?" "Evet. Orada kadim bir büyü var. Tanrıların büyüü."

"Hiçbir büyü bana yardım edemez."

"Bu *Disir*'in büyüüsüdür."

Kalbim küt küt atarken donakaldım. *Disir*, hayaletlerin tanrıçasıydı. Savaş dışında ölen kadınların. Annem her zaman onların *Ravensstar*'ın kilisesini ziyaret ettiklerini söylerdi ama ben onun hayalperest olduğunu düşünürdüm.

Gölgelerim yavaşça asama geri döndü.

Belki de adayı ziyaret etmekten zarar gelmezdi. Sakinleştirici bir yerdi ve zihnim çalkantı içindeydi.

"Prens Mazrith Andask, Yılanların Efendisi?" Durakladım ve tavana baktım.

"Evet?"

"Azılı kadın savaşçı haklı. Reyna seni seviyor. Bunu bilmiyor ya da anlamıyor. Ama artık kendi kaderinden daha fazlasından sen sorumlusun. Bunu unutma."

Kilise mutluluk verici bir sessizlik içindeydi. O lanetli şelaleden beri ilk defa kaslarımdaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim.

Koridorda ilerlemek için acele etmedim, aile ağacı goblenine bakmaktan kendimi alamadım.

Yalanlar.

Bir sürü yalan.

Gölge Saray'ın kraliyet ailesinde doğmamış olsaydım kim olabilirdim?

Bir savaşçı mı? Bir bilgin? Aşçı mı?

önemi yoktu. Kaderimde bir muhafız canavarı olmak vardı.

Sunakta diz çöktüm, ellerimi uyluklarıma bastırdım ve başımı eğdim.

Efsaneler *Disir*'in ölmüş olanların ruhlarıyla iletişim kurabildiğini söylüyordu. *Hel*'in soğuk ve karanlık dünyasına gidenlerle ya da *Valhalla*'nın salonlarını şerefliendirecek kadar yiğitçe ölenlerle değil, Freya'nın öbür dünyadaki tarlalarında yürüyenlerle. Görevlerini savaş alanının dışında yapan ve farklı bir onurla ölen kadınlar.

"Anne. Eğer beni duyabiliyorsan... Seni hayal kırıklığına uğrattım. Onu buldum. Ve sen haklıydın, anahtar oydu. Ama arayış çok büyük ve zaman çok az. Ben... Ben buna layık değilim."

Etrafımda fısıltılı çanlar çalmaya başladı ve başımı kaldırdım. Önümde ışık oluşmuştu, yüzlerce küçük yıldız insansı olarak tanımlanabilecek bir şekil oluşturuyordu.

"*Disir* sizi burada ağırlıyor, Prens Mazrith," diye bir ses, nereden estiği belli olmayan bir esintiyle şarkı söylüyordu.

Önümdeki yıldızlı şekil değişti ve sonra bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses kalbimi titretti. "Beni asla yüzüstü bırakamazsın Mazrith."

"Anne? Nasıl... Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Siz ve kız, bana bu görüşmeyi sağlayabilecek kişilerin ilgisini çekiyorsunuz. Fazla vaktim yok."

Zihnim sorularla dolup taşı. Ama dudaklarımdan tek bir kelime döküldü.

"Özür dilerim." Terleyen ellerim kalçalarımı iz bırakacak kadar sert bir şekilde kavrarken, dünya dışı figürün ışığına baktım. Hiçbir özelliğini göremiyor, hiçbir şeklini seçemiyordum. Ama onu *hissedebiliyordum*. Annemin ruhunu. "Anne, çok ama çok üzgünüm."

"Oğlum, sana bir özür borçlu olan benim. Tüm o yıllar, başına gelen her şey benim eserimdi ve onu durduramadım. Ve seni sonunda yaptığın şeyi yapmaya zorlamak iğrenç bir şey. *Hel'e* atılmamış olmam, mantığımın adil olduğuna dair sahip olduğum tek kanıttır."

"Hepsi bir hiç uğrunaydı. Görevi tamamlayamam. Ve Reyna... O benim gerçekte ne olduğumu gördü."

"Gerçekte olduğun şey, olduğun şeydir, sakladığın şey değil. Doğru, adil ve onurlu bir hayat yaşadınız. Deriniz, gözleriniz, yüzünüz, bunların hiçbiri sizi bir canavar yapmaz. Sizi siz yapan eylemlerinizdir."

"Öyle... Öyle dedi." "Onu seviyor musun?"

"Onu yıllardır seviyorum."

"O zaman karşılığında seni sevmesine izin vermelisin. Sevgisini arzuladığın halde onu reddetmek hiçbir kadının hak etmediği bir zalimlik olur."

"Anne, o her şeyden çok özgürlüğü arzuluyor. Benim yüzümden - Kraliçe'yi tahttan indiremeyeceğim için - ona sunabileceğim en fazla şey hor göreceği, saklanacağı ve kaçacağı bir hayat olur. Bunu ona yapamam."

Annem cevap verirken ses tonu sertti. "Eğer sana bir seçim hakkı verilseydi, gölge-fae olarak kalmak ister miydin?"

"Evet. Sarayımı seviyorum." İçimde bir duygu kabardı ve ne mutlu ki bu öfke değildi. Belki pişmanlıkla karıştı ama öfke değildi. "Buz Sarayı'nı ziyaret ettik anne. Oraya bayılırdın."

Cevabı yumuşaktı. "Eminim öyle yapardım. Eğer gücü tekrar ele geçirirseniz, Mahkemeleri birleştirmeyi düşünüyor musunuz?"

"Elbette biliyorum. Dünyamızın nasıl olabileceği hakkında çok uzun süre konuştuk. Bunu unutmadım.

"Oğlum, sahip olabileceğin gücün farkında değilsin. Birleşik Fae... Bu *Yggdrasil* için çok şey ifade eder. Hatta belki de bir gün tanrıların geri dönmesine yetecek kadar. Sende çok şeyi iyileştirme potansiyeli var, oğlum."

"Keşke kendimi iyileştirebilseydim. Ama personel beni reddetti." Öfke tekrar göğsüme doğru kaydı.

"Mazrith, beni dinle. İhtiyacın olan şifa büyüden gelmeyecek. Ondan gelecek. Sevgiden gelecek. Seni tüketen bu öfkeyi ve layık olmadığın düşüncesini bırakmalısın."

"Ama asanın beni reddetmesi buna layık olmadığımı *kanıtlıyor*."

"Ben personelden bahsetmiyorum. Reyna'dan bahsediyorum. Sen onun sevgisine layıksın."

"O daha fazlasını hak ediyor. Daha iyisini. Ben yalanların, nefretin ve öfkenin bir ürünüyüm."

"Yeter," diye tersledi ve ışık gözlerimi kapatmak zorunda kalmama neden olacak kadar parladı. "Seni bu kadar dik kafalı ya da gerçeklere karşı kör olası diye yetiştirmedim. Gözlerini aç ve önünde ne olduğunu gör. Özgürlüğüne her şeyden çok değer verdiğini mi söyledin?"

Gözlerimi kırptım.

"Evet." "O zaman ona

ver."

"Onu tehdit altında kendime bağladım. Bir fae bağıyı geri alamam. İkimizden biri ölmeden olmaz."

"Peki bu bağlamayı yapmak için kimin büyüünü kullandın?" Kaşlarımı çattım. "Seninkini. Tüm büyülerim senin."

"Son baktığımda, Mazrith, ben yaşamıyorum."

"Ne?" Doğrudum, şaşkınlık ve bir çeşit umut içimde kabardı. "Nasıl-"

"Size daha fazla yardım edemem. Artık gitme vaktim geldi." Işık neredeyse bir titreşim kadar azalmıştı ve tartışmak için zaman kaybetmedim.

"Seni seviyorum anne. Seni özlüyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Güçlü ol. İyi ol. Ve onun olduğuna inandığı kişi ol."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

REYNA

"R Eyna? Uyan artık."

Sarsılarak uyandım ve hemen yanımdan gelen alçak sesle panik içinde irkildim. Uykuya dalmam saatler sürmüştü, zihnim Mazrith'in siyah gözleri ve suikastçının kafama zorla soktuğu korkunç görüntülerle doluydu.

"Sorun yok Reyna, benim. Giyinip benimle gelmeni istiyorum." Mazrith'in sesiydi.

Rahatlama tüm sistemime yayıldı. Sesi sakın geliyordu, gergin ve öfke dolu değildi. Karanlıkta gözlerimi kırptırdım, yatağımın yanındaki figürünü seçebildim, gözlerim alışıkça yüz hatları yavaşça keskinleşiyordu. İrisleri siyah değil, berraktı.

"Ne istiyorsun?" Sesimi sertleştirmeye çalıştım ve bana geldiği için umutsuzca rahatlamadım.

"Seni ata bindirmek için."

Çenem düştü. "Ne?"

"Giyin. Bir dakika sonra görüşürüz." Dönüp odadan çıktı ve omuzlarındaki gerginliğin gittiğini görebiliyordum.

"Freya adına ne..."

Hiç vakit kaybetmeden iş kıyafetlerimi giydim ve botlarımı giydim.

Belli ki bir şeyler olmuştu. Neden gecenin bir yarısı gezintiye çıktığımızı bilmiyordum, ama benimle öfkelenmeden konuşmaya istekliyse, tartışacak halim yoktu.

Odamdan oturma odasına çıktığımda, siyah bir pantolon ve bol siyah bir gömlek giymiş halde kapının yanında duruyordu. Üzerinde pelerin ya da kürk yoktu, sert göğsünde birçok tılsım parlıyordu. O

Şömineden arta kalan parıltı yatak odamı olduğundan daha aydınlık hale getirmişti ve onaylamak için yüzüne baktım. Gölgeler kesinlikle gitmişti. İfadesinde hâlâ gerginlik vardı ama kızgınlıktan çok endişeliydi.

"Ne oldu?"

"Baykuşun," diye mırıldandı. "Belki de sandığı kadar akıllıdır. Ve iyi bağlantıları var."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Voror beni aydınlatıcı bir konuşmaya yönlendirdi. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Umut işledi ve kafa karışıklığımı yok etti. "Personelin size yanıt vermesini sağlamak için mi? Burada var." Pantolonuma sarılı kemeri okşadım.

Bakışlarımı uzun süre tuttu, sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. "Burada olmaz.

Atlar bekliyor."

Ahıra vardığımızda atlar gerçekten de eyerlenmiş ve hazırды, Reis'in elinde kürkleri ve çantalarla dolu heybeler vardı. Mazrith tek kelime etmeden Rasa'ya binmeme yardım etti ve Jarl'a binerken yelesini sallayıp ayaklarını yere vurdu.

"Nereye gidiyoruz?"

Mazrith seysilere şöyle bir baktıktan sonra gözlerini bana dikti. "Beni takip edin. Önden gitmeyin."

Neredeyse onunla yarışmakla ilgili bir espri yapacaktım ama dilimi ısırđım. Onu zorlamayacaktım.

Onun yerine başımı salladım. "Tamam."

Sarayı çevreleyen perili ormandan geçtik ve Slaithewaite'e vardığımızda Mazrith'in Tait'i ziyaret ediyor olabileceğimizden şüphelenerek yavaşlamasını bekledim. Ama o köyün içinden geçmeye devam etti, atların toynakları uyuyan mezrayı dövüyordu. Kont'u ormanın ötesine doğru sürmeye devam etti ve sonunda tanıdık gelen bir açıklıkta durdu.

Rasa'yı durmaya ikna ettikten sonra, "Burası atlamayı öğrendiğimiz yer," diye nefes aldım. Atın güçlü sırtındayken her zaman olduğu gibi bir coşku kaplıyordu.

"Evet." Mazrith atından atladı ve onu dizginlerle yakındaki bir ağaca bağladı. Ben de onu takip ettim, onun zarif sıçrayışından biraz daha temkinli bir şekilde attan indim.

"Neden buradayız?"

"Saraydan uzakta olmak istedim. Kulak misafiri olabilecek ya da bizi rahatsız edebilecek herhangi bir şeyden uzakta. Suikastçının zihni büyü ile korunuyordu. Bunu sadece güçlü bir gölge-fae yapabilir. Sarayın içinden biri."

Yutkundum. "Bize yakın birinin bu işin içinde olduğunu zaten biliyorduk. Tapınak, yılan..."

"Konuşmak istediğim konu bu değil. Mesele şu ki, artık kimse bize yakın değil. Reyna, sana bir şey vermek istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Beni dinleyin. Sözümü kesmeyin ve tartışmayın. Sis asası beni kabul etmeyecek."

"Maz-"

"Sana dinlemeni söylemiştim." Bana bir adım daha yaklaştı ve ben de ona baktım. Gölge Saray'ın sürekli yıldızlarla aydınlanan gökyüzü, üzerimizdeki ağaçların gölgelikleri arasından alacakaranlığı yansıtıyordu ve onun yoğun bakışları beni tamamen yakaladı.

"Dinliyorum," diye fısıldadım.

"Size yalan söyledim. Aksine, gerçeği atladım. İnanmana izin verdiğimden çok daha uzun süredir seni arıyordum. Sadece nereye bakacağımı bilmiyordum. Yıllardır hayatımın bir parçasıydın, ancak şimdi fark ediyorum ki sen bunu hiç bilmiyormuşsun."

Gözlerimi ona diktim. "Seninle atölyeme girdiğin gün tanıştım. Ondan önce nasıl hayatının bir parçası olabilirim ki?"

"Neredeyse on yıldır rüyalarımı ziyaret ediyorsun."

"Rüyalarını mı?"

"Evet. Ve yüzünü zihnimde ilk gördüğüm andan beri benim sonum olacağını biliyordum. Yine de seni aradım." Bir elini kaldırdı ve başparmağını açık çenemde gezdirdi.

"Hayır Maz, senin sonun asla ben olmam. Asla."

Başparmağını oynatarak dudaklarıma götürdü. "Artık sonun kaçınılmaz olduğunun farkındayım. Benim . Bu arayış asla benimle ilgili olmadı. Her zaman öyleydi.

senin hakkında. Ben sana yardım etmesi gereken bir araçtım, tam tersi değil."

Ona bakakaldım. "O asayı kullanabileceğimi , değil mi?"

Mazrith yüzünü benimkine doğru eğdi. "Reyna, Odin aşkına, lütfen sessiz kalıp beni dinler misin?"

Elini yüzümden çekerken dudaklarımı birbirine kenetledim, sonra bir adım geri çekildim.

"Kazanamayız Reyna." Ağzım tekrar açılırken elini kaldırdı. "Tartışma. Gerçekte ne olduğum *Yggdrasil*'e ifşa edilecek ve Gölge Divanı'nı üvey annem yönetecek. Eğer şüphelendiğimiz gibi Orm'la birlikteyse ve herhangi bir ittifak kurarlarsa, inanılmaz derecede güçlü bir kuvvet haline gelecekler. Korku ya da güçle hükmetmeyeceğim konusunda haklıydın Reyna. Seni güvende tutmanın tek yolunun bu olduğuna inanıyordum ama hak ettiğin hayat bu değil. Gerçek şu ki, acımasız kan davaları olan zalim fae'lerden saklanarak yaşayacağımız bir hayata mahkumuz."

Başımı salladım, şiddetli bir duygu beni sarmıştı. "Hayır," diye nefes aldım ama Mazrith konuşmaya devam etti.

"Bunu sana yapmayacağım. Sen karanlıkta tutulamayacak kadar parlak bir ışıksın. kadar cesur ve inatçısın. Hayatını bir canavara bağlı olarak geçirmeyi hak etmiyorsun."

"Sen canavar değilsin Mazrith."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunu söylemeni gerçekten önemsiyorum. Ama dünya aynı fikirde olmayacak. Değer artık eylemde değil. Onur öldü."

"Hayır." İçimde hastalıklı bir his vardı.

"Seni bağımızdan kurtaracağım. Annemin büyüyle yaratıldı. Ve o artık yaşamıyor."

Nefesim göğsümde sıkıştı ve bir an için kalbimin durduğuna yemin edebilirdim. "Mazrith, ne diyorsun sen?"

Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Annem bunun yapılabileceğini söyledi. Ve nasıl yapılacağını biliyorum. Ama Reyna, şunu bil. Bana bakmak istemesen de, bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım. Her zaman."

"Maz, delice konuşuyorsun!" Panik beni sarmıştı, onu ele geçiren garip sakinlik neredeyse öfkeden daha kötüydü. "Annenle konuşmuş olamazsın, o öldü! Neyin var senin?"

"*Ravensstar*'daki kilisede onun ruhuyla konuştum. Seni çok severdi. Ve sen de o," dedi yumuşak bir sesle. "Ben burada olduğumda atlar kaçmaya çalışacak."

açığa çıktı. Rasa artık sana ait, bu seçimini açıkça belirtti. Ama lütfen benim için Jarl'a göz kulak ol."

Gözlerinden yaşlar döküldü. "Mazrith, lütfen. Neden bahsediyorsun sen?" Çaresiz yakarışım cevapsız kaldı.

Asasını havaya kaldırdı ve kafatasından gölgeler akmaya başladı. Kolum kendi iradesiyle kalktı ve gölgeler kolumdaki işaretin etrafında dönmeye başladı.

"Mazrith!"

Ben izlerken teninin bronz rengi soluyor, yerini siyah ve beyaz benekler alıyordu. Soluk beyaz yara izleri yayılıyor, geriliyor, büzülüyor ve altın renginde parlıyordu. Göğsünün ortasındaki kocaman yara ışık saçıyordu, kenarları kabarmış ve siyahtı. Sanki büyü, asasıdan fişkıran gölgeler tarafından emiliyordu. Bileğim yandı ve gözlerimi ondan ayırıp yaraya çevirdiğimde izinin solduğunu gördüm.

Bağı kaldırmak için annesinin büyüünden vazgeçiyordu.

Yaptığı şeyin sonuçları içime çöktü.

Vazgeçiyordu. Tüm arayışından, evinden, halkından, büyüünden vazgeçiyordu.

Benim için. Hepsi, böylece özgür olabilirdim.

"Mazrith, bonoyu istiyorum!" Hüzünlü, kararlı gözleri genişlerken gölgeler uçtu. Bileğimi yukarı kaldırdım ve kara işaretin geri dönmesini diledim. "Sana bağlanmak istiyorum!"

"Bana bak," dedi, bir gölge ve altın ışık kasırgası etrafımızda koşuşturuyordu ama sesi net ve sertti. "Buna bağlı kalamazsın.

"Zaten öyleyim! Seni seviyorum."

Gölgeler durdu. Gözlerine bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Siyahlık gözlerini kaplıyordu ama hâlâ onun gözleriydi.

"Yapamazsın." Sözleri hamdı.

Ona doğru yaklaştım ve ellerimi yaralı, buruşuk etine bastırdım. "acıyı iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne Maz. Bunu hissediyor musun?" Parmaklarımı derisine batırarak sertçe ittim. "Bu sana tiksinti ya da korku gibi mi geliyor?" Ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve dudaklarımı göğsüne bastırarak çenesine kadar uzandım. Altımda kaskatı kesilmişti. Omzunu bıraktım, ellerimi kullanarak başını kendime doğru çektim, yanaklarını kavradım, onu yüzüme bakmaya, samimiyetimi görmeye zorladım. *Benim aşkımlı.*

Yavaşça kendi elini kaldırdı ve siyah parmağını hâlâ yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımda gezdirdi. "Sen ağlamazsın."

"Senin için ağlıyorum."

"Reyna, ömrünün sonuna kadar sana hizmet edeceğim, yemin ederim. Bağlı ol ya da olma."

"Bana hizmet etmene ihtiyacım yok Maz. Savaşmana ihtiyacım var. Kazanmana. Annenin olmanı istediği her şey olmanı istiyorum."

"Senin için yaşıyorum. Seni seviyorum. Seni yıllardır seviyorum." Gözleri parlak ve öfkeliydi, üzerlerinde altın rengi parıltılar oynaşıyordu. "Bununla savaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni kızdırmak, uzak tutmak? Seni benden nefret etmeye zorlamak, böylece önünde diz çöküp kalbimi ve ruhumu teslim etmemek?"

Devasa savaşçı prene baktım, tebeşir derisindeki mürekkep gibi siyah lekeler dönüyor, yüzünde kabarmış yara izleri beliriyordu. "Önümde diz çökerek mi savaşıyordun?"

"Sana olan aşkımın benim sonum olacağını biliyordum. Önce güvenmedim. Bunun bir numara olduğunu düşündüm, her gece rüyalarımda izlemek için çaresiz kaldığım bakır saçlı kadına karşı duygularımla savaşabileceğimi düşündüm. Ama sonra, sen buradayken... Sen ondan daha fazlasıydın. Gölge ve kan dolu bir dünyada ateş ve altındın. Farklı bir sebep için savaşmam gerektiğini fark ettim. Seni hayatta tutmak için."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı aktı. "Mazrith, savaşmaya devam etmelisin."

Bileğimi nazıkçe tuttu ve elimi isteksizce yüzünden çekti. İz solgundu ama hâlâ oradaydı. "Sen... Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Öyle mi?"

"Hayatın kendisinden bile daha fazla."

Az önce bunu kanıtlamıştı. Benim mutluluğumun, özgürlüğümün onun için kendi hayatından daha önemli olduğunu kanıtlamıştı. "Onu yerine koy, Mazrith."

"Bunu bana böyle bakmak istemediğin için söylemiyorsun değil mi?"

Boynunun arkasını kavradım ve onu kendime çektim, dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım. Beni sıkıca çekip, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öperken vücudundaki gerginlik akıp gitti.

Ve bir bakıma öyle de oldu.

Bir öpücükten daha fazlasıydı. Bu bir sözdü. Ona asla yalan söylemeyeceğime, söylediğim her kelimenin doğru olduğuna dair verdiğim bir söz.

Ondan savaşmaya devam edeceğine, asla kazanmasına izin vermekle tehdit ettiği canavara dnşmeyeceğine dair bir söz.

Gölgeler geri aktı, etrafımızda o kadar hızlı dönüyordu ki yerden kalkabileceğimizi sandım. İşaret bileğimi yaktı ve kollarımı Mazrith'in boynuna dolayarak o yoğun hissin tadını çıkardım.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım, ateşli öpücükler arasında, kelimelerim dudaklarında kayboldu. "Seni seviyorum." Bunun farkına varmak bir uyururucu gibiydi, bedenimin ve zihnimin her santimini ele geirmiğti.

Ve beni sevdi.

Daha önce hiç düşünmediğim, umut etmeye cesaret edemediğim bir şeydi. Dünyadaki diğer her şey milyonlarca mil uzakta görünüyordu ve daha önce onun kucağında olduğum zamanki gibi umutsuz bir tutkudan dolayı değildi.

Bu daha fazlasıydı. Daha derindi. Herhangi bir duygunun alabileceği kadar derin. O benim bir paramdı, ruhu benimkiyle sarmaş dolaştı, onun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

"Bunu hissediyor musun?" Nefes nefese kaldım, bunalmıştım.

"Bağ." Geri çekildi, gözleri çılgına dönmüştü, yara izleri azalıyor, teninin rengi yerine geliyordu. "Sonsuza kadar seninim Reyna."

"Ve ben seninim."

Daha önce hiç bu kadar güçlü dört kelime söylememiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

MAzRITH

S Beni seviyordu.
Beni istedi.

Ne olduğumu, *gerçekte ne olduğumu* biliyordu ve beni hâlâ seviyordu.

Beni öperken tutku beni tüketti, o kadar sertti ki açlığını hissedebiliyordum.
Onun ihtiyacı.

Birbirimize bağlıydık. Gerçekten, sihirli bir şekilde ve ruhumuzun derinliklerinde. O benimdi, ben de onun.

Kollarım onu kavramak için hareket etti, onu kolayca kaldırdım. Bacaklarını benimkilere doladı, sanki vücudunun benimkilere olduğundan daha da yakın olmasına ihtiyacı varmış gibi sıkıca sarıldı.

Ona yakın olmanın ötesinde ihtiyacım vardı. Onun içinde olmaya, onu sahiplenmeye, onu gerçekten benim yapmaya ihtiyacım vardı.

Birkaç adım geri , dudaklarımı onunkilerden ayırıp çenesine, boynuna ve göğsüne bastırdım. Gömleğini çekti, bacakları belime sıkıca sarıldı ve sırtım arkadaki ağacın kabuğuna çarptığında hareket etmeyi bıraktım.

Pantolonunu hararetle çekiştirmesi için onu yeterince uzun süre yere bıraktım ve elleri oraya gelmeden önce kendiminkini çözmeye ancak zamanım oldu ve onları uyluklarımın üzerinden çekiyordu.

Azgın, hazır sikime bir süre baktıktan sonra yüzüme baktı. Arzu ifadesini tüketti ve bir hırıltıyla ona uzandım,
onu tekrar kaldırarak.

Ellerime değen çıplak teni içimde ihtiyaç dalgaları yaratıyor, sırtını kavrayıp onu kendime doğru kaldırdığımda göğüsleri göğsüme bastırıyordu.

"Seni seviyorum," dedim ellerini boynuma doladığında, ayak bilekleri sırtımın altından geçerken onu yavaşça indirdim, acı verici bir şekilde dikleşmiş sikim girişini bulduğunda bir tıslamayla durdu.

Çok ıslaktı ve ben ona dokunmamıştım.

"Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Beni senin yap, Mazrith." Parlak gözleri duygularla doluydu ve onu sertçe öptüm.

Onun sıcak, çaresiz bedenine bastırmak etrafımdaki dünyanın yok olmasını sağladı. Tek hissedebildiğim oydu, tek tadabildiğim onun dudaklarıydı, tek duyabildiğim onun ihtiyaç inlemeleriydi.

Elimden geldiğince yavaşça onu indirdim, daha derine indim, etrafımda sıkılaştığını hissettim, neyi kaldırabileceğini ölçtüm. Benden ne istediğini.

"Daha fazla," diye nefesini tuttu ve daha fazla kalmayana kadar onu indirdim.

Elleri saçlarımda geziniyor, dişleri dudaklarımı ısıırıyordu. Bana karşı titriyordu.

O hazırды.

Vücudunu kaldırdım, onu tam boyuma doğru kaydurdım ve bu sefer inilti benimdi, dudaklarına karşı uzun ve çaresizdi.

"Ben seninim, Mazrith. Seninim. Al beni."

İhtiyacım olan tek şey onun sözleriydi, kontrolüm paramparça oldu.

Ona vurdum ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle haykırdı.

Parmaklarım kışının etine batıyor, tırnakları omuzlarımı kazıyor, tekrar tekrar, daha sert ve daha sert itiyorum, sıkılığı etrafımda kasılıyor, çığlıkları ormanı dolduruyor.

"Benim," diye nefes aldım ve dudakları tekrar benimkileri buldu.

"Senin," diye nefes aldı bana karşı, ateşli öpücükler ve ihtiyaç çığlıkları arasında.

Ben onun için yaratılmıştım, vücudu beni sanki öyle tasarlanmış gibi sarıyordu, *mükemmeldi*.

Zevk içimde düğümleniyor, her hamlede artıyor, ben onu doldurdukça, gerdikçe o da geriliyordu.

Ben ittikçe kalçaları bana karşı sertçe sallanmaya başladı, nefesleri kısılıyor, çığlıkları yükseliyordu.

"Evet," dedim ona, kendimi onun arzusunda kaybetmeye izin vererek. "Şimdi, Kraliçem."

Ellerini saçlarıma gömdü, başını geriye doğru eğdi ve beni derinliklerine bastırarak bana doğru itti. Uzun, soluk soluğa bir çığlık

sıkışma spazmları eşlik etti ve sonra onu serbest bırakmamla dolduruyordum, boynuna doğru hırlıyor, parmaklarımı kığına sokuyordum.

"Benim."

O benimdi. Beni seviyordu.

Çarpıcı zevk içimi yıkadı ve yüzümü öpücüklerle kaplayarak, nefes nefese bana doğru yığıldı.

"Senin. Sonsuza kadar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

REYNA

"Y Kafamın içine bakabilirsin. Eğer istersen."
Sözlerim üzerine Mazrith'in göğsü yanağımın altında
kıpırdamadan durdu.
Ormanın zemini, benim yapabileceğimden daha rahattı.

Tahmin ediyordum ve ne kadar zamandır orada yattığımıza
dair hiçbir fikrim yoktu. "Neden kafanın içine bakmamı
istiyorsun?"

Hareket ettim, çenemi onun sert, çıplak göğsüne dayadım ve gözlerinin
içine baktım. "Bana inanmanı istiyorum. Sana söylediğim her şeyin doğru
olduğunu bilmeni ve bundan hiç şüphe duymamanı istiyorum."

Gözlerini bana dikti. "*Ástin mín,*" diye fısıldadı. "Bu
ne anlama geliyor?"

"Aşkım."

Zaten doymuş olan bedenime sıcaklık doldu. "Bunu sevdim."

Gözleri parladı. "*Gildi*'den daha mı iyi? Çünkü beni neye inandırmak
istersen iste, senin de bundan hoşlandığını biliyorum."

"Belki de seni kafamın içinde istemiyordumdur."

Alaycı gülümsemesi kayboldu. "Sana inanıyorum. Kanıta ihtiyacım yok.
Hatta keşke kafamın içine girebilsen." Bakışlarımı kaçırdı, onun yerine
tepemdeki yaprak örtüsüne baktı. "O zaman bilmen gereken her şeyi sana
anlatma eyleminden kurtulmuş olurdum."

Doğruldu ve bakışları çıplak göğsüme kaydı. Koluna şakacı bir sopa
indirdim. "Eğer sırlarını açıklayacaksan, bunu göğüslerime bakarak
yapmayacaksın."

Bana uzun uzun baktı, sonra o da doğrulup oturdu. Bacaklarının arasına
bakmaya çalıştım ve beni sıkıca çekmeden önce bir kahkaha attı. Onun

Gözlerimin içine bakarken başparmağı yanağımdan aşağı indi. "Eğer ateşle oynarsan,

Gildi, yanacaksın."

"Bunu bilmiyor

muyum?"

Beni öptü ben de kalçamı onun üzerinde sallayıp kucağına kaymaya hazırdım ama hareket etmeye başladığımda beni durdurdu.

"Hayır. Lütfen. Sana kim ve ne söylemem gerek." "Ne olduğunu biliyorum. Benimsin."

Memnuniyetle hırladı, sonra beni tekrar, daha sert öptü. "Ve sen benimsin," diye konuştu dudaklarıma karşı, çekilmeden önce. "İşte bu yüzden bilmen gerekiyor. Bunu sana borçluyum."

Ayağa kalktı, Jarl'ın heybesinden bir kürk alıp üzerime attı ve tekrar yanıma yerleşti. "Gölge Saray'ın kralı benim babam değildi."

Ne söylemesini beklediğimden emin değildim, ama bu değildi.

o.

"Benim Anne asla sevilen Onu. Bu oldu a
EVLİLİK . siyasi

kolaylık."

"O zaman baban kim?"

"Bana asla söylemezdi. Bildiğim tek şey onun bir altın-fae olduğu. Ve iki farklı tür fae'den doğan bebekler kullandıkları büyüü seçemezler. Ben altın-fae büyüyle doğdum."

Başımı salladım, gözlerim hâlâ çıplak olan göğsüne kayıyordu, yaranın üzerindeki büyük yara izinin büyüünün altında altın gibi parladığını biliyordum. Başından beri, derinlerde bir yerde altınla bağlantısı olduğunu biliyordum.

"Babam çok öfkeliydi. Annemin ona sadakatsizlik ettiği daha açık olamazdı ve bunu tüm dünyanın bilmesini istemiyordu. Annem onu beni öldürmeye değil, sis اساسını kullanarak bana kendi büyüünü bahşetmeye ikna etti. Ama işe yaramadı." Gözleri karardı ve bakışlarımı kaçırdı. "Yine de bu onu denemekten alıkoymadı. Uzun yıllar boyunca."

Boğazımda safra yükseldi. "Yara izleri. Benekli deri."

"Evet. Babamın gölge-büyüsünü bedenime yerleştirmeye çalışmasının bir sonucu. Sonunda annem onu durdurmak için kendi hatırı sayılır büyüünü kullanmaya başladı ve sonunda babamı onun gölge büyüünü gerçek bir gölge-fae olmak için yeterince aldığıma ikna etti. Anneme inandı mı inanmadı mı bilmiyorum ama sonunda beni yalnız bıraktı."

Mazrith'in çocukken berserker baltasının arkasına saklanırken gördüğüm anısı zihnimi doldurdu. "Mazrith, ben... ben çok üzgünüm."

Gözleri benimkilere kaydı. "Acımak iyi karşıladığım bir şey değildir. Ama samimiyetiniz için teşekkür ederim."

"Bu acıma değil, Maz." Ve değildi de. "Bu pişmanlık ve öfke. İğrenç bir şeye zorlanmış bir çocuk için üzüntü. Eğer baban hâlâ hayatta olsaydı, onu kendim öldürmek isterdim."

"Bu benim için bir zevk olmadığı için üzgünüm," diye iç geçirdi. "Ama eğer dünyada adalet varsa, *Hel*'in salonlarını süsleyecek."

"Ve uzun süre acı çeksin," dedim kürkleri etrafıma sıkıca sararak. "Sence bu sis asası Kral'ın yapamadığını yapıp seni bir gölge-fae'ye dönüştürebilir mi?"

"İşe yaramaması beni şaşırtmadı, niyeti zarar vermek, intikam almaktı."

"Savunmasız bir çocuğa karşı mı?" Yumruklarım sıkılmıştı ve Mazrith uzanıp bir elini benimkinin üzerine koydu.

"O öldü. Düşmanlarımız değişti."

Bir dakika sessiz kaldık ve ben öfkeli duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Konuyu değiştirmeyi tercih ederek konuştum.

"Bana bu rüyalarından bahset."

Kaşlarını kaldırdı. "Senden mi?"

Başımı salladım. "Evet. Yıllar mı

demiştiniz?" "Evet."

"Peki bu rüyalarda ne yapıyorum?"

"Her zaman yaptığın şey. Kavga et." Ona kaşlarını çattım ve o devam etti. "Başkalarıyla olan etkileşimlerini görürdüm. Nerede olduğunu anlayacak kadar değil ama seni tanımama yetecek kadar. Kararlılığını ve ruhunu hissederdim. Tutkunu." Uzun bir nefes verdi. "Sana aşık olmaya başlayacak kadar. Ve sonra, sonunda seni bulduğumda..."

"Maz..."

"Gördüğüm her şey ve daha fazlasıydın. Çılgınlık ve zalimlik dolu bir dünyada meydan okuyan bir ses." Kızıl saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Kahverengi bir denizde kırmızı. Korkakların dünyasında cesaret."

"Ben cesur değilim. Hayatım boyunca korktum. Hayatım kaçtım. Ve ben kendi kafamdan kaçtığımı ancak birkaç gün önce sen bunu gösterdiğinde fark ettim. Bunun cesurca bir yanı yok."

"Reyna, seni buraya getirdiğim gün arkadaşların için kendi hayatını feda ettiğini gördüm. Kaç kişinin bunu yapacağını biliyor musun?"

"İnsanları küçümsüyorsun Maz. Senin dünyan Fae'lerle dolu. Açgözlü, onursuz fae'lerle. İnsan klanlarında benim gibi davranacak pek çok kişi var. Lhoris ve Kara da dahil."

Tartışacağını, kendi türünü savunacağını düşünmüştüm ama düşünceli bir şekilde bana baktı. "Belki de haklısın. Ya da belki ikimiz de yanılıyoruz." Öne doğru eğildi ve beni öptü. "Rüyaları bilerek mi gönderdiğini bilmiyordum. Ta ki seninle tanışana kadar. Ve o zaman bile bana yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim."

"Yani, sana her şeyi itiraf ettiğim gece..."

"Evet. Rüyalarımı girdiğini itiraf etmeni bekliyordum."

Başımı salladım. "Ne Maz olduğumu ya da kimin bana bu imgelemleri gönderecek kadar benimle ilgilendiğini bilmiyorum ama yemin ederim, buraya gelene kadar sadece Açlık Çekenlerin altın kaynaklı imgelemlerini görmüştüm."

"Biliyorum. Sana inanıyorum."

Başımı salladım, sonra yutkundum ve şimdi cevabını istemediğim soruyu sordum. "Senin sonun olacağını bildiğini söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

Yanağıma avuçladı. "Sadece biliyordum. Korku, yoğunluk, seninle ilgili hayallerimdeki her şey. Tehlike. Kader. Son. Bunu açıklayamam, ancak eminliğim ruhumun derinliklerinde."

Bu tür duyguları bilirim. Kendim de birden fazla kez tecrübe etmiştim.

"Bugün erken saatlerde bunun benim sonum olacağın anlamına geldiğini düşünmüştüm."

Büyüleyici. Bu beni taklit ediyor. Bunu senin özgürlüğün için feda edebilirim."

Elimi göğsünde, silik yara izleri boyunca gezdirdim. "Peki ya şimdi?" Fısıldadım.

"Ve şimdi, bunun ne anlama geldiği umurumda değil." Beni içine, kucağına çekti, ben çığlık atarken kürkler göğsümden düştü. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sesi yuttu ve sıcaklık bedenimden lezzetli bir şekilde aktı.

Bir elimi başının iki yanına koydum ve onu geri çektim. "Mazrith, beni dinlemeni istiyorum. Nasıl görüldüğün ya da başkalarının senin hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Son birkaç haftamı birlikte geçirdiğim, dünyayı kurtarmaya çalıştığım kişi olman umurumda."

Gözlerimin içine baktı. "O zaman senin için o olmama izin ver. gerçek erkeği gördüğün bir rüyayı hatırlıyorum. Benim bir yanıma."

henüz deneyimlemedim." Sesi alçak ve boğuk çıkınca sıcaklık daha da arttı. "Seni yalvartacağıma söz verdiğimi hatırlıyorum, *Gildi*."

"Asla yalvarmayacağım," dedim ona, yanıldığımı kanıtlaması için çaresizce. Eli ağzımı kapatarak sözlerimi susturdu. Ne kadar sert olduğunu hissederek ona karşı kıpırdandım.

Eğildi ve sonra dilinin meme ucumda gezindiğini hissettim. İnledim, ellerim boynuna dolandı ve o da elini saçlarıma dolayarak sertçe çekti.

Bir eliyle bacaklarımı ayırdı ve diğer eliyle karnımı okşayarak aşağıya doğru kaydı.

"O zaman seni acıtmak zorundayım. Seni arzulatacağım."

Tüy kadar hafif bir dokunuş ateşimin üzerinde gezindi ve bu his karşısında nefesim kesildi.

Başını göğüslerimden çekti, eli saçlarımdan ayrıldı ve beni kucağından kaldırıp kürklerin üzerine bıraktı.

Vücudumdan aşağı kayarak beni öptü. Açılmış bacaklarıma ulaşmasını nefesim kesilerek izledim.

Dilini klitorisimde hissettim, bana karşı fiske vurduğunu hissettim, sonra parmağını sıkı, ıslak girişime karşı hissettim. Yavaşça, dili hâlâ oynasırken, parmağını içime bastırdı.

Ağlamamı engelleyemedim ve o da dondu kaldı.

İtiraz etmek, daha fazlasını istemek için ağzımı açtım ama dudaklarımı .

Bana baktı, dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı, sonra başını tekrar eğdi.

Diliyle bir fiske daha vurdu, sonra parmağını itip büktüğünde nefesim kesildi ve onun etrafında sıkıldım.

İstemsizce onun adını inledim ve o yine dondu, hisler durakladı.

Ona karşı, onun etrafında kıpırdandım ve sıcak, geniş dili bana karşı tekrar hareket etmeye başlamadan önce gırtlaktan bir kıkırdama verdi, parmağına bir başkası katıldı, bana karşı kıvrıldı, basınç hızla arttı, sanki tekrar durmadan önce oraya ulaşabilirmişim gibi. Ama ben kasılmaya, dikkatim dağılmaya, kelime uçup gitmeye başladığında bana karşı hırladı. "Yalvar bana. Serbest kalmak için yalvar yoksa dururum."

İtaat ettim. Kelimelerin gelmesini engelleyemedim. "Lütfen! Lütfen gelmeme izin ver!"

Dili hızlandı, parmakları sabit, sert, *mükemmeldi* ve ben boşalırken zevk dalgaları üzerime yıkıldı, sertçe, ona doğru eğildim, vücudum arzuyla titreşiyordu. Hızla hareket ederek beni yüzüstü çevirdi. Güçlü ellerini kalçalarımnda hissettim, beni dizlerimin üzerine çekti. Yanaklarımın arasını okşayıp bana doğru bastırırken inledim.

"Sikimi mi istiyorsun, *Gildi*?"

"Evet." Bana doğru bastırdı ama orada, giriş yerimde kaldı. Sert, sıcak, kocaman.

"O zaman kürklere tutun," dedi bana. "Ve sikim için yalvar." Elimden geldiğince denedim, beni kızdırırken kalçalarımın kıpırdamasını engelleyemedim, ıslak parmak uçları girişimi çevreledi, hassas cilde karşı fiske vurdu.

Diğer eli sırtımdan yukarı kayarak beni aşağı bastırdı. İnledim. Bana karşı duyduğu his beni çıldırtıyordu ve istemeden de olsa ona doğru ittim. Küfrederek kalçalarımı kavradı. Dudağımı ısırdım, gözlerim sıkılarak kapandı.

Elleri sırtımdan yukarı kayarak saçlarıma dolanırken, boynumu kavrarken, "Senin zevkini kadar alacağım," dedi. "Ama yalvarana kadar değil. Lütfen de, *Gildi*."

"Lütfen," diye fısıldadım, başım hafıfledi, horozunun bana doğru kaydığını hissettiğimde vücudum titriyordu. Islaklığımla kayganlaşmıştı.

"Daha yüksek sesle."

"Lütfen," dedim ona, sesim çaresizdi. İçime girdi ve adını haykırdım, vücudum anında onun etrafında sıkılaştı. Beni sıkıca kendisine doğru tuttu ve daha da sertleştiğini, içimde daha derinlere bastırdığını hissettim.

"Tekrar," dedi, sesi sertti.

"Lütfen," diye inledim.

"Lütfen ne?" Saçlarımı çekti, beni vücuduna daha da sıkı çekti, beni mümkün olduğunu bildiğimden daha derinden doldurdu.

Yalvardım. "Lütfen beni al. Beni senin yap."

Kontrolü bir hırıltıyla kırıldı ve içime doğru derin, sert, iddialı bir hamle yaptı. Nefesim kesildi ve sonra geri çekilip tekrar içime girdiğinde haykırdım.

"Lütfen," diye yalvardım ona, ritmi hızlandıkça bedenim uğulduyordu. Ellerim kürklerin içinde bükülürken ona doğru geri ittim ve adını inledim.

"Benim," diye homurdandı, daha hızlı hareket ediyordu, elleri kalçalarımı kavırıyor, içime giriyordu.

"Senin," diye kabul ettim, vücudum onun etrafında kenetlendi ve homurdandı, daha hızlı hareket etti, kırılacağımı düşünene kadar beni doldurdu.

Ona karşı sallandım, içimde oluşan yoğun zevki hissettim, ısı daha da güçlendi, zihnim vücuduma hükmetme hissi dışında her şeyi boşalttı. Yüzümü kürklere bastırdım, gözlerim sıkıca kapandı ve kalçalarımı ona doğru ittim, o içime girerken inledim. Elinin bacaklarımın arasında hareket ettiğini hissettim ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken haykırdım.

"Şimdi gel, *Gildi*. Benim için gel."

Bir kez daha itaat ettim. Vücudum onun etrafında sıkılaştı, başım öne doğru düşerken başım hafifledi. Zevk dalgaları bedenimi sarsmaya devam etti ve itiş gücü yavaşladı ama sertleşti. Güçlü bir kolunu karnımın altından geçirdi, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni kaldırdı, ağzı boynumu buldu, elleri sıkı meme uçlarıma gitti.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı tenime karşı ve kendini içime bastırdı, kendi boşalmasını bulurken siki titriyordu.

Ve bir şekilde tekrar eğildim, yıldızları görürken zar zor bir cevap vermeyi başardım. "Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

REYNA

"R Eyna, uyan. Kasaba halkı bizi burada bulmadan önce saraya dönmeliyiz."

Kıpırdandı, sonra yüzünü göğsüme bastırarak yuvarlandı. Onun Kıkırdarken sıcak nefesi gıdıklandı.

"Ormanda çıplak yakalanmak pek de prenlere yakışan bir şey değil." "Burası benim ormanım. İçinde istediğimi yaparım."

Tekrar güldü, sonra kendini yukarı itti. "Fates, çok güzelsin," diye nefes aldım o muhteşem bir şekilde soyunmuş halde ayağa kalkarken.

"Az önce bana gitmemiz gerektiğini söyledin," diye sııttı, saçlarını yukarı kaldırıp yüzünden uzaklaştırdı, sonra da zaten sertleşmiş olan sikime baktı. Bana doğru hareket etmeye başladı ve tüm vücudumdan bir altın rün telaşı aktı. Yüzümden süzıldüler, gözlerimin önünde, göğsümden, karnımdan, hatta kalçalarımından soyuldular.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Reyna, donakalmıştı.

Ben de yemin ettim, rünlerin durmasını diledim. Birlikte olduğumuz süre boyunca bedenimden hiç rün çıkmamıştı ama şimdi büyüm bunu telafi ediyor gibi görünüyordu.

"Neden birlikte olmamız annenin büyüünün seni daha hızlı terk etmesine neden olsun ki?" Reyna yumuşak ve üzgün bir sesle konuştu.

"Bilmiyorum. Ona sormalıyım." Ayağa kalktım, rünlerin akışı artık sadece bir damlaydı. "Ama savaşmaya devam edeceksek, elimde kalan büyüye ihtiyacım var. Seni *Leikmot*'ta hayatta tutmak ve üvey annemin ya da Orm'un zayıf olduğuma inanırlarsa gücü ele geçirmeye çalışmalarını engellemek için."

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Maz, özür dilerim. Senin sonun olmak istemiyorum. Hiçbir şekilde. Seni seviyorum. Seni incitmek istemiyorum."

Ona doğru uzandım ama yanağımdan bir r n daha fırladı ve öfkeyle onu savuşturdum. "Bana zarar vermiyorsun. Ama bir plan oluşturmalı ve hızlı hareket etmeliyiz."

Giyinmeye başladı ve ben de isteksizce onu takip ettim. "Dağıdaki şişenin içinde ne vardı? Büyünün daha uzun süre dayanmasına yardımcı olabilir mi?"

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Hayır. O... Tait'in bir karışımıydı. Kullanırken rahat olsam bile hiç kalmadı."

Bana hafif endişeli bir bakış attı. "Neydi o?" " alınan rejeneratif büyü."

"Kimden çalındı?"

 çimi çektim. "Fenrir."

"Kayıp kurt ırkı mı?"

Onları duymuş olmasına şaşırmıştım. "Evet. Tait'in kalıntılardan bazı büyüleri çıkarmanın bir yolu var. şüpheli bir uygulama ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Sandığın içindeki pençe," dedi düşünceli bir ifadeyle, parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarına takılan dalları ve yaprakları çıkarmaya çalıştı. "O bir kurt pençesi miydi?"

" yle olsa bile, daha fazlasını yapmak için zaman yok." "Oh." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ben buradayken sis asası hakkında işe yarar bir şey keşfettiğinizi sanmıyorum..." Sustum.

"Somurtuyor musun?" diye sordu. "Hayır. Hiçbir şey. Artık o kadar kızgın olmadığına göre onunla tekrar bağlantı kurmayı denemelisin."

Tartışmaya başladım ama durdum. "Yanında mı?"

"Tabii ki. Yanımdan ayrılmasına izin vermeyeceğim." Kemerini bağlarken, basitçe sıkıştırılmış ahşap asayı bana uzattı. "Bunu  ıplak mı yapıyorsun?"

"Sence personelin umurunda mı?"

"Gözleri olsaydı umursardı. Gözleri olan *herkes* senin çıplak olmanı umursar."

"Giyinmemi ister misin?"

"Asla. Bence her şeyi çıplak yapmalısın. Gerçi sana saldıran her kudurmuş kız ya da erkeği savuşturmak için asaya ihtiyacım olacak."

Benimle dalga geçtiğini biliyordum ama bu halimi çok çekici bulduğunu bilmek, benim gerçek halimden hoşlanmayacağının kesinliğini artırıyordu.

daha da kötüleşti. Duygularımı belli etmiş olmalıyım, çünkü gülümsemesi kayboldu. "Mazrith, nasıl göründüğün umurumda değil, gerçekten. Özür dilerim."

"Biliyorum."

Asaya bir fiske vurdum ve tam boyuna dönüştü. Gözlerimi kapattım ve büyümün tahtaya akmasına izin vermeye çalıştım. Herhangi bir büyünün. Sadece gölgelerimin değil, büyünün altında gizlenen altın büyümün de.

Hiçbir şey olmadı.

İçimi çektim ve asayı Reyna'ya geri verdim. "Özür dilerim, *ástin min*."

"Başka bir şey çalışacağız. Ya da yakında bize ne yapacağımızı gösteren bir imgelem göreceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Buna tutunmalısın."

"Hayır." Başımı salladım ve ona doğru ittim. "İki asam olması benim için garip görünür. Sıradan bir eğitim asası gibi görünüyor, onu saklaman senin için çok daha az belirgin olacaktır. Ve gözünün önünden ayırmamakta haklısın."

Aldı, ona verdiğim kılıfın içine koydu, sonra bana baktı. Benim ona sarılmak istediğim kadar onun da bana doğru hareket etmek istediğini görebiliyordum. "Onu güvende tutacağım. Bu işi başaracağız. Yapmak zorundayız."

Pantolonumu çekiştirerek giydim, sonsuza dek koruda kalabilmeyi diledim ve saraya dönüp durumumuzun gerçekliğinden korktum. Reyna'nın iyimserliğini paylaşmak istiyordum, gerçekten . Ama gerçek şu ki, zamanımız ve seçeneklerimiz tükeniyordu.

Ona söz verdiğim gibi . Ama, onun için savaşacaktım. Onu.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

REYNA

"My Prince."

Mazrith ve ben sarayın büyük merdivenlerini yarılamıştık.
Rangvald'ın sesiyle ikimiz de donup kaldık.

Mazrith yavaşça arkasını döndü. "Evet?"

Kraliçe'nin danışmanı başını eğdi, iğrenç gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Sizi yakalamak ne tesadüf. Ben de tam odanıza bir ulak göndermeye gidiyordum.

"Ne istiyorsun, Rangvald?"

"*Leikmot* için planlarda bir değişiklik oldu. Bir sonraki tur Toprak Kort'ta değil, Altın Kort'ta gerçekleştirilecek."

Onun sözleriyle içimden istenmeyen bir ürperti geçti. *Altın Saray*.

Bir noktada geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum ama bunun nasıl bir şey olacağı hakkında çok fazla düşünmeme izin vermemiştim. Yer değişikliğinin şüpheli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Mazrith de aynı fikirde olmalı ki gözlerini Kraliçe'nin danışmanına dikti. "Neden?"

"Dünya Sarayı hazır değil," diye omuz silkti Rangvald. "İnsan kölelerin azlığı ve kraliyet ailesinin meşgul olmasıyla ilgili bir şey. Önemli değil, görünüşe göre Altın Saray bir sonraki raundu düzenlemek için zaten iyi donanımlı."

Dakkar'a ulaşabilmeyi, değişim kararını gerçekten Dünya Mahkemesi'nin verip vermediğini öğrenebilmeyi diledim. Ama yapabilseydim bile, başka seçeneğimiz yoktu. Ben Gölge Mahkemesi'nin *Leikmot* şampiyonuydum. Gitmek zorundaydım.

"Ne zaman yapılacak?" diye bağırdı Maz.

"Şafakta ayrılıyoruz." "O zaman ben de öğlen ayrılacağım."

Rangvald parmağını kaldırdı. "Ah, aslında Majesteleri konvoy halinde birlikte seyahat etmenizi istiyor. Anne ve oğlunu birlikte seyahat ederken görmenin diğer saraylara doğru mesajı vereceğine inanıyor." Mazrith'e son derece kibirli bir gülümseme verdi ve ben de dudağımın kıvrılmasını engellemeyi başardım. Erkek tam bir gelincikti. Beynim onun kulakları ve kuyruğu olan bir görüntüsünü yaratmaya başladığında, gözlerimin üzerine karanlık çöktü.

Hava hızla açıldı ve kendimi Rangvald'ın kafasının içinde, Mazrith'e ve merdivenlerdeki bana bakarken buldum.

Ne zaman Prens'e odaklansa içinde bir pişmanlıkla karışık bir korku hissediyordu. Ama bana baktığında yeni bir duygu kabardı. *Suçluluk duygusu*. Ürkek, neredeyse paniğe kapılmış bir suçluluk.

İmgelem kalktı ve az önce olanlara dair herhangi bir kanıtın yüzümde görünmesini engellemeye çalışarak terleyen ellerimle merdiven tırabzanını sıktım.

Mazrith yüksek sesle, "Konvoy halinde seyahat etmek istemiyorum," diyordu. "Kraliçe kendini diğer saraylara nasıl sunacağına dair kararını onların sevdiklerini eğlence için kaçırdığında verdi. Mecbur kalmadıkça onunla daha fazla ilişki kurmayacağım."

"Prensim, siz ve siz-" Mazrith hırçın bir homurtuyla onun sözünü kesti ve bir sonraki kelimedede tökezledi "-üvey annem yıllardır ince bir çizgide yürüdü. Dengeyi bu kadar açık bir şekilde bozmak akıllıca olmaz, hele de bu kadar korunmasızken."

Mazrith Rangvald'a bir adım daha yaklaştı. Hemen geri çekildi. "Öğlen ayrılıyorum. Üvey annem ne zaman giderse gitsin umurumda değil."

Rangvald yutkundu. "Bunu ." Başını hafifçe eğerek merdivenlerden aşağı indi.

"Maz," diye tısladım bana döndüğünde. Öfkeli ifadesinin yerini anında endişe aldı ve elime uzandı.

"Neden bu kadar solgunsun?"

"Birkaç saniyelğine kafasının içindeydin," diye fısıldadım. Mazrith'in gözleri büyüdü. "Bir şey öğrendin mi?"

"Bu bir casusluk imgelemiydi, bir anı değil. Ama evet, sanırım yaptım. Senden korkuyor-"

"Erkek korkağın teki, tabii ki benden korkuyor."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bundan daha fazlası var. Senden korkmasının iyi bir nedeni var, sadece güçlü olduğun için değil. Bana baktığında suçluluk duygusuna kapıldı."

Mazrith'in yüzü sertleşti. "Hayatına kastedenlerin arkasında o var," diye mırıldandı. "Gel. Bunu burada konuşmamalıyız." Hâlâ elimi tutarak beni merdivenlerin geri kalanına ve Yılan Sütlerine götürdü.

İçeri girdiğimizde oturma odası doluydu ve biz içeri girerken herkes bize bakıyordu.

"Reyna! Nereye gittiğini merak ediyorduk!" dedi Kara, Ellisar'la ateşin önünde oyun oynadıkları yerden sıçrayarak.

"Nereye gittiğini merak ettin," diye mırıldandı Frima, oklar için tüyleri düzeltirken. "İkisi de bütün gece yataklarından çıkmadılar mı? Gayet iyi olduklarına dair şüphelerim vardı." Başını kaldırdı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

Yanaklarım kızarmıştı ve bir karşılık vermek üzereydim ki Lhoris koltuğundan kalktı. "Doğru mu? Söyledikleri?"

Kara odanın diğer ucunda durakladı.

"Ne söyledi?" Hâlâ gülümseyen Frima'ya baktım.

"Ona sadece ikinizin de ne istediğinizi çözmeniz gerektiğini ve döndüğünüzde her şeyin aynı olmayabileceğini söyledim. Dürüst olmak gerekirse, hangi yöne gideceğinden emin değildim ama..." omuz silkti, cümleyi yarım bıraktı ama dikkatle birleşmiş ellerimize baktı.

Lhoris'in omuzları gerildi. "Reyna?"

Bir nefes aldım ve Mazrith'in elini daha sıkı kavradım. Lhoris'e söylemek istediğim şey aşık olduğumdu. Ruhumun ikinci yarısını bulduğumu, içimde sadece iri yarı, canavar gibi, güzel, güçlü, sadık bir gölge-efe prens tarafından doldurulabileceğini bilmediğim boşluğu doldurduğumu.

"Mazrith bizim düşmanımız değil," dedim onun yerine. "Hepimiz birlikte çalışarak gerçekten kötü insanların bu dünyayı tanrıların bizim yaşamamız için tasarladığı yoldan daha da saptırmasını engellemeliyiz."

Lhoris bana bir baktıktan sonra yavaşça döndü ve odadan çıktı.

İçimi çektim, başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım.

Kara aramızdaki mesafenin geri kalanını hızla kat etti ve ben de Maz'ın elini bırakarak bana sarılmasına izin verdim. "Zamana ihtiyacı var, iyi olacak," diye fısıldadı. Ses tonunda biraz çaresizlik vardı ve omzunun üzerinden ona baktım.

Ellisar, bacak bacak üstüne atmış, bir elinde kocaman bir tankard, ezik yüzünde orantısız bir sırıtışla oturuyordu.

"Öğle yemeği için bize katılacak mısınız?" diye sordu Frima oklarını yere bırakarak. Soru Mazrith'e yöneltilmişti.

"Evet. Yapmamız gereken planlar var. Psikopat üvey annemi sonsuza dek yok etmek için yeterli desteği toplama şansımız varsa Reyna'nın *Leikmot*'u kazanması gerekiyor. Ve tartışmamız gereken bir son dakika değişikliği oldu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

REYNA

"C Herkes yemeğe hazır bir şekilde savaş odasına girerken Mazrith sessizce, "Benimle gelin," dedi. Geçmeye devam etti ve geçici yatak odasının kapısında durdu. Ben de onu takip ederek çok daha sade ama

hala güzel bir yatak odası. Yatağın ucunda bir pencere ve tuvalete açıldığını tahmin ettiğim bir kapı vardı. Çarşaf lar siyahtı ve büyük bir gardırop ile boy aynası bir duvarı kaplıyordu.

"İyi misin?" Mazrith kapı kapandıktan sonra sordu. Elini uzatarak çenemi kendisine doğru kaldırdı. "Akıl hocanla aranızın bozulduğunu görmek istemem. Bu zor olmalı."

Sevgiyle dolup taşarak ona doğru adım attım. "Lhoris beni seviyor, bunu bana daha birkaç gün önce söyledi. Bir ebeveyne sahip olduğum en yakın şey o. Kendine gelecektir. Yardım edebilirsin, biliyorsun." Arkama yaslandım, dönen gözlerine baktım.

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı.

"Ona benim için ne kadar iyi olduğunu göster. Beni ne kadar sevdiğini."

"Fırsat bulduğum her an seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim." Eğildi ve beni usulca öptü. "Ama şimdi Rangvald'ı konuşmalıyız." Kollarımın altında göğsü kabardı ve onu bırakıp yatağın kenarına oturdum.

"O da bu işin içinde, eminim. Ama beni öldürtmekle onu suçlayanın Kraliçe olduğunu sanmıyorum."

Mazrith düşünceli görünüyordu. "Baykuşunu çağırmalısın. Onun giderek daha fazla yardımcı olduğunu görüyorum."

Sırıttım. "Böyle söylediğini duyunca çok sevinecek," dedim. Ben daha cümlemi bitirmeden Voror bir hamleyle ortaya çıktı ve yastıkların üzerine kondu.

"Memnun değilim. Bu çok açık ve bunu fark etmesi bu kadar uzun sürmemeliydi" dedi.

"Bazılarımızın ihtiyaı var," dedim ona.

"Görüyorum ki siz ikiniz ısınmışsınız."

"Evet. Farklılıklarımızı özdük." Mazrith'e gülümsedim, yanaklarım sıcacıktı. Voror'un bizi ormana kadar takip etmemiş olması içimi rahatlatmıştı. Ya da belki de takip etmişti ve kibarlık yapıyordu.

"Peki ya sis asası meselesi?" Voror söyledi.

"Bunu henüz özemedik. Yine de daha önce Rangvald'ın kafasının içini gördüm. Beni öldürme planına dahil olduğunu düşünüyorum çünkü Maz'dan korkuyor ve bana baktığında kendini suçlu hissediyor."

Voror başını öne eğdi. "Suçlu mu? Seni öldürmesi için bir suikastıya para verdiyse bu pek olası değil. Bu pişmanlık duyan birinin yapacağı bir hareket değil."

Sözlerini Mazrith'e aktardım ve Prens başını salladı. "Doğru. Ve sanırım Kraliçe konusunda haklısın. O bu işin içinde olamaz."

"Hayır. Eğer tapınaktan haberi olsaydı ve sizi oraya kadar takip edebilseydi, o zaman bunu zaten biliyor olurduk."

"Ve Rangvald onun en yakın danışmanı. Eğer bunu biliyorsa, mutlaka ona söylerdi," dedi Maz.

"Biliyor musun, onun Kraliçe'ye senin düşündüğün kadar sadık olduğunu sanmıyorum," dedim yavaşça. "Bana tüm *gölge-eğiricileri* öldürmenin onun için büyük bir sorun olduğu izlenimini verdi. Bence Kraliçe'nin gölge-fae ve *Yggdrasil*'in geri kalanı için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor."

"Ama neden senin ölmeni istesin ki?"

"Bilmiyorum. Yalnız alışıyor olamaz. Yılan odama erişimi olan biri tarafından konuldu. Bu ancak bizim çevremizden biri tarafından yapılabilir."

Mazrith başını salladı. "Hayır. Hepsine güveniyorum. Hayatım pahasına."

İçimi ektim. "O zaman biri bizi gözetliyor ve çok fazla güce sahip."

"Burası Gölge Saray. Güçlü casuslarla dolu." Mazrith bana kuru bir bakış attı. "Yine de buradaki en iyi casuslardan biriyle aynı odada olduğuma inanıyorum."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Casusluk yapmayı semiyorum." "Hayır. Ama bunu kendi avantajımıza kullanmalıyız."

"Keşke imgelemleri ne zaman göreceğimi ben seebilseydim," diye mırıldandım. "Ve Buz Mahkemesi'nde neden hiç görmediğimi bilmek istiyorum."

"Oyunların bir sonraki turunda hiç alamayacağınızdan mı endişeleniyorsunuz?" diye sordu Voror.

"Evet," diye itiraf ettim. Baykuşla benim aramda bakışan Mazrith'e baktım. "*Leikmot*'u kazanmamın Saray'ında güç kazanmana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Mazrith başını salladı. "Evet. Kraliçe'yi ve sis esasını devirmek için desteğe ihtiyacımız olacak. Bizi küçük düşürmek için yaptığı kendi planının korkunç bir şekilde yanlış gitmesi ve onu aptal durumuna düşürmesi yardımcı olacaktır."

Voror, "*Leikmot*'u kazanmanız son derece düşük bir ihtimal," dedi.

"Yardım edecek görüler olmadan daha da zor olacak. Bırakın bir şeyler kazanmayı, Buz Sarayı'nda hayatta kalmak bile yeterince zordu," diye iç geçirdim.

Mazrith kaskatı kesildi. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Güven verici olmaya çalışarak ona gülümsedim ve örgümü kaldırdım.

"Biliyorum.

Bak. Ben onların düşündüğünden daha iyiyim."

"Sen daha iyisin" diye homurdandı.

"Teşekkürler. Ama yine de, eğer sihirli bir yardım alacağım.

Özellikle de bir sonraki durağımız Altın Mahkeme olacaksa."

Mazrith ayağa kalktı, yüzü sıkıntılıydı. "Bu son dakika hamlesinden hoşlanmadım." "Benim de. Ama biz kubbe oynarken çocuklardan biri bir hastalıktan bahsetti. Belki de Dünya Mahkemesi gerçekten oyunlara ev sahipliği yapabilecek durumda değiller."

"Hmm. Bence çok ama çok dikkatli olmalıyız."

Ona kuru bir bakış attım. "Beni Altın Saray'dan kaçırdın. Ben onların en değerli varlıklarından biriyim. Şimdi de beni oraya geri götüreceksin. Dikkatli olmayacağımı mı sanıyorsun?"

Elimi tuttu, gözleri yumuşadı. "Seni bağlı nişanlım olarak geri alıyorum. Saray kölesi olarak değil. Bunu herkes görecek. Ve eğer Rangvald Kraliçe'den bağımsız çalışıyorsa ve düşündüğümüzden daha fazla düşmanımız varsa, o zaman Lhoris ve Kara'yı da yanımıza almamız gerektiğini düşünüyorum. Onlar sizin üzerinizde bir koz ve onları güvende tutabileceğim bir yerde kalmalıdır."

Bakışları benimkilerden ayrıldı ve ne söylemeye çalıştığını anladım. "Onları güvende tutabildiğin sürece," diye fısıldadım, başparmağımla parmak eklemlerini okşayarak.

"Evet. Onları yakınımnda tutmak istememin bir diğer nedeni de bu. Orm ve Kraliçe Altın Saray'da bir şeyler planlıyor olabilir ya da biz sihrim tükenebilir. Eğer bunlardan herhangi biri olursa, harekete geçmemiz gerekebilir.

Hızlı. Kaçmak zorunda kalsaydık onları asla geride bırakmayacağını biliyorum. Bu yüzden geliyorlar. Yanımızda kalıyorlar."

Ona duyduğum sevgi içimi yaktı. "Teşekkür ederim, Maz. Teşekkür ederim." Onu öpmek için hamle yaptım ama gözüme bir şey takıldı.

"Maz, bak!"

Yüzüğüm değişiyordu. Yılanın ağzında tuttuğu taşın rengi değişiyordu, değerli taşın rengi sızıyor, altın ve siyah dallar hızla içeri giriyor, birlikte dönüyordu.

Maz yüzükten bana baktı, gözleri canlıydı. "Bu bir ateş taşı. Çok nadir bulunur ve seninle bağlantı kurabilir." Bir parmağını çenemde gezdirdi. "Beni kabul ettin."

"Seni daha önce kabul etmiştim."

Dudaklarını bir gülümseme kapladı. "O zaman bu duygular şimdi yüzüğünüze doğru yol aldı."

Onu havaya kaldırdım, altın ve siyahın büyüleyici bir dansla birlikte dönmesini izledim. "Belki de artık o kadar nefret etmiyorumdur." Sırıttım.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

REYNA

L Lhoris ortaya çıkmamış olsa da, akşam yemeği Yılan Sütlerinde yediğimiz son birkaç ortak yemekten çok farklıydı.

Herkes gülüyor ve konuşuyordu, Maz'dan sızan ya da onun göze çarpan yokluğundan kaynaklanan korkunç gerginlik tamamen kaybolmuştu. Svangrior bile şakalaşmaya katılıyordu, yine de Buz Mahkemesi'nde ona ısınmış olmama rağmen odadaki tamamen güvenmediğim tek fae oymuş hissetmekten kendimi alamıyordum. Frima'nın bana ihanet edeceğini ve arkadaşlarım da imkansızdı. Geriye Svangrior, Ellisar ya da Tait kalıyordu. Üçü arasında o diğer ikisinden çok daha hırçın ve öfkeliydi.

Sohbet hiç kesilmedi ve çoğunlukla Altın Saray'ın bizim için neler getirebileceği konuşuldu.

"Altın Saray'a geri dönmek sana çok garip gelecek Reyna," dedi Kara. "Eski atölyemizi göreceğini düşünüyor musun?"

Ses tonunda bir özlem mi yoksa korku mu olduğunu anlayamadım. "Hayır, saraya girmemizin güvenli olacağını hiç sanmıyorum."

Maz'i kaburgalarından dürterek onun da geleceğini söylemesini istedim.

"Kararımı verdim," dedi Mazrith, sesi masanın etrafındaki diğer konuşmaları bastıracak kadar. "Hepimiz bu yolculuğa çıkacağız."

Tait'in yüzü güldü, Kara ağzı açık kaldı ve Ellisar kadehini masaya vurdu. Yeniden sohbet başladı.

"Ama Reyna, ya bizi geri götürmeye çalışırlarsa?" Kara dedi ki. "Sen oyunlarda bir , seni kaçıramazlar ama Lhoris ve

I..."

"İkinize de dokunmayacaklar," dedi Mazrith. Önce bana, sonra Kara'ya baktı. "Yani altın saraydaki atölyenize dönmek istemediğinizi varsayarsak?"

Maz'a sertçe baktım, sonra sözleri kafama dank etti. Arkadaşlarımın evlerine dönmek *isteyebileceklerini* düşünmemiştim bile.

"Ama onları Altın Saray'da bırakırsak, Orm ya da diğer düşmanlar tarafından bana karşı kullanılabilirler," diye ağzımdan kaçırdım. "Benim yüzümden zarar görmelerine izin veremem."

"Reyna, sorun değil," dedi Kara gülümseyerek. "Seninle kalmak istiyorum." "Peki ya Lhoris? Sence geri dönmek isteyecek mi?"

"Altınla çalışmayı özlüyor," dedi sessizce. "Yani belki. Ama bence özlese bile bu iş bitene kadar bizimle kalır."

"*Bu* her neyse," diye mırıldandım. Kraliçe Gölge Saray'ın kontrolünü tamamen ele geçirirse ya ölümüne savaştık ya da kaçtık. Her iki seçenek de Altın Saray'ı içermiyordu. İçimi çektim. "Lhoris'e daha sonra soracağım. Bu onun seçimi olmalı."

Kara beni geçip Maz'a baktı. "Teşekkür ederim." Soru sorarcasına başını eğdi. Sesi başlangıçta biraz titriyordu ama konuştukça düzleşti. "Bizi özgür bırakmayı teklif ettiğiniz için. Siz ve savaşçılarınız Altın Saray'da inandırıldığınız gibi değilsiniz." Önce bana, sonra ona baktı. "Onurlu görünüyorsunuz. Hepiniz."

Maz başını eğdi. "Seni bu şekilde evinden aldığım için özür dilerim."

"Kaçırılma gerekçemiz onun size söyleyebileceğinden çok daha onurluydu," dedim garip bir şekilde. "Dürüstçe."

"Sana inanıyorum. Ve zafere ulaştığınızda gizli görevinizi öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Kara bana gülümsedi ve ben de ilk kez onun bana olan güvenini paylaşmayı tanrılara diledim.

Öğle yemeğinden sonra Mazrith ve Frima geminin yüklenmesini denetlemek için ayrıldılar ama herkes dışarı çıkarken beni yalnız yakalamadan önce değil.

"Reyna, ben... ben Frima'ya söylemek istiyorum."

"Bizim hakkımızda mı? İnan bana, o biliyor." Yemek boyunca bana sırtıyor ve bilmiş bakışlar atıyordu.

"Hayır. Benim hakkımda."

Elimi koluna koydum, içime bir sıcaklık yayıldı. Kendi arkadaşlarıma sırlarımı anlatmak düşündüğümünden daha kolay olmakla kalmamış, sonrasında şaşırtıcı derecede iyi hissettirmişti. Kendimi o kadar yalnız hissetmemek ve sırlarıma rağmen beni sevdiklerini bilmek, beni batırmaya çalıştığını bilmediğim bir yükün üzerimden kalkması gibiydi. "Bence bu iyi bir fikir. Ve bence o zaten senin düşündüğünden daha fazlasını biliyor."

Başını salladı. "Rangvald ile kimin çalıştığını öğrenene kadar sadece ona söyleyeceğim."

Bunun onun savaşçılara duyduğum güvensizlikten kaynaklandığını biliyordum ve teşekkür etmek için kolunu sıktım. "Eminim hepsi tamamen sadıktır. Ama-"

"Risk almayacağım," diyerek sözümü kesti. "Zihin kırılıgandır ve başkalarının isteklerine boyun eğebilir. Kör olacak kadar inatçı değilim. Sadece Frima bilecek."

Svangrior, Maz ona gemide yardımına ihtiyacı olmadığını söylediğinde sinirlenmiş görünüyordu ve yine de cephanelikte kendisine ihtiyaç olduğunu açıkladı. Ellisar huysuz savaşçıyla gitti ve Kara ile ben satranç oynadık. Lhoris'in hâlâ odasında olduğundan kesinlikle emin olduktan sonra, ona Mazrith ve benim hakkımda uygun olduğu kadar çok şey anlattım, benim sırrım olmayan ve sis asası arayışıyla ilgili olmayan her şeyi dışarıda bıraktım.

"Bir ağacın üzerinde mi seks yaptın?" Kara ağzı açık bir şekilde bana baktı.

Başımı sallarken kızardım. "Ve mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şey gibiydi."

salladı, kendi yanakları da pembeleşmişti. "Hayal bile edemiyorum!"

"Ellisar'dan senden hoşlandığını düşündüğüm kadar hoşlanıyorsan, sadece hayal etmek zorunda kalmayabilirsin." Kelimeleri alaycı bir tonla söyledim, susmayacağını umuyordum. Sesini çıkarmadı, onun yerine garip bir kıkırdamayla güldü.

"Benden o hoşlanmıyor."

"Hmm. Sen ondan hoşlanıyor musun?" "Göründüğünden daha zeki." "Bu bir cevap değil."

"Yemeğe, kavgaya ve... *seks* düşün." Son kelimeyi fısıldadı. "En azından diğerleriyle bu konuya ilgi duyduğunu söylüyor. O

bana bunlardan pek bahsetmiyor. Yemek dışında." Ona gülümsedim. "Seninle ne hakkında konuşuyor?" "Tıp. Büyü. Tarih."

"Belki de tüm bu kavga ve şakalaşmalar sadece bundan ibarettir. Şakalaşmadır."

"Reyna, onun tipi hakkında bir şeyler okudum." Başını iki yana salladı. "Hayır. Ellisar ve ben pek uyumlu değiliz."

"Sen öyle diyorsan," dedim, sonra Maz'a karşı hissettiklerimi inkâr ettiğimde Frima'nın da bana aynen böyle söylediğini hatırladım.

"Anlıyorum. Peki şimdi Mazrith ile aranızda ne olacak?"

"Gerçekten bilmiyorum. Şu ana kadar birlikte olamayız..." Doğru ama belirsiz bir şey bulmaya çalıştım. "Üvey annesinin icabına bakılana kadar."

"Peki bunu nasıl yapacak?"

"*Leikmot*'un bir sonraki turunu kazanmaya çalışacağız, Gölge Mahkemesi'nin desteğini toplayacağız ve ondan sonra ne olacağını göreceğiz."

Kara, "Altın Mahkeme'ye geçişin şüpheli olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Biliyorum. Katılıyorum. Ama lütfen bizimle gelme konusunda endişelenme. Saraydan ve Orm'dan uzak duracağız ve Maz ile savaşçıları bizi güvende tutacak."

"Biliyorum. Onlara güveniyorum. Ama Lhoris'le konuşmalısın. Geri dönmek konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım, sonra kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Haklısın. Ve şimdiki zaman gibisi yok."

Brynja bir saat önce süitlere atıştırmalık ve içeceklerle dolu bir araba getirmişti, ben de içinde her şeyden biraz olan bir tepsi aldım ve gergin bir şekilde Lhoris'in odasına doğru ilerledim.

"Sana yemek getirdim Lhoris," diye seslendim kapıdan. "Ve konyak."

"Girin."

Pencerenin kenarında piposunu içiyor, gökyüzündeki yıldız örtüsüne bakıyordu ve tepsiyi masanın üzerine bıraktığımda dönmedi.

"Onunla birlikte olduğum için senden özür dileyemem, Lhoris. Bu samimiyetsizlik olur," dedim sessizce. "Ama sana onun senin düşündüğün gibi biri olmadığını söyleyebilirim."

"Bu dünya düşündüğüm gibi değilmiş," diye cevap verdi, aynı sessizlikle. "Şu gökyüzünü görüyor musun?"

"Evet."

"Çok güzel."

Başımı eğdim. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Evet." "Altın Saray'a ait olmayan bir gökyüzü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Göreceğimi *biliyordum*."

Bana döndü, gözleri sertti. "Evet. Altın verme gücüne sahip olabilirsin ama asla Altın Saray için yaratılmadın."

İçimden buz damlıyordu. Her şeye rağmen beni reddediyor muydu?

Bakışları yumuşadı ve bir kolunu bana uzatarak ayağa kalktı. "Bu kadar üzgün görünme Reyna. Kızgın olduğum kişi sen değilsin."

Elini tuttum. "Sen de ona kızmamalısın. O kötü değil, açgözlü değil, zalim değil, yemin ederim."

"Reyna, benim öfkem dünyaya. Seni bu işe tamamen hazırlıksız bir şekilde sürükleyen güçlere."

"Mazrith'e kızgın değil misin?"

"Hayır. Bunun uçurumdan aşağı yuvarlanan bir kaya gibi geldiğini gördüm. Sadece tanrıların çalışma şeklini anlamıyorum. Eğer daha fazlası için yaratıldıysan, hazırlanman için sana zaman verilmeliydi. Yeterince güçlü olmak için zaman." Sözleri hayal kırıklığıyla doluydu.

Ona gülümsedim. "Şu anda yaptığım şey de bu. Bu fae'ler bana bunu yapmam için yardım ediyor. Hazırlanmak. Güçlü olmak."

Elimi daha sıkı sıkı. "Kendini onlara karşı savunacak kadar güçlü müsün?" diye fısıldadı.

"Lhoris, sana söyledim. Onlara karşı kendimi savunmama gerek yok. Onlar bizim düşmanımız değil."

"Prens, evet. Bunu görebiliyorum. Size bakışını... Duygularının derinliğine inanıyorum."

"Uzun zamandır beni arıyormuş. Birbirimize bağlıyız ve bu mantık ya da duygunun ötesinde bir şey. Bu kader."

Lhoris ilk kez gülümsedi. "O zaman senin adına sevindim."

"Gerçekten mi?"

"Evet ama bu diğerlerine ya da bu yere güvendiğim anlamına gelmiyor." "Az önce güzel olduğunu söyledin."

"Ona güvenmemek için daha fazla sebep var."

Dudağımı ısırdım. "Bugün bir duyuru yapıldı. Dünya Mahkemesi artık bir sonraki tura ev sahipliği yapmayacak, bu yüzden hepimiz yarın Altın Mahkeme'ye gitmeliyiz."

Sertleşti. "Hepsi mi?"

"Evet. Bana yapılan son saldırının Kraliçe tarafından planlanmadığını düşünüyoruz, bu yüzden Maz bu kez sizi Gölge Mahkemesi'nde bırakmanın güvenli olduğunu düşünmüyor. Ve bir sonraki turun Dünya Mahkemesi'nden taşınmış olması da şüpheli. Cinayet işlendiğinden şüpheleniyor ve hızlı hareket etmemiz gerekirse seni ve Kara'yı yanımızda istiyor."

Lhoris uzun süre bana baktı. "Neye benzeyeceğini biliyor musun? Biz olmadan asalarını yapamazken, çalıntı kölelerini altın-fae'nin önünde teşhir etmesine mi? Bela arıyor."

"Hayır. Seni sadece benim için önemli olduğun için götürüyor ve seni Kraliçe'nin kaprisiyle Gölge Saray'da bırakmayacağını biliyor, eğer..." Çok fazla şey söylemek istemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Eğer kaçmak zorunda kalırsan," diye tamamladı Lhoris benim yerime, uzun bir iç çekişle. "Sonunda kaçmak zorunda kalabileceğini düşünüyorsun."

"Evet ama Orm ve Altın Saray'dan kaçtığım zamanların aksine, bu sefer yalnız olmayacağım. Mazrith beni asla terk etmeyecek."

Lhoris uzanıp sakalını çekiştirdi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "O zaman şikayet etmeden geleceğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım. "Ve eğer kaçmak zorunda kalmazsak, Mazrith Kara'ya bu iş bittiğinde Altın Saray'a dönmek isteyip istemediğini sordu. O da sana aynısını soracaktır."

"Artık onun tutsağı değil miyiz?"

"Hiç öyle olmadık. Bizi güvende tutmak için aldı. Tehdit olmadığına istediğimiz yerde yaşayabiliriz."

Lhoris'in bakışı yumuşadı. "Peki ya sen? Senin yerin onun yanı mı olacak?" "Evet."

"Burada mı?"

Başımı salladım. "Üvey annesi tahttan indirildiğinde burası onun sarayı olacak."

Lhoris bileğimdeki siyah rune'a baktı. "Ve sen de Gölge Bağlı Kraliçe'sin."

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

REYNA

I Mazrith'i bir daha görmedim, ta ki ben yatağa girip onun devasa dört kişilik karyolasında uykuya dalana kadar.

Kapıyı usulca çaldıktan sonra cevap beklemedi ve kalbim Uykulu bir şekilde odama girip kapıyı arkasından kapatan iri cüssesine odaklandığımda şişti.

"Kalabilir misin?" Yatağa otururken ona sordum, uzanıp yanağımı okşadı.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Yüzümü buruşturdum ama itiraz etmedim. "Frima ile nasıl gitti?"

"Güzel. Ona söylediğim için memnunum. Ne olursa olsun benim yanımda savaşacak." Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum ve şöminenin alçak ışığında ona gülümsedim.

"Yapacağını biliyordum. Ve sen de biliyordun, derinlerde bir yerde."

Duyguları gözlerinden süzüldü ve beni öpmek için eğildi. Köprücük kemiğinden altın bir rün süzüldü ve dili benimkini bulduğunda damarlarımda dolaşmaya başlayan ateş anında söndü.

Kaskatı kesildi, sonra ayağa kalktı, dudaklarında pişmanlık dolu bir çizgi vardı. "Lanet olsun bu büyüye," diye mırıldandı.

"İyi geceler, Maz." "İyi geceler, *ástin min*."

Sadece yakınlaşmak için büyüsünü kaybetme riskini alamayacağımızı biliyordum. Ama bu, onu ve bu iş bittiğinde bana yapabileceğini bildiğim her samimi şeyi hayal etmeme engel olmadı.

"Odin'in kuzgunu," diye nefes aldım, bakarak.

Ertesi gün öğle vaktiydi ve tüm grubumuz kök nehri kıyısındaydı, eşyalarımızla yüklü arabalar teknemize aktarılmaya hazırdı.

Kraliçe'nin gemisi şafakta ayrılmak yerine bizi beklemişti ve onu görünce nefesim kesildi.

Korkunçtu.

Tahta siyaha boyanmıştı ve başında bir yılan yerine, birden fazla kez iş başında görme talihsizliğine uğradığım korkunç gölge-canavarın bir temsili vardı. Parmaklıklar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş oyma kafalar vardı, çoğu boynuzlu miğferler takıyordu, tahta kurbanların yüzlerinde acı ya da dehşet ifadeleri vardı. Kırmızı boya olduğunu umduğum şey yan taraftan, parmaklıkların üzerinden ve düzenli olarak deliklerin açıldığı ve parlayan mızrak başlarının beklediği gövdeden aşağı sızıyordu.

"Reyna, bunlar gerçek değil, değil mi?" Yanımdaki Kara kafalara bakarak fısıldadı.

"Hayır," dedim, hissettiğimden daha emin bir şekilde. "Onlar oyma ahşap." Onu döndürdüm, böylece yüzümüz teknemize dönüktü.

Buz Mahkemesi'ne yelken açtığımız teknenin küçültülmüş bir versiyonuydu, başında çok benzer bir yılan vardı ve tüm kamaralar güvertede ve erişimi kolaydı. Son teknede istiflediğimiz banklar ve masalar bu kez tahtalara sabitlenmişti ve çok sayıda mangal ve daha büyük korkuluklar vardı, ama bunun dışında aynıydı.

Svangrior ve Ellisar silahları yüklüyor, Frima ise Brynja'nın yiyecek çuvallarını güvertenin altından gövdedeki depolama alanına taşımasına yardım ediyordu.

"Son bindiğim teknede sadece üç kamara vardı ama bakın, şimdi daha fazla kamaramız var. Ve güvertede bizi sıcak tutacak daha fazla mangal var," diye işaret ettim.

Kara başını salladı ama teknemizin yanındaki siyah ve kırmızı canavarlığa doğru dönmeye başladı.

Lhoris öne doğru yürüdü, koluna girdi ve onu teknemize doğru götürdü. "Bu muazzam bir gemiye benziyor," dedi kararlılıkla. "Onunla tanışmamıza izin verin."

Lhoris'in Kara'nın sorumluluğunu almasına minnettarlıkla izin vererek güverteye, pruvada durmuş nehre bakan Mazrith'e doğru ilerledim.

"Bir şey hissediyor musun?" Ona sordum.

"Açlıktan ölenleri mi kastediyorsun?" Sesi sessizdi ama yine de omzumun üzerinden baktım. Herkes meşguldü ve kimse bizi duyamazdı.

"Evet."

"Hayır. Üvey annem ve o gemi konvoydayken, yolculuk sırasında herhangi bir çatışmayla karşılaşsak şaşırırm."

Başımı salladım. "Şey, sanırım bu da bir şeydir. O kafalar..."

"Sorma."

Kraliçe'nin gemisine tekrar baktığımda midemin bulandığını hissettim. Kocaman güvertenin ortasında durmuş, kocaman etekleri olan kan kırmızısı bir elbise giymiş, geminin etrafında koşuşturan muhafızlara ve saray mensuplarına asasını sallıyordu. "Kazanmasına izin veremeyiz, Maz."

"Asa sende mi?" diye sordu, neredeyse duyulmayacak şekilde. Kalçama dokundum.

"Tabii ki."

"O zaman tanrıların bize verdiği kadar şansımız var." Sesi istediğim kadar ikna olmuşa benzemiyordu ama en azından pes etmemişti. "Önümüzdeki birkaç saat içinde bizi takip eden dört küçük saray teknesi var," dedi.

"Dört tekne saray mensubu mu? Buz Sarayı'na o kadar çok getirmedir."

"Hayır. Sanırım bir şeyler planlıyor. Dikkatli olmalıyız."

Ana direktan iki kıpkırmızı yelken açıldığında teknesine baktım, kumaşın üzerinde işkence askısına gerilmiş bir figürün resmi vardı.

Temkinli olmak, o Tanrı'nın lanetlediği çılgın Kraliçe'nin bana hissettirdiklerinin yanına bile yaklaşamaz.

"Kim kiminle paylaşıyor?" Tekne kıyıdan uzaklaşıp Kraliçe'nin yelken açtığı siyah ve kırmızı canavarı takip etmeye başladığında Frima'ya sordum.

"Sen benimlesin. Kara Brynja ile, Svangrior Maz ile ve Ellisar da Lhoris ve Tait ile birlikte. Ama kamaralarda pek uyumayacağız. Altın Saray'da teknede kalacağımızdan şüpheliyim."

"Hayır, saray iç kesimlerde," diye kabul ettim.

Frima düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Oraya varmadan önce Altın Saray hakkında bize söyleyebileceğin yararlı bir şey var mı?"

"Elbette. Size sarayın ve çevresindeki kasabaların planını anlatabilirim, ancak halkınızın yıllar boyunca gerçekleştirdiği baskınların sayısı göz önüne alındığında, bunun sizin için yeni bir bilgi olacağından şüpheliyim."

" de anlat."

Hepimiz ısırgan otu çayı ya da birayla güvertede toplandıktan sonra Kara ve ben fae'lere Altın Saray hakkında yardımcı olabileceğini düşündüğümüz her şeyi anlattık. Tait hayranlıkla notlar aldı, mimari, yemekler ve insan klanlarının kasabalardaki yaşam biçimleri hakkında sorular sordu.

"Yaşayacağınız en büyük sorun ışık olacak," dedim. "Gölge Saray'dan çok çok daha parlak, her zaman."

"Geceleri daha mı karanlık oluyor?"

"Sizin Divan'ın yaptığı gibi sanırım. Biraz, ama asla karanlık değil."

Svangrior aniden kıpırdandı ve sinirlenerek kollarını sıvazladı.

"Onu görmezden gel," diye homurdandı Mazrith ve Kraliçe'nin gemisine baktı, nehrin bizden yarım mil ilerisindeydi ama açıkça görülebiliyordu.

"Yapamam," diye hırladı Svangrior. "Onun büyüsunü vızıldayan böcekler gibi her yanımda hissedebiliyorum."

"Gerçekten mi?" Dedim, telaşlanmışım.

"Evet," diye mırıldandı Frima. "Hepimiz onu biraz engelliyoruz. Zihin büyüsunünün dallarını göndermeye devam ediyor, bizi süpürüyor."

"Neden?"

"Sanırım Maz'in neyin peşinde olduğunu bilmek istiyor."

"Lhoris'in ya da Kara'nın girebilir mi?" Sesimden paniği uzak tutmaya çalıştım.

Maz, "Hayır, gönderdiği şey sadece esintiler ve onları engellemek de çok kolay," dedi.

"Ayrıca, tek bildiğimiz senin *Leikmot*'u kazanmak istediğin," diye omuz silkti Kara.

"Hmm." Ayağa kalktım, huzursuzdum. "Hepsi aynı. Belki de şu anda başka bir şey hakkında konuşmamalıyız."

Tait de ayağa kalkarak, "Parlak ışık için bir çözüm bulmak istiyorum," dedi. "Birkaç saat içinde *Yggdrasil*'e ulaştığımızda rapor vereceğim."

Herkes banklardan uzaklaştı ve ben de Frima'nın yanındaki parmaklıklara doğru eğildim. "Bu çok garip. Hayatım boyunca Altın Saray'dan kaçıp bu nehirlerde yelken açmayı hayal ettim. Ama şimdi, onları gereğinden fazla gezmişim gibi hissediyorum."

"Bir de bana sor. Antrenman yapmak ister misin?"

"Evet. Kesinlikle."

Mazrith dudaklarında gülümseme olabilecek bir şeyle yaklaştı. "Eğitim hakkında bir şey mi söyledin?"

"Evet. Yapacak başka bir şey yok."

"Aklında ne var?"

"Binicilik burada bir seçenek olmadığına göre, okçuluk." "Artık personel işi yok mu?"

"Frima bir fae'ye karşı asayla ancak bu kadar hasar verebileceğimi söyledi. Bir ok daha ölümcüldür."

"Bu doğru. Göster bana."

Mazrith'in dikkatli bakışları altında utangaç ya da gergin olabileceğimi düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Beni tedirgin etmek yerine, onu sakinleştirici bir varlık olarak buldum. Onu etkilemek istiyordum ve Frima vurmam için havaya gölge hedefler fırlattığında nişan almam ilk atıştan itibaren doğruydu.

Ondan önce ne ok ve yayım ne de asam vardı, hiç ata binmemiştim, hiç örgü kazanmamıştım.

Beni daha güçlü yapmıştı.

Kendimi oklara ve Frima'nın gölgeli hedeflerine o kadar kaptırmıştım ki, büyük bir şangırtı duyduğumda buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kara!" Ellisar'ın sesi güvertede yankılandı ve ben de pruvayı bırakarak devasa insanın teknenin yan tarafına doğru eğildiği yere koştum. "Düştü! Yüzme bilmiyorum!"

Kalbim göğsümde dondu. Kara suda sığıyor, başı yüzeyin altına iniyor ve kollarını sallıyordu. Ama başka bir sığrama dikkatimi çekmişti ve şimdi boğazımda safra yükseliyordu.

Bir Açlıktan Ölen, kök nehrin kenarından ona doğru ilerliyordu. Kafasının üçte ikisi yoktu ama kolları şaşırtıcı derecede sağlamdı ve çırpınan Kara'ya doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyordu.

"Maz!" Kendi kürklerimi çıkarmaya başlayarak çığlık attım. Ama ona yardım edecek kadar iyi yüzemiyordum. İşleri daha da kötüleştirebilirdim. Fikrimi değiştirerek yayıma doğru ilerledim.

Ama ben bir adım bile atmadan, Ellisar onun peşinden kendini korkuluklardan aşağı atmıştı.

"Odin'in kıcı aşkına, ne yaptığını sanıyor bu?" diye küfretti Frima, kayarak yanımda dururken.

O ve Mazrith aynı anda asalarından gölgeler yansıttılar ve korkulukların üzerinden uçtular.

Kara suyun içinde tekmeler atıyor, başını zar zor dik tutuyordu, tüm dikkati birkaç metre ötesindeki Ellisar'ın batan, çırpınan formundaydı.

"Tekmele, Elli, tekmele!" diye bağıırıyordu, kendini suyun üstünde tutmak için kollarını çırpmaqla ona yardım etmeye çalışmak arasında kalmıştı. Frima'nın gölgeleri kollarını sararak onu sudan çıkardı. Eğildim, ulaşır ulaşmaz ince omuzlarını yakaladım ve gölgelerin onu yukarı çekmesine yardım ettim.

Onu parmaklıkların üzerinden çekerken, "Onu yakaladım," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel. Frima, biraz yardım et." Mazrith homurdandı. Kara'yı kollarımla sardım, titreyen omuzlarını kendi giysilerimle kurulamaya çalıştım ama benden uzaklaşıp parmaklıkların üzerinden geriye doğru eğildi. "Ellisar...!"

Mazrith'in gölgeleri Açlık Çeken'in etrafını sararak onu çırpınıp durduğu yerde kıstırdı. Frima'nın gölgeleri Ellisar'ın etrafını sararak nehre batmasını engelledi.

Svangrior geldi, parmaklıkların üzerinden eğilirken acımasızca küfrediyordu. Onun gölgeleri de asasından fıskırdı hem onun hem de Frima'nın gölgelerinin birleşik gücü, hâlâ tekmeleyip çırpınan ve su kusan Ellisar'ı sudan çekmeye başladı.

İri adamı parmaklıkların üzerinden havaya kaldırırlarken Kara'yı kendime çektim. Adam tahtalara çarpar çarpmaz gölgeleri Maz'a yardım etmek için uzaklaştı.

Kara elimden kurtuldu, Ellisar'a doğru koştu ve o kasılırken dizlerinin üzerine çöktü. "Kara, sen iyisin," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Yüzme bilmiyorsan neden peşimden atladsın? Aklından ne geçiyordu?"

Düşündüğünden emin değildim. Onu kurtarmak için tamamen içgüdüsel bir tepki vermişti. "Ben... Bilmiyorum," diye kekeledi Ellisar.

İkisine doğru döndüğümde, Açlık Çeken'in siyah, dönen gölgeler halinde patladığını tam zamanında gördüm.

Kökün kenarından beni izleyen gözler kayboldu ve omuzlarım rahatlayarak çöktü.

"Onları nasıl hissetmedik?" diye homurdandı Svangrior.

"Biz büyüü aramakla değil, engellemekle meşguldük," diye nefes nefese kaldı Frima.

"Kraliçe herhangi bir sorun yaşamış gibi görünmüyor." Gemisi hâlâ önümüzde ilerliyordu, görünüşe göre ölümsüz canavarlar tarafından engellenmemişti.

"Kara, nasıl düştün? Ne oldu? Saldırdılar mı?" Frima soruları Kara'ya yöneltti ama Ellisar cevapladı.

"Korkulukların orada konuşuyorduk ve Kara gözleri gördü. Eliyle işaret etti ama ben ona hayal gördüğünü söyledim, o da tekrar işaret etti, şiddetle ve düştü."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben tam bir *heimskr'*ım. Çok özür dilerim."

"Hayır, sana inansaydım bu kadar sinirlenmezdin. Bu benim hatamdı."

"Kimsenin hatası değildi. Bir kazaydı. Ve şimdi, hepimiz iyiyiz. Değil mi?" Ama Maz'a gülümsediğimde yüzünün ne kadar ciddi olduğunu gördüm.

"Doğru," diye sertçe onayladı. "Herkes kulübesine girsin. Ağaca ulaşana kadar içeride kalın."

Ama ben herkesle birlikte taşınmadım. O ve Frima da öyle. Svangrior ikisine de bir bakış attı ama hırlayarak Ellisar ve Kara'yı bir kulübeye kadar takip etti.

Sesimi alçaltarak Mazrith'e yaklaştım. "Sorun nedir? Dışarıda daha fazla Açlık Çekenler mi var? Savaşmak zorunda mı kalacağız?"

"Bu benim gücüm," dedi Mazrith, sesi o kadar kısıktı ki onu duymakta zorlandım. "Bir Açlık Çeken'i yok etmek ya da bir insanı sudan çıkarmak için yardıma ihtiyacım olmamalıydı."

Aklım, kök nehirden koca bir su yılanını havaya kaldırdığı zamana gitti.

Frima'nın yüzündeki endişe de eklenince tedirginlik yayıldı.

o.

"Sence annenin büyüü mü azalıyor?"

"Ya da vazgeçmeye çalışmasının bir sonucu," diye mırıldandı Frima.

"Yara izlerin..." Bir elimi yanağına götürdüm. Onların daha belirgindi, ama bunun nedeninin artık onların daha fazla farkında olmam olduğuna inanıyordum. Ama tenine baktıkça daha belirgin *olduklarını* fark ettim. Pürüzsüz teninin her yerinde soluk beyaz çizgiler göze çarpıyordu.

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Üvey annemi devirmek için her ne yapacaksak, korkarım bunu daha sonra değil, bir an önce yapmalıyız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

REYNA

I Birkaç saat sonra *Yggdrasil*'in gövdesine ulaştık. Gövdenin içindeki merdivenler kaybolmuştu ve devasa heykellerden oluşan dingin koleksiyonun etrafından dolanırken şelaleye baktım,

Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyordum. Güçlü ellerin belimi sardığımı hissettim ve Mazrith'in göğsüne yaslandım. Ellerinden biri hareket etti, parmakları saçlarımı taradı.

"Beni burada, o şekilde gördüğün için özür dilerim," diye mırıldandı kulağıma. "Sonrasında seni o şekilde suyun içine çektiğim için de özür dilerim. Ben sadece..."

"Kaçmak için çaresiz misin? İnan bana, kendinden kaçmanın neye benzediğini anlamaya başlıyorum."

Onunla yüzleşmek için döndüm ve o da bana baktı. Yanağından tek bir altın rün süzülüyordu.

"Saçmalık," diye fısıldadım. "Seni öpmeyi çok istiyorum." Geri çekildim, kollarından kurtuldum.

Gözleri kararlılıkla doldu ve bir an için beni durduracağını sandım. Ama gitmeme izin verdi ve bakışlarını hemen duran Kraliçe'nin teknesine çevirdi. *Yggdrasil*'in gövdesindeki Gölge Saray kapılarında bize yetişmek için beklemişti.

"Bunun bir sonuca varmasının uzun süreceğini sanmıyorum."

Haklı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Artık ondan ve öfkesinden kaynaklanmayan ama havada, elle tutulamayan bir gerilim oluşuyordu. Bizden daha büyük.

Freya heykeline döndüm ve gözlerimi kapattım. "Her ne geliyorsa, onu ve arkadaşlarımı güvende tut, lütfen," diye dua ettim.

Görüntüler kapalı göz kapaklarımın üzerine indi ve tökezleyerek tutunacak bir şeye uzandım. Mazrith elimi yakaladı ama ben bunun farkında bile değildim.

Thor heykelinin yanından geçmekte olan Kraliçe'nin teknesindeki bir insan muhafızın kafasının içindeydim.

Şaşkınlık içinde etrafına , kendisinden gelen başlıca his ezilmişlikti.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Bize bundan sonra ne yapacağımızı gösterecek bir imgelem için yanıp tutuşuyordum ve bu o olabilirdi. Ya muhafız Kraliçe'ye onu duyabileceğim kadar yaklaşırsa ve işe yarar bir şey öğrenirsem?

Muhafız sanki dileğimi duymuş gibi olduğu yerde döndü ve Kraliçe'nin durup Rangvald'la konuştuğu parmaklığa doğru yürüdü.

"O teknede bir gölge döndürücü var ve ben onu istiyorum, Rangvald. Kendimi daha ne kadar açık ifade etmem gerekiyor?"

Muhafızın içinde aniden bir korku hissettim ve arkasını dönerek sebebini ortaya çıkardı. Kraliçe'nin gölge canavarı güvertede dolaşıyordu ve korkunç gözlerini ona kilitlemişti.

Korku hızla dehşete dönüştü ve yaratık ona doğru acı verici derecede yavaş bir adım atarken muhafızın uzuvlarının donduğunu hissedebiliyordum.

Beni hissedebilir mi?

"Kraliçem, oğlunuz gölge döndürücüyü kendisine çok yakın tutuyor, onu kaçırmak kolay bir şey olmayacak ve bunun faydalı olacağını da sanmıyorum. Mazrith'i iktidardan uzaklaştırdıktan sonra Tait'i alabileceğiz."

Canavar muhafıza doğru bir adım daha attı, gölgeli bedeninden alçak bir hırıltı geliyordu.

"Bu oyunlardan bıktım. Orm'un beni inandırdığı gibi değiller," diye tersledi Kraliçe.

Orm'la birlikte çalıştığının doğrulanması üzerine zafer çığlıkları attım ve her nasılsa muhafızın da nefesi kesildi.

Canavar onun üzerine atladı ve görüntü kayboldu.

Gözlerimi açtığımda kendi gerçekliğim tekrar gözümün önüne geldi ve insan sesine benzeyen bir çığlık ağacın arasından süzüldü.

"Aman Tanrım," diye kekeleyerek Kraliçe'nin teknesine baktım. "Aman Tanrım, sanırım az önce bir muhafızı öldürttüm."

Titreyen ellerimi sakinleştirmek için Mazrith'in yatıştırıcı sesi ve dolu bir bardak konyak gerekti.

"Biliyor musun, bu iyi bir şey. Gücünde bir artış," dedi saklandığım kulübeye giren Voror.

"Ne?"

"Muhafızın Kraliçe'ye yaklaşmasını söylediniz, böylece onu duyabilecektiniz ve o da bunu yaptı."

Baykuşa baktım, sonra Mazrith' anlattım. "Cidden onu benim hareket ettirdiğime mi inanıyorsun?"

Maz, "Bu ihtimalin ötesinde bir şey değil," dedi.

"Tabii ki öyle!" Ayağa kalktım ve eğer biraz kalmış olsaydı dökecektim. "Bir başkasının gözünden görebilmek başka bir şeydir. İnsanları kontrol etmek bambaşka bir şey!" Başımı sertçe salladım, bu düşünceyle içimde oluşan hastalıklı yanlış duygusunu uzaklaştırmaya çalıştım. "Hayır. Hayır, bunu yapamam." Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, kulübenin ahşap tavanı tek görüş alanımdı. "Bana bu büyüü kim gönderiyorsa, bu kadarını istemiyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu yanlış."

"Çok güçlü," dedi Mazrith sessizce.

Voror, "*Leikmot*'u kazanmakla kaybetmek arasındaki fark bu olabilir," dedi.

"Bu hile yapmak olur!"

"Diğerlerinin sihirlerini kullanırken hile yaptıklarına inanıyor musun?" "Hayır, ama hiçbirinin diğer insanları kontrol etme gücü yok!" "Muhafız insandı, değil mi?"

Ona baktım, gölge canavarın onu benim yüzümden öldürmüş olabileceği düşüncesi yine midemi bulandırdı. "Evet. Yani?"

Mazrith, "Fae'leri kontrol edip edemeyeceğini merak ediyorum," diye düşündü.

Ellerimi havaya kaldırdım ve başımı sertçe salladım. "Yeter. Herhangi bir şeyi kontrol ettiğime dair elimizde hiçbir kanıt yok. Kendi isteğiyle Kraliçe'ye yaklaşmış olabilir. Bir tesadüf."

"Ve... gölge canavar?"

Başım döndü ve safra yutarak tekrar oturdum. "Bu tesadüf değildi," diye mırıldandım. "Gemisinde bir casus olduğunu biliyordu. Bundan eminim."

"Ama Kraliçe ve canavarı bunun siz olduğunuzu bilemeyecek."

Başımı bir kez daha salladım, sonra hayal kırıklığı içinde saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Mazrith'in düşünceli ifadesi kayboldu, gözleri büyüdü. Voror

gagasını tıkırdattı, gözlerini bana dikti.

"Ne var? Ne oldu?" Midem sıkıca kapandı.

"Kulağın." Mazrith bakıyordu ve ben de göreceklerimden şimdiden korkarak lavabonun üzerindeki küçük aynaya doğru ilerledim.

Belli belirsizdi ama inkâr edilemezdi. Kulağımın ucunda ince bir nokta vardı.

Dokunduğumda parmaklarımın uyuştüğunu hissettim, panik içindeydim. "Nasıl...? Neden...? Bana neler oluyor?"

Mazrith bana doğru ilerleyerek, "Sakin ol Reyna," dedi. Ellerimi havaya kaldırdım, aynada vahşi ifademe bir göz attım. Mazrith durakladı.

"Sakinleşmek mi? Bunu söylemek senin için kolay! Yanlışlıkla birinin ölümüne sebep olmadın!"

"O bir Kraliçe muhafızıydı," dedi Maz nazıkçe. "Bu çatışma ortaya çıktığında ve bir sonuca ulaştığında çok daha fazlası ölecek."

Saçlarımı kulaklarımın üzerine çektim, gözlerimi sıkarak kapattım. "Lhoris haklıydı."

"Ne?"

"Hazır değilim. Hazır söyledi ve . Böyle bir güç için değil. Bunun için değil..." *Sivri Fae kulakları mı? Gerçekten Fae olabilir miyim?*

Paniğin yeniden yükseldiğini hissederek havayı içime çektim. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Mazrith'in yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi ama kapıya doğru ilerledi. "İhtiyacın olduğu kadarını al. Ama hazır olduğunuzda ben buradayım."

Frima kamaraya geldi ve birkaç saat uyudu ama bunun dışında yolculuğun geri kalanında düşüncelerimle baş başa kaldım. Ve sadece Freya biliyordu, onları gözden geçirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Kullandığım gücü bana tanrıların gönderdiğinden o kadar emin olmuştum ki. Ama neden kulaklarımı değiştirsinler ki? Bana sihir gönderme eylemleri beni fae'ye mi dönüştürüyordu?

Bu düşünce çizgisi ve aslında ilerlediğim diğer tüm düşünceler beni midemi bulandıran ve ağzımı ekşiten soruya götürdü.

Bir Fae'ye aşıktım. Peki neden hala bir fae olma fikrine bu kadar kötü tepki veriyordum?

Önümde, bir fae olmanın kişinin anında kötü olduğu anlamına gelmediğine dair tüm kanıtlar vardı. Lhoris'le sürekli bu konu üzerinde çalışıyorduk. Peki neden bu konuda bu kadar zorlanıyordum?

Kimliğim, gerçek kökenim benim için her zaman bir gizem olmuştu. Ama tamamen farklı bir ırktan, farklı bir dünyadan olma fikrini işlemek... Hiç mantıklı gelmiyordu. Ayrıca, ben bir *altın vericiydim*. Hiçbir fae asa yaratamaz.

Yavaş, mide bulandırıcı bir farkındalık içimi yıkadı. Ya bu yüzden önemliysem? Neden bu kadar güçlü olanların dikkatini çekmişim?

Bir fae ve asa yaratıcısı olduğum için mi? Bu şu anlama gelirdi... Bu artık insanlara ihtiyaç olmadığı anlamına gelirdi. Kendi türümün dünyadan silinmesinin sebebi ben olabilirim.

Birkaç uzun nefes aldım. Aşırı tepki veriyordum.

Elbette öyleydim. Öncelikle, bir fae ve *altın verici* olsam bile, ben tek bir varlıktım. Bu tüm insanların gereksiz olduğu anlamına gelmiyordu. İkincisi, hala bir fae olduğumu tam olarak bilmiyordum. Milyonuncu kez kulağımın ucuna dokunmamak için direndim. Kulaklar Mazrith ile aramızdaki bağdan, çiftleşmemizden kaynaklanıyor olabilir miydi?

Pek olası görünmüyordu. Ama bir şey bu değişimi tetiklemişti.

Maz ve Voror'un gücü kendi yararımıza kullanmamız konusunda söylediklerine sınırsız sarılmam gerekiyordu. Eğer bana güç verilecekse, bunu iyi olduğunu bildiğim şey için kullanmalıyım - ki bu da Kraliçe Andask'ı güçten uzaklaştırmak ve Orm'un güç kazanmasını engellemektir. *Ve Açlık Çekenler'in neden benim peşimde olduğunu bulmak.*

Azmimi kendime çekerek yüksek sesle bir ilahiyi tekrarladım. "Güce layık ol."

Bunu bana her kim gönderiyorsa bir sebebi vardı ve Mazrith'e yapmasını söylediğim şeyi yapmam gerekiyordu. İyilik için savaşmalıyım. Onur ve yiğitlik için.

"Güce layık olun."

Gözlerimi kapattım, ilahinin arasından bir dua geçti.

Lütfen tanrılar, bu güce layık olmama izin verin.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

REYNA

"Reyna, neredeyse Gold Court kıyısına ulaştık." Kulübemin kapısının diğer tarafındaki sesin Lhoris'e ait olduğunu duyunca şaşırdım. *Yggdrasil*'in içinden beri kamaramdan dışarı çıkmamıştım ama yalnız zamanım tükenmişti.

Kulübeden çıkarken akıl hocam bana sıkı bir gülümseme verdi. "Buraya döneceğimi düşünmemiştim. Tüm bu olanlardan sonra olmaz," dedi.

"Geri döndüğünüz için memnun musunuz?"

Brynja arkamdan kamaraya girip geride kalan her şeyi toplarken bana hızlıca gülümsedi. "Teşekkürler," dedim ona, sonra da Lhoris'i küpeşteye kadar takip ettim. Tüm tekne sisle kaplıydı ve güvertede hareket eden diğerlerinin çuvalları, silahları ve katlanmış kocaman tuvalleri tahtaların üzerine yığıldıklarını zar zor görebiliyordum.

Gözlerini sise dikmiş olan Kara'ya katıldık. "Geri döndüğüm için memnun değilim," diye yanıtladı Lhoris. "Ama geçen seferkinden daha iyi bir yolculuk olacak."

Omzumu onunkine çarptım. "Artık her şey farklı."

"Artık Prens'le birbirinize aşık olduğunuza göre mi?" Bana döndüğünde Kara'nın sesi düşünceli geliyordu.

"Evet. Birlikte, kendimizi güvende tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız. Bana bir hediye veriliyor," dedim kulübede aldığım kararlardan yararlanmaya çalışarak. "Çok güçlü biri tarafından. Bunu boşa harcamamalıyım. Bunun bir sebebi var."

Lhoris'in kaşları kalktı. "Kraliçe'yi durdurmak için mi?" "Sanırım öyle." *Ve Maz'ı kurtarmak için.*

"Gelecek çok şey var," dedi Lhoris, bakışlarını tekrar sise çevirerek.

"Bundan hiç şüphem yok."

Kraliçe'nin siyah gemisinin sisin içinden çıktığını gördüğümde, pırıl pırıl kumlardan oluşan bir kıyıya demirlemişti ve sık orman sisin ötesinde belirliyordu.

Kumları pırıl pırıl altın zırhlarla kaplayan ve Kraliçe'nin devasa savaş gemisinden indirilen çok sayıda kutu ve çuvalı, soluk sisin içinde ancak seçilebilen büyük atlı arabalara taşımaya yardım eden bir muhafız elçisi gönderilmişti.

"Odin'in kuzgunu, ne kadar da parlak," diye homurdandı Svangrior, kayık kumlu nehir yatağına çarptığında ve büyük bir tahta parçasını parmaklıkların üzerine yuvarladığında.

"Sis kalktığında daha da aydınlık oluyor," dedim ama o çoktan omuzlarına çantalarını yüklemişti ve kalaslardan aşağı, bekleyen bir arabaya doğru ilerliyordu.

Frima, Ellisar ve Maz eşyalarımızı indirmeye başladılar ve hepsini vagonun arkasındaki büyük bir arabaya istiflediler. Hepsi de pırıl pırıl parlayan kafatası maskelerini takmıştı. Tait ve Brynja da parmaklıklarda durarak bize katıldılar.

"Yardım edelim mi?" Ben aradım.

"Hayır," diye hızlı bir cevap geldi.

Pırıl pırıl altınlar içinde bir savaşçı yaklaştı ve Mazrith onu karşılamak için adım attı.

"Size iyi günler Prens Mazrith," diye başını salladı muhafız. Gözleri teknenin üzerindeki bize kaydı, sonra bir parşömen uzattı.

Mazrith fiskeyle açtı. "Gidebilirsiniz," dedi muhafıza, o da bize bir kez daha baktıktan sonra Kraliçe'nin gemisinin yanındaki çok daha büyük gruba döndü.

Mazrith bizi aşağıya çağırdı ve hepimiz tahtadan inip kumun üzerine çıktık.

Mazrith parşömeni tarayarak, "Bu gece bir hoş geldin balosu düzenlenecek ve ilk maç yarın öğlen oynanacak," dedi.

"Şimdiye kadar beklediğimiz gibi görünüyor," dedi Frima.

"Sarayın bahçesinde kamp kurmamız için bize bir alan tahsis edildi."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde ona baktım. "Diğer Saraylardan gelen Fae'lerin saray arazisine girmesine izin mi veriyorlar?"

"Evet. Ve bu geceki balo sarayın balo salonunda yapılacak."

Yutkundum. Balo salonunu iyi biliyordum ama orada konuk olacağım, fae saraylıları gibi giyineceğim, şarap içeceğim, güzel yemekler yiyeceğim ve dans edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Ben böyle biri değildim. *Onlardan biri değildim.*

Korkum belli olmuş olmalıydı çünkü Mazrith omzuma dokundu. "Sen burayı terk eden aynı kadın değilsin. Bunu onlara göster." Başımı salladım ama içime huzursuz bir rahatsızlık yerleşmişti bile. Bana henüz kötü davranmamış olan fae'lerle dolu yeni bir dünyada bir fae olmayı kabul etmek bir şeydi. Hayatım boyunca nefret ettiğim altın-fae uyum sağlamak başka bir şeydi.

"Gitmeye hazırız Maz," dedi Svangrior, dikkatimi tekrar sahile çekerek.

"Güzel. Herkes arabaya binsin."

Araba ormanın içinden geçerken anılarım gölge-fae tarafından sürüklendiğimiz geceye ve Altın Saray muhafızları tarafından kurtarılma çaresizliğime kaydı.

"Altın Saray Kraliçesi'nin kız kardeşiyle tanışmaya gelmemesi hiç de şaşırtıcı değil," diye homurdandı Svangrior.

"Hayır," dedim. "Kraliyet konuşmalarının büyük bir kısmını halkını gölge-fae'nin tehlikeleri ve özellikle de kız kardeşi ve üvey oğlu hakkında uymakla geçirirdi." Maz'a baktım. "Kraliçe Andask ondan hiç bahsediyor mu?"

"Hayır. Yine de kız kardeşinden bahsedildiğinde gözleri biraz daha çıldırıyor."

"Birbirlerinden nefret ediyorlarsa neden ikisi de bunun gerçekleşmesine izin verdi?" Kimsenin bir cevabı yoktu.

"Acaba Orm düşündüğünden daha fazla mı söz sahibi?" diye düşündüm.

"Böyle söylentiler duymuştum." Herkes dönüp Lhoris'e baktı. Bu tek cümle, gölge-fae ile şimdiye kadar kurduğu en fazla iletişimdi.

"Yaptın mı?"

"Evet. Tüm bunlar başlamadan altı ay kadar önce, bazı soyluların onun nüfuzunu kırmak ya da ona yaranmak için planlar yaptıklarını duymuştum. Kraliçe'ye yaklaştığını düşünmüştüm,

Ama sonra yeni bir bağılı cariyeye alacağını açıklayınca-" Mazrith'ten bir hırıltı yükseldi ve Lhoris devam etmeden önce ona uzun uzun baktı. "Başka bir şey mi var diye merak ettim."

"Kraliçe'yi en son ne zaman gördün?" diye sordu Kara.

Lhoris düşünceli görünüyordu. "Halka yaptığı son konuşmada." "Hangisiydi?"

"Dokuz ay önce." Sustum. O zamandan beri onu sarayda da görmemiştim.

"Bizi aramak için baskın yaptığınız gece sarayı koruyan altın-fae'nin belirgin bir eksikliğini fark ettik," dedim yavaşça.

Mazrith, "Seni arıyorum," diye düzeltti. Svangrior homurdandı.

"O zaman da söylediğim gibi, bunun nedeni altın-fae'lerin zayıf fikirli ve korkak olmaları," diye tükürdü savaşı.

Maz'a bakmamak için kendimi zor tuttum. *Gizli bir altın-fae melezi*. Böyle yorumlar ona batıyor muydu?

"Düşmanınız oldukları için korkak olduklarına inanıyorsunuz ama inanın bana, daha önce de saldırılar olduğunda altın-feeler zenginliklerini savundular. Konu açgözlülük olduğunda korkak değillerdir." Ormana baktım, sis dağılmış ve parlak gökyüzü parlamaya başlamıştı. "O gece yeterince direniş olmadı."

Mazrith yavaşça başını salladı. "Altın Saray'ın içinden şeyler düzenlenmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de."

"Kraliçe'ye bir şey olursa Altın Saray'ı kim yönetecek?" "Oğlu," dedi Kara.

"Ama o çok genç, sadece on üç ya da on dört yaşında.

Ayrıca Kraliçe sadık muhafızları olan güçlü bir fae, onu gasp etmek hiç de kolay olmayacaktır."

"Birçok kraliyet fae'si haince yollarla iktidardan uzaklaştırıldı," dedi Maz karanlık bir sesle.

Araba ormandan çıkan patikadan, kavşaktan geçerek Altın Saray'a doğru ilerledi.

Işık gittikçe daha da parlaklaştı, ta ki altın ve beyaz kalenin yansıması arabanın içinde bile gözlerimi yaşartana kadar. Daha önce

Gölge Avlu'da diğerlerine kıyasla daha uzun süre kalmıştı, bu yüzden gölge-fanın ne kadar rahatsız olacağını tahmin edebiliyordum.

Araba durduğunda, saray arazisinin üçüncü katındaki geniş bir avludaydık, eskiden içinde yüzdüğüm devasa çeşme tam ortadaydı.

Dışarı çıktık ve Kraliçe ile muazzam maiyetinin çeşmenin sol tarafında, sarayın ana kapılarına giden büyük merdivenlere en yakın alanda çadırlar ve sehpa masaları kurduğunu gördüm.

Mazrith etrafına bakındı ve maskesinin ardında gözlerinin ne kadar kısık olduğunu görebiliyordum. "İşte. Şu büyük kayın ağacı. Orada kamp kuracağız."

"Beni saraydan aldığımda Altın Avlu'nun ışığı . Bunu sadece senin ya da üvey annenin yapabileceği söyleniyordu," dedim. "İkiniz de buradayken gökyüzü neden şimdi kararmıyor?"

Mazrith maskesinin arkasından bana karanlık bir bakış attı. "Üvey annemin asasıyla desteklenen gücü bunu yapabilir ve benimki de en güçlü haliyle kısa süreliğine bunu başarabilir. Ama dostça geçmesi beklenen bir oyun festivalinde bunu yapmanın nazik bir davranış olacağından şüpheliyim."

"Thor'a lanet olsun, bu dayanılmaz bir şey," diye mırıldandı Tait yanımdan inerken, kendi kendine konuşur gibiydi. "İşe yarayacağından emin değilim ama denemeliyiz. Prensiz?"

Savaşçılar arabayı boşaltmaya başlarken Mazrith Tait'e döndü ve tüm bu süre boyunca parlaklığa küfretti. "Neyi deneyeyim?"

"Sanırım bize bir göz koruması yapabilirim ama çok özel bir gazlı beze ihtiyacım olacak." Bana baktı. "Kumaş gibi malzemeleri nereden temin edebileceğimizi biliyor musun?"

"Yukarı Krossa tepeden aşağı kısa bir yürüyüş mesafesinde ve Saray'ın en zengin kasabası. Çok sayıda terzi ve dikişçi ve kalabalık bir pazar var. Gazlı bez bulabileceğinizi söyleyebilirim."

Tait çantasından bir kitap çıkardı, sayfalarını çevirdi, sonra bana doğru çevirdi. "Bu kitap."

Başımı salladım ve Maz arabaya baktı. "Frima?"

Yanıma geldi, maskesinin altından gözleri parlıyordu. "Bana bundan daha karanlık olduğunu söyle?" Bana bakıyordu.

"Üzgünüm. Pek sayılmaz."

"Frima, Tait bize yardım edebileceğini düşünüyor ama gidip biraz kumaş bulmamız gerek. Burada kal, insanların bir an bile gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Buna sen de dahilsin," dedi Tait'e dönerek.

"Prensım, her ne kadar keşfetmeyi arzulasam da, göz kaplamaları ve küre üzerinde yoğunlaşacağım," dedi.

"Güzel. Çünkü Kraliçe'nin senin üzerinde emelleri var." "Ne?"

"Reyna onun Rangvald'a gölge-eğiricilerinin sayısını artırmak istediğini söylediğini duymuş. Ciddiyim Tait, burada kal ve güvende ol. Kraliçe'nin kampına yaklaşma ve Frima'yı, Svangrior'u ya da Ellisar'ı her zaman gözünün önünde tut."

Tait başını eğdi. "Anlaşıldı, Prensım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

REYNA

"Düşmanımın diyarının sokaklarında bu kadar özgürce yürüyebileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Mazrith, Yukarı Krossa'nın binalarına bakarak.

"Ve Gölge Saray'ın Fae Prensi'yle birlikte yürüyeceğimi hiç düşünmemiştim." *Nişanlım.*

Elini tutma isteğime karşı koydum.

Bir yanım, gücünün azalmasıyla birlikte Altın Saray'da yalnız ve bu kadar açıkta olmamızın tehlikeli olabileceğinden endişelenmişti. Ama tüm kürklerini ve silahlarını giydiğinde, sert kafatası maskesi sıkıca yerine oturduğunda iri cüssesine bir kez baktım ve endişelenmeyi bıraktım.

"Neden benimle kendin gelmek istedin?"

Bana yan yan baktı. "Seninle yalnız kalmak hoşuma gidiyor. Ve şehri görmek."

Başka bir nedeni olup olmadığını merak ettim. "Dün gece için özür dilerim." Özre ihtiyacı olmadığını biliyordum ama yine de özür dilemek istedim.

"Anlıyorum. Ama keşke bana yardım etmeye çalıştığın gibi sana da yardım etmeme izin versen."

"Maz, bir fae olma ihtimalim ve kulaklarımın şekil değiştirmesi beni üzüyordu. Tüm vücudunun değişmesini engellemeye çalışan bir fae'nin sana inlemesi pek nazik *ya da adil* olmazdı."

Karanlık gözbebeklerinde süzülüyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama acı ya da kafa karışıklığı görecelidir. Benim sorunlarımın büyüklüğü sizinkileri küçültmez."

"Oh, Mazrith. Biliyor musun, iri yarı olduğun kadar bilge de olabilirsin."

Gözlerinin köşelerde daraldığını gördüm, umarım gülümsemesinin bir sonucudur. "Sence senin bilge baykuşuna iyi bir rakip olabilir miyim?"

Güldüm. "Asla. Kasabayı neden görmek istedin?"

"Onu birçok kez rüyalarımda gördüm. Seni her gördüğümde."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Seni altın sarayda hiç görmedim, yoksa seni nerede bulacağımı bilirdim. Seni hep binaların içinde, herhangi bir yerde olabilecek bir kasabada gördüm."

"Yukarı Krossa büyük bir kasaba, bir sürü bina var. Nadiren daha ileriye gittim."

Kapısına bir makas oyulmuş, beyaz taştan yapılmış pırıl pırıl bir binanın önünde durdum.

Biz içeri girer girmez içeridekiler sessizliğe gömüldü. Beyaz kumaş parçaları üzerinde çalışan iki kadın, Mazrith'in kendini odanın içine attığını görene kadar hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı, muhtemelen dışarıdaki ışıltılı ortamdan kısa bir süreliğine uzaklaşmanın tadını çıkarıyordu.

İkisi de kahverengi saçlı ve tombul olan terzilere gülümsedim. "İyi günler. Dokuma gazlı bez arıyoruz."

"Tabii ki..." Kadın bana baktı, belli ki bana ne diyeceğini bulmaya çalışıyordu.

", " dedi Maz, aynı anda ben de "Reyna," dedim.

"Leydim," dedi kadın, taburesini devirecek kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkarak. Gözleri saçlarımı taradı ve Maz'a geçmeden önce savunmaya geçtiğimi hissettim. "Ne kadar istiyorsunuz?"

"Üç metre, lütfen."

Kumaş yığınlarına doğru aceleyle ilerledi ve raflarda düzgünce asılı duran bir dizi şeffaf kumaşa yöneldi. "Renk?" diye seslendi.

"Siyah."

Kumaşı kesti, gözleri sürekli saçlarıma kayıyordu. Bir tutamını kaldırdım ve döndürdüm. "Herkes saçlarımdan çok etkileniyor," dedim sessizce Maz'a. Bir saniye cevap vermedi ama cevap verdiğinde sözleri beni şaşırttı.

"Saçlarınızdan etkilenmiş."

"Ne?" Gazlı bezi düzgünce katlayarak yanıma geldiğinde konuştum. "Saçım ile ilgileniyor gibisin."

Kızardı. "Baktığım için özür dilerim leydim. Ama çok güzel."

"Güzel mi? Köleyken bu beni bir ucube yapıyordu, ama bir Leydi olarak güzel mi?"

Kadının yüzü değışti, benimle Maz'in arasına bakarken ifadesi telaşlandı. "Özür dilerim leydim, alınmak istememiştim ve köle olsanız da olmasanız da size kesinlikle ucube demezdim."

Aniden patlayan sözlerimden pişmanlık duyarak gülümsedim. "Alınmadım. Özür dilerim. Daha önce hiç saçına iltifat edilmemişti."

"Gerçekten mi? Ama senin gibi parlayan bakır buklelere sahip olmak ne harika! Burada onu güzelleştirecek bir elbisem var."

"Sen... Sen biliyor musun?"

"Bunu burada satamam, siyah ve gold-fae'ler çok nadir siyah giyer. Ama senin üzerinde, kırmızıyla birlikte... Kesinlikle muhteşem görünür."

"Siz bu elbiseyi incelerken ben dışarıda bekleyeceğim," dedi

Maz. "Ama hiç param yok."

Bana bir bakış attı, sonra birinden bozuk para cüzdanı çıkardı. "Brynja'nın benim için birçok elbisesi var. Başka bir tanesine ihtiyacım yok."

"Başka biri tarafından seçildiler." Sesi alçak ve yoğundu, gözleri maskenin ardında karanlıktı. "Bu sefer zırhını kendin seçmelisin. Altın Saray'a, sana izin verdiklerinden çok daha fazlası olduğunu göstermelisin."

Ona baktım. "Bir elbisenin bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seni o ilk balodaki elbisenin içinde hatırlıyorum Reyna. Değiştiğini gördüm, gerçek seni bir anlığına gördüm."

Ve o gece söylediği sözleri sanki kafatasıma gibi hatırladım.

"Bunu sende görüyorum. Hayatının sana sunduğundan daha fazlası için doğmuşsun.

Ve bunu biliyorsun."

"Elbise sana gerçek beni mi gösterdi?"

"Onu zırh gibi giydin." Sesi hırıltıya dönüştü. "Ve yutulacak kadar iyi görünüyordun."

Bir süre daha ona baktım, sonra terziye döndüm. "Elbiseyi görmek istiyorum, lütfen."

"Bu düşündüğümünden daha uzun sürdü." Mazrith söyledi.

"Sen de ben de," diye cevap verdim, terzinin binasından çıkarken. "Ama umarım beklediğimize değdiğini düşünürsünüz."

"Yüzündeki gülümsemeden öyle olduğuna karar verdim bile."

Ona gülümsedim ve bir bağırış beni döndürdü. Taverna sadece üç bina aşağıda, yolun diğer tarafındaydı. İri yarı bir insan, kendisinden çok daha ufak tefek bir insanı kapıdan dışarı fırlatıyor, sıska adam kumlu zeminde kayarken kahkahalarla kükrüyordu.

"Bu cehennem gibi parlak gökyüzüne ve her şeyin inşa edildiği bu lanetli beyaz taş a rağmen, hem Gölge Saray'daki hem de Altın Saray'daki insan klanlarının pek çok ortak noktası olduğunu görüyorum," diye mırıldandı Mazrith.

"İç, dövüş, seviş," diye cevap verdim, iri yarı adama gözlerimi kısarak bakarak. "Dur bir dakika. Bu Skegin."

"Skegin?" Mazrith'in ses tonu keskindi.

"Onunla satranç oynardım, para için. Ucube olduğum için asla bir örgü kazanamayacağım konusunda kararlıydı. Ben de ondan önce saç örgüsü kazanacağıma dair benimle bahse girmesini sağlamaya çalıştım."

"Bahsi kabul etti mi?" "Maalesef hayır."

Mazrith omuzlarını dikleştirerek Skegin'in tavernaya girişini izledi.

Skegin durakladı, sonra aniden döndü. Gözleri bana ve Mazrith'e dikildi.

"Bunu sen mi yaptın?" Maz'a fısıldadım.

"Zihni zayıf."

"Satrançta iyidir. Ve korkak değil."

"O bir korkak," dedi Maz. "Anlamadığı şeylerden korkar."

Skegin'in gözleri paniklemiş bir ifadeye büründü ve Maz'ın koluna bir tokat attım. "Kes şunu! Bununla ben ilgileneceğim."

Skegin'e gülümseyerek tavernanın kapısına doğru yürüdüm. Maz olduğu yerde kaldı.

"İyi günler, Skegin."

Gözleri yüzümde geziniyor, sürekli Mazrith'in arkamdaki devasa formuna doğru kayıyordu. Belli ki benim bir tehdit olup olmadığımı karar vermeye çalışıyordu. "Gölge Prens'le birlikte misin? Söylentiler doğru mu?"

"Beni saraydan kaçırdı ve kendisine bağlı nişanlısı yaptı. Sonra da oyunlar festivalinde Gölge Saray şampiyonu olmaya zorlandım." Sesimi olabildiğince kayıtsız tuttum.

"Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. Bir Fae Prensi senden ne ister ki?" Adam doğruldu, korkusu uçup gitmişti. "Bu senin garip arkadaşlarından biri,

giyinmiş."

Gülümsedim. "Neye inanmak istiyorsan ona inan Skegin. Her halükarda, *Yggdrasil*'deki en güçlü üç fae'ye karşı bir oyun kazanarak bunu hak ettim."

Örgümü kaldırıp ona doğru salladım.

Ona bakarken çenesi düştü. "Bunun için cezalandırılacaksın!" diye homurdandı. "Hak edilmediği halde saç örgüsü almanın cezasını biliyor musun?!"

"Yüzlerce fae ve insan bunu hak ettiğimi gördü, Skegin." Gözlerimi onun bir tutam saçında gezdirdim. "Seninki nerede?"

Yüzü buruştu. "Yalancı bir pislik olmasan ve bunu hak etmiş olsan bile, bir örgü saçını daha az *yanlış* yapmaz. Ya da seni daha az ucube yapmaz. Burada istenmiyorsun."

Sözlerinin artık acı vermediğini fark ettim ve dudaklarımı yeni bir tür gülümseme kapladı.

Suçluluk yoktu, acı yoktu.

Skegin'in dünyasına hiçbir şekilde, hiçbir biçimde uymuyordum.

Ve bu sorun değildi. Buraya asla uyum sağlayamayacaktım. Artık evimin neresi olduğunu biliyordum ve orası Mazrith'in olduğu yerd.

"Biliyor musun Skegin, senin ve arkadaşlarının yanında ben bir ucubeyim," diyerek ona gülümsedim. "Ve bunun için Freya'ya teşekkür et."

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

REYNA

TAvluya döndüğümüzde Kraliçe'nin kampında büyük bir hareketlilik vardı; hem yuvarlak hem de üçgen şeklindeki devasa çadırlar Kraliçe'nin hâkim olduğu alanı kaplıyordu ve çok sayıda kamp ateşi yanıyordu.

Maz'ın seçtiği kayın ağacına doğru sağa dönerek pırıl pırıl beyaz basamakları tırmanırken onun kampından uzak durduk.

Kendi kampımız da oldukça canlı görünüyordu. Altı büyük yuvarlak çadır, yakılmış ve üzerinde büyük bir demir tencere asılı olan merkezi bir kamp ateşinin etrafına kurulmuştu. Sadece Brynja ve Tait dışarıda oturuyordu. Hem Frima hem de Svangrior çadırlarının açıklıklarına sıkışmışlardı, sanırım biraz gölgede kalma çabası içindeydiler.

Tait bizi görünce ayağa fırladı. "Prens,!"

Elinde ışığı yansıtan bir şey sallıyordu ve ikimiz de gözlerimizi kısarak arkamızı döndük.

"Ne yaptı?" Mazrith havladı, parlak nesnenin göze batmaması için gölge döndürücünün kolunu aşağı itti.

"Buz Mahkemesi küresine nasıl gireceğimi buldum!"

Bunun bir tuzak olmadığına ve iyi görüldüğüne dair rahatlama yerini hemen meraka bıraktı.

"İçinde ne vardı?"

"Bu," diye gülümseyerek eşyayı tekrar havaya kaldırdı. Mazrith bir kez daha sıkıntıyla inerken gözlerimi siper edip ona baktım.

Camdan ya da buzdan ince bir disk, hangisi olduğundan emin değildim, saplı gümüş bir halkanın içine yerleştirilmişti, yaklaşık avuç içim büyüklüğündeydi.

Ona sorgulayarak baktım.

"Bir hakikat camı," dedi ayaklarının üzerinde zıplayarak. "Çok nadir, sadece Buz Sarayı'nda bulunan bir maddeden yapılmış."

Tekrar baktım ve parlak altın ışığında parıldayan mavi çizgileri gördüm. Bir şekilde dokunulduğunda soğuk olacaktı gibi görünüyordu ve bunun büyümlü buz olduğuna inanmakta hiç sorun yaşamadım.

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Mazrith, gözleri kısılmış bir şekilde o.

"Gerçeği ortaya çıkarır! Senaryonun ya da bir şeylerin olduğu yerlerin üzerine koyabilirsiniz.

gizlenmiş olabilir ve bu onların sırlarını açığa çıkaracaktır."

Ona göz kırptım. "Yani, elimde bir bilmece olsaydı ve bunu onun üzerine koysaydım..."

"Cevap size verilecektir!"

Maz'a döndüm. "Bu bize biraz zaman kazandırabilirdi," diye mırıldandım.

"Sonuncusunu yazacağım ve deneyebiliriz."

Tait ona ilgiyle baktı. "Evet, bunu her şey üzerinde deneyeceğiz! Kütüphanede denemek için sabırsızlandığım pek çok metin var."

"Bu arada," dedi Mazrith ve elini uzattı.

"Tabii ki! Gazlı bez!" Tait sırtarak kumaşı aldı ve çadırlardan birine girdi.

"Sizce bu *gerçeklik camı* bize yardımcı olabilir mi?"

Mazrith başını salladı ve kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Hayır. Heykelin bize bir sır saklayan bir bilmece verdiğini sanmıyorum. Bence kafiye, asanın yalnızca bir değere yanıt vereceğini açıkça ortaya koyuyor."

Başımı salladım, kabul etmeye meyilliydim. "Peki, yeni elbisemi hangi çadıra götüreceğim?"

"Bu senin ve Frima'nın." Mazrith hemen durduğumuz çadırı işaret etti. Kalın, kararmış hayvan derilerinden yapılmıştı, giriş kanatlarının kenarlarını kaplayan karmaşık düğümler ve dokuma örgüler ve sağlam yapıyı destekleyen, hırlayan canavarların resimleriyle oyulmuş sağlam ahşap direkler vardı. Çadırın önü ince dikişli bir kuzgun bayrağı ile süslenmişti.

İçeri girdim, geniş, dairesel bir odaya. Zemin, soğuk zemine karşı yalıtım sağlamak için kalın katmanlı postlar ve kürklerle kaplıydı ve ortada, dumanı çatıdaki bir delikten dışarı çıkan küçük bir ateş çukuru sıcaklık sağlıyordu.

Kenarlarda, battaniye ve yastıklarla kaplı, güzelce oyulmuş iki yatak da dahil olmak üzere ahşap mobilyalar vardı. Büyük bir meşe masa yiyecek ve içecek almak için hazır duruyordu ve silahlar, çantalar ve zırhlar kullanıma hazır bir şekilde kenarlara düzgünce dizilmişti.

"Bu inanılmaz," diye ağzım açık kaldı. "Bir Kraliçe için uygun."

Frima, Maz ayrıldıktan hemen sonra Brynja ile birlikte balo için hazırlanmak üzere çadıra girdi. Biraz peynir ve ekmek yedik, biraz ısırgan şarabı içtik ve özenle hazırlanmış kıyafetler ve saç modelleriyle oyalandık.

Voror uçarak geldi ama nispeten sessiz kaldı, sadece insan ve fae kültürünün anlamsızlığı üzerine birkaç yorumda bulundu.

"Taşaklardan nefret ettiğine dair inlemeler nerede?" Brynja yanaklarıma biraz daha pudra sürerken Frima bana sordu. "Kendini beğenmiş fae'lerle etrafta dolaşmanın kötü bir zaman geçirme fikrin olduğunu sanıyordum?"

Aynada ona gülümseyerek omuz silktim. "Bu sefer elbisemi ve partnerimi kendim seçtim."

"Tanrım, mide bulandırıcısın." Ama bunu söylerken gülümsüyordu. "Bu gece bir partnerin var mı?"

Zaten koyu renk olan gözlerine sürme çekerken bana kaşlarını çattı. "Ortak mı?"

"Henrik. Burada olduğunu varsayıyorum." Ona bir bakış attım. "Bütün gece gürültü yapacaksan onu bu çadıra geri getirme."

Frima homurdandı. "Bu gece Mazrith'in çadırında uyuyacağını sanıyordum - aramızda kendine ait bir çadırı olan tek kişi o."

bornozun içinde omuzlarım çöktü. "Henüz birlikte olamayız."

"Ne? Bana oldukça *birlikte* görünüyorsunuz."

"Hayır, demek istediğim... fiziksel olarak."

"Neden olmasın?"

Brynja dudaklarıma kırmızı bir krem sürerken duraklamıştı ve bana da sorgulayan gözlerle bakıyordu.

"Bu... şu anda göze alamayacağımız bir dikkat dağınıklığı," dedim beceriksizce.

"Hmm," dedi Frima, umarım başka biri varken ona gerçeği anlamıştır. "Bu gece buraya kimseyi geri getirmeyeceğim. Tetikte ve hazır olmak istiyorum. Burada bir şeyler ters gidiyor."

Brynja'ya baktım. "Geri dönmek senin için garip mi? Farklı bir şeyler hissediyor musun?"

Omuzlarını hafifçe silktilti. "Geri dönmek tuhaf, evet. Ne kadar parlak olduğunu unutmuşum. Farklı bir şey hissetmiyorum. Ama kamptan başka bir yere gitmedim."

"Klanınız nerede yaşıyordu?"

"Sahil kenarında. Saraya yakın bir yerde değil. Şimdi, saçın için, düşündüm ki-"

Farkına bir saniye geç vardım. "Bekle, hayır-!"

Brynja'nın nefesi kesildi, az önce kaldırdığı saçlarımı başımın üzerine bıraktı ve elleri ağzına gitti.

Frima sertçe döndü. "Ne oldu?"

Brynja artık kapalı olan kulaklarıma bakıyordu.

Bir açıklama yapmak için çırpındım ama ne diyebilirdim ki? Uzun bir iç geçirdim. "Kulaklarım değişti. Son zamanlarda."

Frima kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ne?"

Uzun bir nefes alarak ve kalbim küt küt atarak kulağımı ortaya çıkarmak için saçımı kaldırdım.

"Odin'in kuzgunu, bu nasıl oldu?"

"Sen... Sende... *büyü* var mı?" Brynja son kelimeyi fısıldadı. "Her zaman bir fae miydin? Nasıl *hem* bir fae *hem de* bir altın verici olabilirsin?" Sorular dudaklarından dökülmeye başladı ve ben ellerimi iki yana salladım.

"Hayır, bir şey yok, nasıl oldu bilmiyorum," dedim. Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Ben insanım, Brynja."

"Bundan emin misin?" diye sordu Frima başını eğerek.

Brynja'nın önünde imgelemlerimden bahsetmek istemediğim için başımı salladım. "Lütfen, saçımı kimse kulaklarımı görmeyecek şekilde yapsak, kafa bandımın ve Voror'un tüyünün de dahil olduğundan emin olsak ve bu konuyu unutsak olmaz mı?"

Brynja yavaşça başını salladı ama kırmızı buklelerim üzerinde çalışmaya geri döndüğünde ellerindeki titremeyi fark ettim.

Çadırdan çıktığımızda herkes kamp ateşinin etrafında oturuyordu, Kara ve Lhoris hariç hepsi gözlerinin etrafına dikkatlice bağlanmış gazlı bez şeritleri ve kumaşı yerinde tutan bir dizi küçük metal halka takmıştı. Garip görünüyordu ama daha iyi görmelerine yardımcı olduğunu varsaymıştım.

Kara bizi görünce "Freya'nın tarlaları, şu halinize bakın" diye soluk soluğa kaldı.

Bütün başlar döndü. Lhoris donup kaldı ama Maz yavaşça ayağa kalktı ve gözlerindeki gazlı bezi çıkardı.

"Haklıydın. Beklediğimize değdi."

"Sen de iyi görünüyorsun," dedim ona, bakışlarının yoğunluğu karşısında yanaklarımın ısındığını hissederek.

Koyu renk gömleğini ve dar pantolonunu giymiş, muskalarını göğsünün açıkta kalan 'v' kısmına yerleştirmişti. Saç örgüleri yüzünden geriye doğru itilmişti ve etrafında yılanlar olan basit bir gümüş halkası vardı.

"Dön bakalım!" dedi Kara, ellerini birbirine vurarak ve gözlerimi bana en sevdiği kaliteli şarapmışım gibi bakan bir metrelik kas ve arzudan çekmemi sağlayarak.

"Ah, tabii."

Elbisenin hareket edişi, eteklerinin uçuşu, havayı yakalayışı ve ışıktaki parlaması içimde küçük bir heyecan yarattı. Elbisenin bedeni terzinin söylediği gibi siyahtı ve hem önden hem de arkadan bel hizasına kadar iniyordu. Tam etekler, sanki malzeme sıvıya batırılmış gibi bir ombre efektiyle üstte siyahtan altta ışıltılı altına dönüşüyordu.

"Sence bu durumdayken altın-fe sırtımdan uzak duracak mı?"

"Sırtından uzak durmak mı? Her tarafını saracaklar. Onlardan birine benziyorsun," dedi Lhoris kısaca.

Kulaklarımı göremediğine şükrederek ona bir bakış attım. "Amaç da bu zaten. Maz'ın takipçi kazanabilmesi için bana saygı duymalarını istiyorum."

"Kimse seni bu elbiseyle yalnız bırakmayacak," diye homurdandı Maz yanıma gelirken. "Ben de dahil."

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

REYNA

F *Yggdrasil*'in dört bir yanından gelen ae'ler sarayın girişine çıkan büyük merkezi merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı, ancak biz de onlarla birlikte adım atarken bakışları üzerimize çekti.

Bu katıldığım balolar arasında maskeli olmayan ilk baloydu ve sadece kadınlar yüzlerine pudra ve renkli kremler sürmüyordu. Erkeklerin çoğu da makyajlıydı ve bu etki çok güzeldi. Pırıl pırıl parlayan ışıktaki baktığım her yerde pırıl pırıl parlayan fae'ler vardı. Kraliçe'nin birliğindeki gölge-faelerin bile siyah ve bordo kıyafetlerinde bir ışıltı var gibiydi.

Ön girişten nadiren girmiş olsam da sarayı iyi biliyordum ama geri dönmek tuhaftı. Gölge sarayın siyah beyaz dama tahtası karolarına alışmıştım ve karmaşık, altın kakmalı mermer zemin bir şekilde yanlış görünüyordu.

Balo salonuna varıncaya kadar, üzerimizde yükselen altın kemerlerin uzandığı giriş holünden geçen bir yığın misafiri takip ettik.

Minnettarlık dolu küçük bir nefese engel olamadım.

Balo salonu duvarlardan yayılan sıcak, bal rengi bir ışıkla parlıyordu. Parılayan altından yontulmuş uzun sütunlar göz kamaştırıcı kristal avizeleri karşılamak için uzanıyordu, gözlerimin önünde metalden rünler süzülüyordu. Mermer dans pisti sanki içeriden aydınlatılmış gibi kehribar ve altın renginde dönüyordu ve çiftler zarifçe dans edip döndükçe, sanki parlayan pistin yarattığı ışığı bozmuşlar gibi arkalarından ışıltılı toz izleri akıyordu.

Bir duvar boyunca, parılayan ışıktan yapılmış devasa bir arp büyüleyici bir melodi çalıyor, ışık saçan telleri mükemmel bir uyum içinde bir arp tarafından koparılıyordu.

küçük insan hanımefendi. Balo salonunun kenarındaki küçük yuvarlak masalar, ikramlar ve lezzetlerle dolu pırıl pırıl altın tabaklarla kaplıydı.

"Ellisar o kadar güzel yemek için çıldırırdı," diye mırıldandı Frima.

Svangrior bizimle değildi, çünkü Kara ve Lhoris'i koruma görevinde Ellisar'a katılmıştı. Risk altında olan sadece altın verenler değildi.

- Artık Tait'in de Kraliçe'nin istenenler listesinde olduğunu biliyorduk. Mazrith'e tüm kalbimle katılıyordum ki, tüm rün işaretlileri korumak için biri gölge büyüüne sahip iki muhafıza ihtiyaç vardı.

Frima eteğinin alt kısmını salladı, rahat hareket etmesini sağlayacak uzun bir yırtmacı ve genellikle daha açıkta olan göğsünü sıkıca saran yüksek bir halter yakası olan ince siyah bir tasarımdı. "Kendimi az giyinmiş hissediyorum," dedi. Fae'ler gerçekten de kıyafet konusunda ellerinden geleni yapmışlardı. Buz fae'leri tüylerden yapılmış beyaz ve mavi ışıltılı elbiseler, toprak fae'leri gerçek yapraklardan yapılmış gibi görünen yeşil elbiseler, altın fae'leri ise baştan ayağa ışıltılı bir ihtişam giymişti.

"Harika görünüyorsun," dedim ona.

Balo salonuna girdiğimizde bana sırtıttı. "Biliyorum. Ama daha da ileri gidebilirdim. Biliyorsun, sen de ilgiden payını alıyorsun."

Yutkundum. O haklıydı. Elbisem göz alıcıydı ve siyah, bakır saçlarımı çok canlı bir şekilde ortaya çıkarıyordu ve odada çok az kırmızı vardı

- Kraliçe Andask dışında.

Kalabalığın içinde fark edilmesi kolaydı, bordo elbisesi o kadar büyüktü ki kimse ona birkaç metreden daha yakın duramıyordu. Elbisenin üst kısmı son derece dekolteydi ve kenarları sıcak ışıktaki parıltıya yakutlarla süslenmişti. Siyah saçları tepesinde toplanmıştı ve başında gümüş kafatasları ve berrak elmaslarla süslenmiş bir taç vardı. Hiç şüphe yoktu; herkesin onun kraliyet ailesinden olduğunu görmesini istiyordu.

Gözleri odanın başındaki tahtta oturan kız kardeşine kilitlenmişti, kararlı bir şekilde onu görmezden geliyor ve boş bir gülümsemeyle kalabalığa bakıyordu.

Altın Saray Kraliçesi'ni izlerken kaşlarımı çattım. Oğlu onun yanında daha küçük bir tahtta oturuyordu, beyaz taşla altın kakmalı mücevher ve sarmaşık desenleri işlenmişti ve taht üzerinde iç içe geçmiş altın ve elmaslardan oluşan bir kemer yükseliyordu.

koltuğun arkasında bir hale gibi duruyordu. Adam onunla konuşmak için düzenli olarak eğiliyordu ama kadın cevap vermiyor gibiydi.

Beyaz cüppeli bir köle elinde bir tepsi köpüklü şarapla bize yaklaştı. Hepimiz birer tane aldık ve ben odanın etrafına bakındım.

"Orm nerede?" diye mırıldandı Frima.

Hiçbirimiz onu kalabalığın içinde bulamadık. "Bu doğru değil. Burada olmalıydı," dedim. "Bana mı öyle geliyor yoksa Kraliçe de mi tuhaf görünüyor? İfadesi yani." Görünüşü tam bir Fae Kraliçesine benziyordu - hem de zengin bir kraliçeye. Saçları uzun ve beyazdı, göğsünden aşağıya, soluk teninin üzerine dökülen bir demir gibi düzdü. Ağırbaşlı bir elbise giymişti ama kumaşın bir santimi bile minik, ışıltılı altın kristallerle kaplı değildi. Tacından o kadar çok altın rün fişkırıyordu ki, tam olarak seçemiyordum.

"Belki de kraliyet görevimizi yerine getirmeliyiz," dedi Maz, kraliyet ev sahibine iyi dileklerini iletmek için bekleyen konukların oluşturduğu sırayı göstererek.

Kaşlarım havaya kalktı. "Gidip onunla konuşmak mı istiyorsun? Delirdin mi sen? Beni onun sarayından çaldın Maz. Sadece beni değil, sekiz saray altın vericisinden üçünü! Ve sen gidip onun önünde durup merhaba mı demek istiyorsun?"

Bir an bana, sonra ona baktı ve başını salladı. "Evet."

"Hayır, bu berbat bir fikir." Tek başına sıraya doğru ilerledi. "*Heimskr*," diye hırladım ve ona katılmak için hızla ilerledim. Ona ulaştığımda bir gong sesi duyuldu ve bir ses odanın içinde yankılandı.

"Altın Saray Kraliçesi konuklarına hoş geldiniz diyor ve dans ve yemeklerin tadını çıkarmalarını rica ediyor. *Leikmot* yarın öğlen başlayacaktır, bu nedenle herkes için ve neşelensin!"

Kraliçe ve oğlunun elini öperken önümüzdeki sıra hareketlenmeye başladı.

Endişe beni sardı. Kraliçe, çılgın kız kardeşi kadar güçlü değildi.

- Bir sis asası yoktu ama Maz'ın şu anki haliyle onu alt edebilecek kadar güçlüydü. Maz'ın çaldığı şeyle onu kışkırtmak gerçekten çok kötü bir fikirdi, bundan emindim.

"Bu çok aptalca," diye fısıldadım. "Beladan uzak duracağımızı söylemiştin ama bu onu davet etmek oluyor!"

"*Gildi*, yarın festivalin bir parçası olarak onun karşısına çıkacaksın. Başını aşağıda tutamazsın, bu yüzden korkmadığımızı kanıtlayabiliriz."

"Ya korkarsam? O bir Fae Kraliçesi, Maz!" Kimsenin bizi duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için kelimeleri tıslayarak söyledim. Ama halk genellikle Maz'a göz açtırmazdı ve bu da bir istisna değildi.

"Kimseden korkmamalısın, *ástin min*. Ben senin yanında dururken olmaz."

Bir an gözlerinin içine baktım, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Peki. Hadi şu bitirelim."

Ama sonunda Kraliçe'nin önünde durduğumuzda, beni tanıdığından bile emin değildim.

Eğer *Leikmot*'u takip ediyorsa, kim olduğumu biliyor olmalıydı ve bilmese bile benim altın veren biri olduğumu bilmesini beklerdim. Ne de olsa birkaç yıl önce onun ekibinde çalışmıştım. Ama hiç oralı olmadan öpmem için elini uzattı. "Hoş geldiniz, keyfinize bakın," dedi, sesi hafıftı ama derinlikten yoksundu.

Eldivenli elinin arkasını öpmek için başımı eğdim ve onunla göz teması kurmak için kendimi zorladım. Ama gözleri boştu, onlarda hiçbir odaklanma göremiyordum.

Maz'ın sırasını alabilmesi için yanından ayrıldım. "İyi akşamlar," dedi ona nazikçe. "Hoş geldiniz ve iyi eğlenceler."

"Reyna Thorvald."

Dikkatimi genç Prens'e yönelttim. "Oh, özür dilerim, majesteleri," dedim reverans yaparak. Gözleri boş olmaktan çok uzaktı. Aslında sürekli omzumun üzerinden, sağımdan solumdan her yere bakıyorlardı.

"*Leikmot*'ta sağlıklı bir eğlence sunuyorsunuz." Keskin gözleri bir an için benimkilere sabitlendi. "Size iyi şanslar dilerim."

Gerçekten mi? Altın Saray Prensi bana iyi dileklerde mi bulundu? Şimdi, bu hiç mantıklı gelmedi.

Cevap veremediğimden yanımdan geçip gittiler ve ben kürsüden uzaklaşırken Maz'a gayri resmi bir selam verdiğini duydum.

Maz bir an sonra bana ulaştığında kolunu bana uzattı ve ben de kraliyet ailesinden uzaklaşıp Frima'nın bizi beklediği yere doğru yürürken onu kavradım.

"Nasıl geçti? Buradan garip görünmüyordu," dedi ona ulaştığımızda.

Mazrith sessizce, "Çünkü herhangi bir konuda garip davranamayacak kadar ileri gitti," dedi.

"Çok mu ileri gittin? Ne demek istiyorsun?"

"Sanki kim olduğumuzu ya da neler olduğunu gerçekten bilmiyor gibiydi. Sadece hareket ediyordu," dedim. "Ve oğlu, biraz korkmuş görünüyordu. Bana iyi dileklerde bulundu."

Frima kaşlarını çatı. "İyi olmanı mı dilediler? Seni tehdit edeceklerini, intikam sözü vereceklerini, hatta bir yumruk atacaklarını düşünmüştüm," dedi.

"Yapmaları gerekirdi. Çok yanlış bir şeyler var. Orm nerede?" diye mırıldandı Mazrith, etrafına bakınarak. "Bu işin merkezinde o var, öyle olmalı."

"Onları bir şekilde kontrol ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama çocuk kesinlikle korkmuştu." "Kafasına girdin mi?"

"Hayır, korunuyordu. İkisi de korunuyordu."

"Ne tarafından korunuyor? Bunu sadece gölge-fae'lerin yapabileceğini sanıyordum?"

"Hayır, bunu yapabilecek ıvır zıvır şeyler de var ve ikisi de mücevherlerle dolu. Sanırım üzerlerindeki bir şey buna sebep olacak."

"Oğlum." Kraliçe'nin hastalıklı tatlı sesi tam da etrafımızdaki fae'ler devasa elbisesinin geçmesine izin vermek için ayrılırken bize ulaştı. Gülümsedi, siyah dişleri tüylerimi diken diken etti.

"Ben senin oğlun değilim," dedi Maz.

Yüzüne bakarken gülümsemesi yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Bu yara izleri, çocuğum. Neden onları daha önce görmedim?"

Midem altüst oldu ve Mazrith önümde büyüüp katılaşıyor gibiydi. Eli kalçasındaki asasına gitti. "Ne istiyorsun?"

"Ben sadece kibarlık yapıyorum. İnsanın kendi ailesiyle konuşması çok mu garip?"

Gözleri benimkilere kaydı ve acı kafatasımı kesti. Nefesim kesildi, bardağımı çok sıkı sıktım ve içkimi döktüm.

Jiletler kafamı tırmıklıyordu ve saçlarımin kıvrımları arasında gizlenmiş olan kafa bandı aniden yanıyormuş gibi hissettirdi.

Mazrith öfkeyle havladı ve öne doğru bir adım attı, ama ben kendi kafamın içinden bir enerji patlaması hissettim, soğuk akan su gibi bir his.

Başımı döndüren bir vınlamayla acı ve bıçaklar yok oldu.

Kraliçe Andask bana baktı, gözleri nefretle doluydu. "Ona sihrini vermenin bir yolunu bulmuşsun," diye tısladı.

Mazrith kısa bir an için bana baktı, sonra ona doğru adım attı, botları elbisesinin bordo kadifesini eziyordu.

"Ona bir daha dokunursan kalbini göğsünden söküp yaratıklarından birine yediririm."

"Ona elimi bile sürmedim, evlat."

"Ve sözümü getirmek için sana tane atmama gerek kalmayacak."

Kendi eli yan tarafındaki elmas kaplı kılıfa gitti, esasının ucu parlıyordu. "Yakında, planladığın her ne ise önemi kalmayacak," dedi sessizce ama Rangvald onun yanında belirdi, solgun yüzü kızarmıştı ve o daha devam edemeden konuştu.

"Kraliçem, ben-"

Kadın ona döndü, yüz ifadesi aniden öfkeleni ve elini uzatarak elinin tersini adamın yüzüne indirdi. Yüzüklerinden birinin iri taşıyla adamın belirgin elmacık kemiğini yakaladı ve oluşan kesikten adamın yüzünden kan damladı.

Kraliçe dudaklarını yalayıp danışmanın kanamasını izlerken kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Rangvald'ın gözleri nefretle doldu ama ağzı sıkıca kapalı kaldı.

"Nerelerdeydin?" dedi, sesi şarkı söylüyordu. Etrafındaki fae'ler ona bakıyordu, ama yüzlerinde tiksinti göremiyordum, daha çok... entrika.

Rangvald başını eğerek, "Özür dilerim Kraliçem," dedi.

"Şimdi bunu telafi edebilirsin." Gözleri hâlâ adamın yanağındaki kesiğe sabitlenmiş halde uzaklaşmaya başladı. Adam sanki görünmez bir tasma takmış gibi onu takip etti.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bardağımdan uzun bir yudum aldım.

Kraliçe deliydi. Tehlikeli, vahşi ve tamamen akli dengesi bozuktuk.

Kazanmasına izin veremezdik.

"Sana zarar verdi mi?" Mazrith bana sessizce sordu.

"Hayır, pek sayılmaz."

Frima bana baktı. "Aklına girmeye mi çalıştı?" "Evet."

"Onu nasıl durdurdun?"

"Bilmiyorum. Bir şey onu dışarı çıkmaya zorladı." Maz'a baktım. "Sanırım kafa bandın?"

Yavaşça başını salladı ama gözlerinde söylemediği bir şey olduğunu düşündüren bir şey vardı. "Lord Dakkar az önce karısıyla birlikte geldi," dedi onun yerine.

Dakkar'ın merkezinde olduğu bir grup toprak-fae'nin geldiği girişe baktım. "Sanırım gidip ona *Leikmot*'un bu turundan gerçekten vazgeçmeyi seçip seçmediklerini sormalıyım," dedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

REYNA

"Lord Dakkar."

Zayıf toprak-efesi Lord, büyük bir yaprak şeklinde yeşil bir pelerin giyiyordu, göğsü çıplaktı ve pantolonu hayvansaldı. sarmaşıklarla birbirine dikilmiş.

Khadra'nın üzerinde yüzlerce yeşil çiçekten yapılmış bir elbise vardı; üst kısmı göğsünde büyük bir yelpaze oluşturuyor, eteği ise vücudu sarıyor ve uçuşuyordu. Saçları minik sarı papatyalarla örülmüştü.

"Ah. Küçük insan," dedi Dakkar beni gördüğünde, yüzüne yayılan rahat gülümsemesiyle. "Gerçi şu anda biraz insana, çokça da fae'ye benziyorsun," dedi.

Khadra bana değerlendirici bir bakış attı. "Beğendim," dedi. "Sana çok yakışmış."

Garip bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Çok güzel görünüyorsun." Khadra kendinden emin bir şekilde başını salladı ve teşekkür ederek gülümsedi. "Buraya yolculuğunuz nasıl geçti?"

İkisi de sevimli gülümsemelerini hemen kaybettiler. "Daha iyi yolculuklarımız oldu," diye mırıldandı Khadra karanlık bir sesle.

"Neden? Ne oldu?"

"İzleniyorduk."

Karnım guruldadı, rahatsızlığım üzerime çöktü. "İzledin mi?"

"Gözler kök nehri boyunca, tüm yol boyunca. Boşlukta, kabuğun ötesinde," dedi Dakkar.

"Gözler mi? Kime ait?" Ama ben cevabı biliyordum. Onları biz de görmüştük. *Açlıktan ölenler.*

Dakkar başını bana doğru eğdi, gözleri kısıldı. "Yüzünde bu sorunun cevabını zaten bildiğini görüyorum," dedi.

İçimi çektim. "Biz de onları gördük," diye sessizce itiraf ettim.

"Bu dünya kararıyor," dedi Khadra, sonra gözlerini balo salonunun kapılarına doğru çevirdi. "Yine de bu cehennem sarayının biraz gölgeye ihtiyacı var."

"Altın Saray'ı sevmiyor musunuz?"

"Şimdiye kadar değil, hayır. Çok parlak ve gösterişli. Burada alçakgönüllülük yok.

Ve şu ana kadar karşılaştığım tek bir gold-fae'ye bile güvenmiyorum."

"*Leikmot*'u neden buraya taşıttınız?" Fırsata yaslanarak söyledim.

Birbirlerine baktılar. "Oyunları kurma konusundaki ilerlememizi kontrol etmek için bir haberci gönderildi. Ne kadar ilerlediğimizden pek etkilenmediler ve ben de... insan yardımından yoksun olduğumuzdan bahsettim," dedi Dakkar dikkatle ve Khadra bakışlarını yere indirdi. "Sonrasında bildiğimiz tek şey, seninle aynı mesajı aldığımızdı. Bir sonraki tur burada yapılacaktı."

Bu, Dünya Mahkemesi'nin oyunlara ev sahipliği yapmak için uygun durumda olmadığı anlamına gelebilir, ancak aynı zamanda tam olarak ihtiyaç duyulan bahane de olabilir.

"Lord Orm nerede?" Khadra onun adını söylerken dudaklarını bükerek sordu.

"Burada görünmüyor," dedim ama Dakkar başını salladı ve işaret etti.

Tahtların bulunduğu kürsünün yanında, her zamanki göz alıcı cübbesini giymiş ve güzel yüzünde bir gülümseme olan altın efe Lord duruyordu.

"Yazık oldu. Onun arkadaşlığından kurtulmayı umuyordum," diye mırıldandım.

"Şurada Leydi Kaldar'ı görüyorum. Ona merhaba diyeceğim ve sonra Kraliçe'yi görmeliyiz," dedi Khadra, elini Dakkar'ın omzuna koyarak.

İpucunu aldım ve ikisine de başımı salladım. "Yarın görüşürüz ve umarım balonun tadını çıkarırsınız."

"Onunla dans etmek için her fırsatı ," dedi Dakkar, karısına hayranlıkla bakarken rahat sırtışı geri kayıyordu. Kadın onun omzuna şakacı bir tokat attı ve buz-fae grubuna doğru ilerlediler.

Maz ve Frima'nın yanına döndüm ve söylediklerini onlara anlattım.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye iç geçirdi Frima. Bakışları yemek masalarına kaydı. "Ben gidip yiyecek bir şeyler alacağım."

Bizi yalnız bıraktığında Maz'a baktım. "Kafa bandına ne oldu? Sakladığın bir şey vardı."

"Büyüsünü dışarı çıkaran şeyin kafa bandı olduğunu sanmıyorum. Ben olsam hissederdim. O hissi tarif et."

Dedim ve gözleri ilgiyle dans etti. "Benim sihrim asla su gibi hissettirmeyecek. Ayrıca kafa bandı da öyle çalışmıyor. bazı büyüler onu itti Reyna."

Ona göz kırptım. Kendi büyüm onu dışarı mı çıkarmıştı? "Yani... Kendi başımı koruyabilir miyim?"

İçkimi bitirmemi izledi, sonra elimi tuttu. "Biraz yürüyelim. Bir fikrim var."

Elini tuttum ve beni arpaçının karşısındaki duvara yerleştirilmiş iki süslü taş ve yıldız kapıdan dışarı çıkardı. Fae'ler içeri girip çıkıyor, gülüşüyor ve konuşuyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Mahremiyet arayanların kısacık düşüncelerini doğru okuduysam, bir bahçe," dedi.

Ona baktım. "Orada dururken başkalarının zihinlerini mi okuyorsun?"

"Hayır. İnsanlardan izlenimler alıyorum. Çoğunlukla ne istediklerini ya da korktuklarını." "Onların gözünden görebildiğimde işte bunu elde ediyorum!

Bu bir izlenim.

gerçek düşünceleri değil, o andaki en güçlü duygularıdır."

Kapıya vardık ve söylediği gibi dışarıda bir bahçe vardı ama Altın Avlu'da gördüğüm diğer bahçelere benzemiyordu. Daha çok bir labirent gibiydi. Parıldayan ışıklar ve altın güllerle süslü yüksek çitler önümüze serilmişti, ferforje masalar ve iki kişilik sandalyeler gizli köşelere yerleştirilmişti ve kartallar ve diğer yırtıcı kuşlarla oyulmuş altın çeşmeler büyük açıklıkların ortasında duruyordu. Çiftler köşelerde duruyor, kucaklaşıyor ya da flört ediyor, biz yanlarından geçerken kıkırdıyorlardı.

"Buyurun." Mazrith, etrafı iyi bir gölge sağlayacak kadar gür yeşil yapraklarla çevrili bir masaya oturdu ve bana da oturmam için işaret etti. "Bana öyle geliyor ki burası sihrini kullanmayı denemen için mükemmel bir yer. Kasıtlı olarak. Burada o kadar çok güçlü büyü kullanıcısı var ki, bir şeyler ters giderse tamamen gizlenmiş olacak ve suçu başkasının üzerine atmak kolay olacak."

Tedirginlik tenimde gezindi. "Yani... Burada kimsenin ölmesine neden olmayacağım."

"Aynen öyle. Gölge canavarları yok ama casusluk bir sürü yararlı insan var." "Maz, imgelemleri kontrol edemem, bunu biliyorsun."

"Hiç denemediğinizi biliyorum."

Beyaz bir telaş dikkatimi çekince şaşkınlıkla sıçradım, sonra Voror aramızdaki kafesli masanın üzerine indi.

"Fae'lere tamamen katılıyorum," dedi.

"Sana da merhaba," diye mırıldandım.

Maz kaşlarını kaldırdı. "Eee? Bahse girerim baykuşun da benimle aynı fikirdedir."

"Öyle," diye iç geçirdim.

"Ben *senin* baykuşun değilim," dedi Voror.

Çenemi yumruğumun üzerine koyarak onun sözlerini tekrarladım. "Gerçekten bana bunu yaptıracak ?"

Gözleri ışıkla parlıyordu. "Reyna, seni tanıyorum. Bu gücü kontrol edebilmek istediğini biliyorum. Korkunun kazanmasına izin verme."

O haklıydı. Burası denemek için mükemmel bir yerdi. Ve eğer işe yararsa... Eğer işe yararsa, *Leikmot*'ta kendime büyük bir avantaj sağlayacaktım.

"İyi. Ben ne yapacağım?"

"Size sadece ne yaptığımı söyleyebilirim, ama bu başlangıç için bir yer. Birini seçin, yüzüne konsantre olun ve onun zihni tarafından emilmenize izin verin."

Kaşlarımı çattım. "Kendini emmeye izin mi veriyorsun?" "Evet."

"Ya onları göremezsem?"

"Onları hayal edin. Eğer bu işe yaramazsa diğer yolu deneyebilirsiniz. Bir grup içindeyken bir yüze konsantre olmak zorunda değilim, bunun yerine bir duygu . Korku ya da şehvet gibi bir duyguya konsantre olurum ve bu duyguyu yayanlar benim için belirgin hale gelir."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Kimin düşüncelerine girmek istediğimi hayal edebildim? Düşüncelerim hemen Kraliçe Andask'a kaydı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sorun nedir?"

"Kraliçe'yi düşündüm ama Freya ne kadar onurluysa ben de onun aklına girmek istemediğimden o kadar eminim."

Mazrith'in yüzünde bir endişe belirdi ve Voror tedirginlikle kanatlarını çırpı. "Kraliçe Andask'ın zihninden uzak dur," diye tısladı. "Güven bana. Çok iyi korunuyor. Böyle bir girişimden muhtemelen sağ çıkamazsın."

"Anlaşıldı." Ben konuşurken bir çift yanımdan geçti, altın rengi dişi olan erkeğin koluna yaslanmış mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Beni gördü ve yüzü

değiştii, dudaklarını bir alay kapladı.

Yüzüne olabildiğince odaklandım ve Maz'ın söylediklerini, zihninin içine çekildiğimi, düşünceleri tarafından emildiğimi hayal ettim.

Karanlık görüşümü kapladı ve sonra onun gözlerinden bakıyordum, bahçelerde, çitlerin arasında yürüyordum. "Onun yarıştığına inanamıyorum," diye fısıldıyordu. Asılı olduğu erkeğe duyduğu şehvet baskın duygusuydu. "Bir insan kölesi mi? Onun şampiyon olmasına izin verirken ne düşünüyorlardı?"

Erkek güldü. "yaver giderse, buradayken her şeyi mahvettiğini ve öldüğünü görecekiz."

Ölmek mi? İnsanlar beni ölmemi isteyecek kadar küçümsüyorlar mıydı?

Öfke ve kızgınlık içimi kaplarken, küçük bir elma ağacının altında hararetle öpüşen başka bir çift gördüm.

Sanki büyüm artık öldüğümü görmek isteyen sığ dışının kafasının içinde olmak istemiyormuş gibi, karanlık bir fiske vurdu ve kafalarımı zıplattım, şimdi öpüşen erkeğin içindeydim.

Öpüşmeyi kesip nefes nefese kalmış bir kadının irileşmiş gözlerine bakarken şiddetli arzu beynimi sardı, sonra gözlerini kapatıp muhtemelen öpüşmeye devam ederken hiçbir şey göremedim.

Çok daha kişisel bir şeyi öğrenmek üzere olduğumu düşünerek paniğe kapıldım ve karanlık tekrar parladı.

"Hepimiz yarın için hazır mıyız?"

"Evet, şef. Hedefler hazırlandı ve silah istediğiniz gibi yazıldı."

Bir insan muhafızın kafasının içindeydim ve o da sayamayacağım kadar çok örgüsü olan bir altın-fae erkeğiyle konuşuyordu. Algılayabildiğim tek duygu hafif bir strestti.

"Güzel. Orm'un talimatlarına göre, tabii ki?"

"Elbette, şef."

Altın-efe başını salladı, sonra muhafız dönüp dans pistine baktı ve Lord Orm'un çok kısa beyaz bir elbise giymiş altın-efe bir kadınla dans ettiğini gördü.

"Orm yayla yenilmez ama kendi sarayında kaybetme riskini göze alamayız."

Muhafızın gözlerinden Orm'un şarkı biterken dişiyi selamlamasını ve ardından Dakkar'a doğru ilerlemesini izledim.

Ne söylediklerini duymak isteyerek yakınlarda zıplayabileceğim birini aradım.

Oturan ve hafifçe sallanan, belki de çok içmiş olan bir buz perisi kadın yeterince yakın görünüyordu. Konsantre oldum ve bir anda onun zihnine girdim.

Kafa karışıklığı baskın duyguydu ve sarhoş olduğu konusunda haklı olduğumu düşündüm. Dinledim ama sadece etrafımdaki genel konuşmaların uğultusunu duyabiliyordum.

İşe yaraması için dua ederek dışının ayağa kalkmasını diledim. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve içimden bir şaşkınlık geçti. Ama kendi duygularımın dalgalanmasıyla görüşüm bulanıklaştı.

Konsantre ol!

Tekrar keskinleşti ve Kraliçe Andask'ın Orm'un kolunu kaptığını ve Dakkar'a ulaşmadan önce onu döndürdüğünü görmek için dışının tam zamanında dönmesini istedim.

"İnce olacağını söylemiştin," diye hırladı Orm'a. Sözlerini zar zor duydum ve buz-fae dışının ayakkabısının kayışıyla ilgileniyormuş gibi çömelmesini istedim.

"Bu o kadar kolay değil," dedi Orm sert bir sesle.

"Kendinde olmadığı apaçık ortada. Sen-"

Bir insan kölesi üzerine basıp bir tepsi dolusu içkiyi yere döktüğünde buz perisi dışı ciyakladı.

Cam şangırtılarını duydum, sonra nefes nefese bahçedeki kendi kafamın içindeydim.

Mazrith ve Voror bana bakıyorlardı.

Havayı içime çektim, ellerim heyecandan titriyordu. "Ah, kaderler," diye nefes aldım. "Oh, Freya ve kaderler. İşe yaradı."

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

REYNA

I Mazrith ve Voror'a az önce olanları anlatırken kelimelerim birbirine karışıyordu. Yapabildiklerim, kafalar arasında zıplamalarım ve istekli hareketlerim mi beni daha çok heyecanlandırıyordu, yoksa aslında bunu yaparak öğrendim.

"Prens haklıydı, burası casusluk pratiği yapmak için mükemmel bir yer," dedi Voror. "İşitme duyum iyidir ama bunun gibi kapalı alanlardaki kalabalıklarda bireysel konuşmaları asla ayırt edemem."

Mazrith düşünceli bir ifadeyle, "Bence Dakkar'ın zihnine girmeye çalışmalısın," dedi.

"Hayır!" Tepkim içgüdüsel oldu. "Kesinlikle olmaz."

"Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmek istiyorum."

"Kime güvenebileceğimizi öğrenmek istiyorsak kendi kampımızdaki herkesin aklına girmemiz daha iyi olur," diye homurdandım.

"Hepsi zihinlerini koruyabilir, siz içeri giremezsiniz."

"Biliyorum. Ama ben de Dakkar'a girmeyeceğim. Ayrıca, tek elde ettiğim bir duygu. Bu bana ona güvenip güvenemeyeceğimi söylemez, onun düşüncelerini göremiyorum ki."

"Rangvald'ın suçluluğunu hissettin. Bu kadarı yeterliydi."

Maz'a baktım, kafamın içinde çarklar dönüyordu. "Bekle, neden zihni korunmuyordu?"

"Öyle olmalıydı," dedi Mazrith yavaşça. "Acaba zihin muhafızlarını geçebilir misin?"

"Şey, denemek üzere değilim."

"Benim üzerimde

deneyebilirsin."

"Ne?"

"Kafamın içine girmeye çalış."

"Hayır!"

Voror kanatlarını çırpı. "Sesin giderek yükseliyor. Belki de bu konuşmayı daha özel bir yere saklamalısın."

Bir nefes aldım ve sözlerini Mazrith'e tekrarladım.

"Baykuş bilgedir," dedi Maz.

Voror kendini beğenmiş bir şekilde gagasını tıkırdattı.

"Zaten bir içkiye ihtiyacım var," dedim ayağa kalkarak. Elbisemin kıvrımları bacağımın üzerine düşerken Mazrith'in gözleri gövdemin üzerinde gezindi.

"Evet. Frima da nerede olduğumuzu merak ediyor olacak."

Balo salonuna tekrar girdiğimizde, Frima'nın nerede olduğumuz konusunda en ufak endişe duymadığı açıktı. Henrik'le hararetli bir sohbet içindeydi.

Ona katılmak için hareket ettik ve Khadra yaklaşır yaklaşmaz bakışlarını bana sabitledi. "İçkiniz yok."

"Oh, hayır ben-"

"Gel," dedi ve bardaklarla kaplı uzun bir masaya doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?" Ona yetişmek için acele ederek sordum.

Bana döndü, gözleri ciddiydi. "Dak erkek ve bu nedenle yardım isteyemez."

"Yardım mı?"

Dudağını ısırdı, omzumun üzerinden baktı, sonra sesini alçalttı. "Yarınki oyun bir çeşit hedef yarışması. Grubumuzdan biri böyle bir şeye kulak misafiri oldu."

Gözlerimi kırptım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü Dak kazanamazsa, şampiyon görmek istediğim diğer tek kişi sensin."

"Leydi Kaldar'ı bir insana tercih etmez miydiniz?"

Khadra bana bir bakış attı. "Senin normal bir insan olduğuna inanmıyorum. Prens Mazrith Andask gibi bir erkek kendini bağlamaz ya da basit bir insana bu kadar alev gözlerle bakmaz."

Normal bir insan olmadığım konusunda haklı olsa da, yüzümü buruşturdum. "Bir insan da en az bir fae kadar sevgiye, korunmaya, güce ya da kudrete hak sahibidir." Bir Fae Lordu'nun karısıyla konuştuğumu hatırlamadan önce kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

Ama o bana eşitmişim gibi bakıyordu. Sinirli bir iç çekişle bir elini kalçasına koydu. "Beni dinle. Biz dünyalı fae'lerin insanlarımıza nasıl davrandığımız hakkında söylentiler olduğunu biliyorum. Ama göründükleri gibi değiller. Aslında, bu lanetli festivali kazanmak ve Kral'ın dikkatini çekmek için Dak'a siz insanlar sayesinde ihtiyacım var."

Elimi kaldırdım ve şaşkınlıkla başımı salladım. "Vay be, beni kaybettin. En baştan başlaman gerekecek."

"Hayır." Parlak gözleri benimkileri tuttu. "Sana güvenebileceğimi bilene kadar bana karşı kullanabileceğin hiçbir şeyi sana söylemeyeceğim. Dak sana sormayacak, ama ben şu anda soruyorum. Eğer oyunlar sırasında kazanamayacak gibi görünürsen, onun yerine Dak'a yardım çalışır mısın?"

Gözlerimi ona diktim. "Herhalde karşılığında onun da aynısını yapmasını teklif ediyorsun?"

"Evet."

Zihnim teklifin üzerinde hızla koştu ve kolayca bir cevaba ulaştı. "Evet. Ve ben de bir şeyin üstesinden geldim. Oyun bir şekilde Orm'un lehine dönüyor."

Öfke yüzünü kapladı. "Açgözlü, bencil, domuz kanı içen altın fae," diye hırladı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Omuz silktim. "Orm dışında herkes."

Başını salladı, gözleri sertleşmişti. "Orm dışında herkes."

İçkimi alıp döner dönmez Mazrith ve Frima'ya Khadra ile yaptığım konuşmayı anlattım. Maz endişeli görünüyordu ama Frima bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti ve Henrik'le flört etmeye geri döndü.

"Risk yok," dedim Maz'a. "Neden kabul etmeyeyim ki?"

Odanın içinde temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Görünüşe bakılırsa her şey yolunda." "Peki, neden bu kadar endişelisin?"

"Burayla ilgili her şey beni endişelendiriyor," diye cevap verdi. "Uçurumun kenarındayız, ástin *mín*. Üvey annemin Orm'a söylediklerine kulak misafiri olduğunuz şeyin Altın Saray Kraliçesi'yle ilgili olduğuna inanıyorum. Ona karşı birlikte çalışıyorlar ve onu kontrol etmek için ilaç verdiklerinden ya da büyü yaptıklarından şüpheleniyorum. Böyle bir ihanetle suçlanacaklarına inanırlarsa, harekete geçmek zorunda kalabilirler. Tetikte olmalıyız."

"Öyleyiz," dedim kolunu sıkarak. "Ve eğer haklıysan ve her an her şey patlayabilirse, belki de şimdi eğlenmeye çalışmalıyız."

Ne de olsa bana bir elbise aldırđın." Eteği elime aldım ve gülümseyerek salladım.

İçime girdi, iri elleriyle belimi kavradı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Birlikte katıldığımız ilk baloyu hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Oradaki her erkek seni istiyordu. Senin tadına bakmak istiyordu."

Gözleri karardığında vücudumda bir sıcaklık dolaştı.

"Eh, tadına baktın," diye fısıldadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen onların düşünemeyeceği kadar ilahisin," diye hırladı. "Ama bu onları durdurmuyor. Şimdi hepsi seni hayal ediyor, seni arzuluyor." Göğsü guruldadı. "Bir kez daha, benim olanın onlara gösterilmesi gerekiyor."

Ben daha bir şey söyleyemeden kolu belime dolandı ve dans pistine doğru döndürölmeye başladım.

Çiftler ayrılarak alanın ortasına doğru dönmemize izin verdi, gözler bize sabitlendi.

Mazrith, iri, karanlık ve hantal, siyah kürkleri, saçları ve gümüş halkası ışığı yakalıyor ve ben, tepesi bakırla kaplı siyah ve altından bir girdap.

Mazrith canlı müzik eşliğinde beni geriye yatırırken, "Şimdi bakıyorlar," diye fısıldadım.

"Sen bana sarıldığın zaman öyle olmalı," diye gürledi.

Müzik daha yavaş, çok daha şehvetli bir şeye dönüştü ve Mazrith doğruldu, beni kendine doğru çekti.

"Rünler," dedim, bir tanesi yanağından süzölürken.

Gözleri kısıldı, sonra beni kolundan aşağı yuvarladı, böylece bedenim artık onunkine bastırılmıyordu ama parmaklarımız hâlâ iç içeydi. Kolunu yukarı kaldırdı ve beni kolunun altında döndürdü. Diğer eli kalçasındaki asaya gitti ve sonra beni tekrar kendisine doğru döndürdü.

"Maz, yapmamalısın-" diye başladım, sonra nefesim kesildi. Gölgelerinin serin fısıltısı ayak bileklerime çarptı, sonra bacağımanın iç kısmına doğru aktı.

Beni tekrar çevirdi, böylece ondan daha uzaktaydım ama hâlâ elini tutuyordum.

Gözlerim onun ve asasının üzerinde gezindi ama gölge damlası o kadar inceydi ki kimse orada olduğunu anlayamazdı.

Ben hariç. Fark etmemem mümkün değildi - gölgeler uyluğumun iç kısmına ulaşmıştı ve gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Maz...." Bir nefeste söyledim, gölgeler şimdi her iki uyluğun etrafında dönüyor, alay ediyor ve karıncalanıyordu.

Beni tekrar çevirip müziğe ustalıkla ayak uydururken gözbebeklerinde gölgeler uçuşuyordu. Etrafımızdaki çiftler de benzer danslar ediyordu, çoğu bizden daha sıkı kenetlenmişti ama hepsi bize sık sık bakıyordu.

"Evet, ástin *mín*?" Gölgeleler daha yüksekten öptü, üzerimden geçti, kocaman eteklerimin altına gizlendi.

Nefesim kesildi ve neredeyse tökezliyordum. Mazrith hareket etti, eli hâlâ benimkini tutuyordu, dans devam ediyordu. "Hiç rün görüyor musun?" O kadar sessiz sordu ki sadece ben duyabildim.

Başımı salladım. Boğucu, yırtıcı gülümsemesi yüzünü kapladı ve ona doğru adım atmamak, bacaklarımı devasa kalçalarına dolamamak, ağzını ağzıma almamak için kendimi zorladım.

Gölgeleler tekrar üzerimden aktı, bu sefer iç çamaşırımın ipeğinin altından geçiyordu.

Bir inlemenin kaçmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca birbirine kenetledim ve Mazrith'in gözleri dizginlenemez bir şehvetle parladı. Müziğin ritmi derinleşti, tonu hızlandı ve gölgeler onunla birlikte hareket etti, üzerimde gezinerek klitorisimi buldu.

Beni döndürürken Mazrith'in elini sıkıca kavradım, gölgeler oynasırken gözlerim diğer çiftlerinkini taradı, öpüştüler, alay ettiler, içimi sızlattılar.

Tüm sinirlerim alev alevdi, içimde arzum kadar güçlü ve baş döndürücü bir adrenalin dolaşıyordu.

"Daha fazla mı?" Bu kez sesi kafamın içindeydi ve cevap veremeyerek başımı salladım.

Daha fazla. Her zaman daha fazla. Asla durma.

Klitorisimin üzerindeki alaycı fiskeler devam etti, ama bir fısıltı serin, sonra hafif bir baskı ıslak girişimi buldu.

Bu kez benden bir inilti kaçtı ve Maz'ın kontrolü titredi. İfadesi bir an için o kadar hararetiydi ki, gizli gölgeleri terk edip beni orada alabileceğinden korktum.

Ama kontrol geri geldi ve baskı arttı. Yavaşça, ritme uygun olarak, gölgeleri ağrıyan sıcaklığıma bastırdı. Dizlerim zayıfladı, Maz'ın elimi tutuşu beni dans pistinde hareket ettirirken sıkılaştı, ayaklarım dengesizleşti.

Kocaman beyaz tüyler içinde bir kadınla karşılaştım ve bana dudak büktü. Ama yüzünü zar zor fark ettim.

Gölgeler içimde derinlere doğru ilerlerken, girdaplar çizerken, gererken, nabız gibi atarken klitorisimin üzerindeki titreşimler hızlandı, basınç arttı.

İçimdeki basınç artıyor, kontrol edilemez hale geliyor ve etrafımdaki oda bulanıklaşıyordu.

"Maz," diye soluklandım ve beni kendine doğru döndürdü, bacaklarım bükülürken ağırlığımı destekledi, orgazmım içimi parçaladı.

"Benim için gel, Kraliçem, ástin *mín*," dedi kafamın içinde ve beni dans pistinde döndürürken, diğer çiftler etrafımızda hareket ederken, zevk dalgaları merkezimden yuvarlanarak tüm vücuduma yayıldı.

Elimi tutmaya devam ederek beni tekrar kol boyu uzağa yuvarladı ve ben tökezledim, gözlerimi kırıştırdım, gölgeler etrafımda akarken ellerimin titremesini engellemeye çalıştım, nazıkçe okşayarak içimdeki zevk titremelerini tuttum.

Diğerlerine bakmamaya, fark edip etmediklerini görmemeye çalıştım. Mazrith'in gülümsemesi beni dans pistine taşıırken geri döndü. Nefes nefese kalmamaya çalışıyordum, umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyordum ve sesi yine zihnimde konuştu, gözlerine odaklandığımda gözleri alev alev yanıyordu. "Sen benimsin. Ve kimin gördüğü umurumda değil."

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

REYNA

"I Mazrith'in çadırının girişine , "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Bana ait olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Senin İhtiyacın olan her şeyi *benden alabilirsin*." Sözleri hırıltılıydı ve ayrıldığıımızdan beri gergin ve boğuktu.

Ben rahatlamış olabilirdim ama o hiçbir şey almamıştı. Hem utançtan hem de bana bunu *böyle* yapabileceğine inanamamaktan kaynaklanan şok edici bir hazzın karıncalanmaları içimde dalgalandı. Hem de gizlice, yüzlerce insanın önünde.

Nefes alarak zihnimi baloda başka neler olduğuna geri zorladım.

Mazrith'in çadırının kapağını kaldırdım ve göğsünde sevdiğim ve biraz da korktuğum o derin gümbürtüyü çıkardı.

"Eğer bu çadıra girersen, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım." İçimi bir sıcaklık kapladı ama yine arzumu bastırdım.

"Maz, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen. Özellikle de bunu yaptığımda üzerinde bu elbise varsa." Gözleri vücudumda gezindi ve ben de koluna vurdum.

"Maz, konsantre ol! Bu çok önemli."

Bir an bana baktı, gözle görülür bir şekilde kendini kontrol ediyordu, parlak ışık gözlerini daraltıyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sonunda, sesi sakinleşmişti ama hâlâ gergindi.

"Bu gece beni bir şey denemeye zorladın ve işe yaradı." "Gölge büyülerime yenik düşerek-"

Elimi uzatıp dudaklarını kapattım ve onu susturdum.

"Büyü, Maz." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. "Asa ile tekrar denemeni istiyorum."

Benimle tartışmasını bekliyordum ama onun yerine çadırının kapağını sonuna kadar açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. Ortadaki ateş çukuru sadece köz halindeydi ve çadırın brandası yeterince kalındı, bu da nihayet aralıksız aydınlıktan biraz soluklanmamı sağlıyordu.

Asayı gizlice kalçamın etrafına sabitlediğim yerden çektim. Bacağımı görünce gözleri karardı ve asayı ona uzattığımda dikkatini tekrar asaya verdi.

"Bunun öncekinden farklı olacağını size düşündüren nedir?"

Omuz silktim. "En son denediğinde, insanların kafalarının içinde dolaşamıyordum. Her şey sürekli değişiyor. Kaybedecek neyimiz var ki?"

Bir dakika bana baktı, sonra bir adım geri çekildi ve gözlerini kapattı. Onu son tamamen çıplak olduğunu hatırlayınca kendimi pantolonlara bakarken ve sonra kızarıırken buldum.

O asayı tutarken sessizdim, uzun dakikalar geçti. Sonunda gözlerini açtı. "Üzgünüm, ástin *mín*. Beni hâlâ kabul etmiyor."

Bana geri verdi ve cansız tahtaya bakarken iç çektim. "Şimdiye kadar bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek bir hafıza imgesi gönderilmesini umuyordum."

"Onunla bağlantı kurmayı deneyebilirsin." "Ne?" Ona bakakaldım.

"Kulakların daha önce sivri değildi. Sizin de az önce belirttiğiniz gibi büyünüz gelişiyor."

"Hayır, ben..." Onunla personel arasına baktım ve itirazlarım dudaklarımda söndü. O haklıydı. Az önce ona her şeyin sürekli değiştiğini söylememiş miydim? "Ne yapman gerekiyor?"

"Sadece kendini odunun içine bırak. İşe yarayıp yaramadığını anlayacaksın." Gerçekten bir asa yapabilir miydim? *Bir sis asası?*

Kaçırdığımız şey bu muydu?

Daha önceki büyü girişiminin hiç beklemediğim bir şekilde karşılık bulmasından cesaret alarak asayı sıkıca kavradım ve gözlerimi kapattım. Toplayabildiğim tüm konsantrasyonumla, kendimi tahtaya bağlamayı diledim.

Hiçbir şey olmadı.

"Denemeye değerdı," dedi Maz, nihayet gözlerımı açtığımnda ve ona hüzünlü bir gülümseme verdiğimde. Kollarımı gevşemeye zorlarken hafif bir baş ağrısı kafatasıma yayıldı.

"Her şey denemeye değer," diye mırıldandım.

Bana doğru bir adım attı ve yanağımı avuçladı. "Azmin senin en güzel özelliklerinden biri. Bunu biliyor musun?"

"Artık biliyorum," diye gülümsedim ona.

Azmim bir silahtı, genellikle başkalarının bana bu kadar kızmasına neden olan şeydi. Şimdi ise birileri beni bunun için seviyordu. Ve bu bana kendimi bir metre daha uzunmuşum gibi hissettirdi. Yüz canavar daha cesur.

"Kimsenin bunu bizden almasını istemiyorum Maz," diye fısıldadım, sesimi bastıran duygularla. "Birbirimizi daha yeni bulduk."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun." Ama gözlerindeki ve çenesindeki gerginliği görebiliyordum.

Kraliçe kazanırsa ölürüz. Aslında, kaderimiz muhtemelen ölümden daha kötü olurdu.

Onu öpmek için parmak uçlarımda ayağa kalktım ve ben oraya varmadan dudaklarından altın bir rün süzüldü.

Geriye doğru adım atarken küfrettim, yüz hatlarında önce öfke, sonra sert bir kararlılık belirdi. Ateşli tutkusu sönmüş, yerini ani bir duygu yükü almıştı. "Üzgünüm, *ástin mín*, ama eminim önümüzdeki günlerde alabileceğim tüm güce ihtiyacım olacak. Her ne kadar seni öpmek istesem de, gerekirse hayatını kurtarmayı tercih ederim."

Ona gülümsedim. "Yani, bunlar çok güzel öpücükler, ama evet. Muhtemelen haklısın. Maz, yarınki oyunlar sırasında beni öldürebilecek bir şey olursa, festivalin kurallarını siktir et - gel ve beni kurtar." Ona gülümsedim. "Kavgayı kendimiz başlatırız."

"Dövüş, sikiş, tekrarla," dedi sertçe, sonra gülümsedi. "Korkunç bir yaşam biçimi değil."

Güldüm ama derisinden iki rün daha süzüldü. İkimiz de onları izledik ve Maz konuşana kadar sessiz kaldık. "Korkarım artık sadece birkaç günlük sihrim kaldı," dedi yumuşak bir sesle.

"O zaman sana iyi geceler diliyorum. Maz, seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Reyna."

Yine de Frima'nın yanındaki rahat yatağıma girdiğimde uyuyamadım.

Sırf yakınlaşmak için büyüsünü kaybetme riskini göze alamayacağımızı biliyordum ama bu, onun ve bu iş bittiğinde bana yapabileceğini bildiğim her samimi şeyin hayalini kurmama engel olmadı. Umutsuzca istediğim rüyaları uyandırmak için biraz fae-şarabı bulmak üzere kampı basmaktan kendimi alıkoymak için, bunun yerine çantamdan Tait'in kitabını aldım.

Eğer uyuyamazsam ve Mazrith'le birlikte olamazsam, belki işe yarar bir şeyler bulabilirdim. Ne de olsa zamanımız tükeniyordu.

Sis kelimesini ararken göz gezdirdim ve bulduğumda durdum. Yazarın, *Yggdrasil*' tamamının oluştuğu ilkel sisler hakkında uzun ve akıcı bir açıklaması vardı ve ardından şöyle devam ediyordu büyü kanalları olarak asaların kökenine dair bir açıklama.

"Vanir olarak da bilinen Yüksek-Fe'ler aslen Freya tarafından yaratılmış ve güçlü psişik büyülerle donatılmışlardır. Beş elemental fae yaratıldığında, Vanir onları gözetmekle görevlendirildi. Güçlerini Yggdrasil'de ikamet eden diğerleriyle dengelemek için, gücü kullanmak için asa kullanmaları gerektiğine karar verildi ve asaları kendileri yaratamayacaklardı. Vanir, rune-marked olarak bilinecek olanlara örnek olması için on adet sis asası yarattı.

Bu asalar inanılmaz derecede güçlüydü ve sahiplerine bağlı uzun hafızaları vardı. Vanir, hizmet ettikleri tanrılarla birlikte dünyamızı terk ettiğinden beri asaların nerede olduğu ya da hayatta kalıp kalmadıkları şu anda bilinmiyor."

Okumaya devam ettim, pasajlar Tait'in asaların başlangıçta nasıl dağıtıldığına dair bana daha önce söylediklerini doğruluyordu. Yeni bir kullanıcıyı nasıl kabul edecekleri ya da kullanıcıyı nasıl reddedecekleri hakkında hiçbir şey yoktu.

İç çekerek eski kitabın sayfalarını karıştırdım. Bir sayfada bir şey gözüme çarptı ve durdum.

Rünler, hareket ediyor.

Asıl senaryo sayfada hareket ediyor, odakta gidip geliyordu. kısıarak doğruldum, uyuyakaldığıma ve yarı uykulu olduğuma ikna olmuşum.

Ama anlamamıştım. Kelimeler sayfalarda titreşiyor, dans ve ben onları anlayamıyordum.

Sadece beş işaret duruyordu ve ben hepsini tanıdım. Rün işaretli işaretler.

Kitabı kaldırdım, umutsuzca sayfalarda dans edip bulanıklaşan kelimeleri yakalamaya çalıştım.

"...Rünlerini seçin..."

"...Vanir'in büyüü..."

Kaşlarımı çatarak konsantre olmaya çalıştım, hayal kırıklığım artıyordu. Sonra iki kelime gözümün önüne geldi ve ağzım açık kaldı.

"...bakır saç..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

REYNA

I kitabı tutarak yataktan fırladım. Çadırımdan çıkıp kampın diğer ucundaki Tait'in çadırına doğru ilerledim ve içeri süzüldüm.

"Tait?" Tısladım.

İki yatak vardı ve Ellisar bunlardan birinde dimdik oturuyordu, bir baltayı kaldırıp bana baktı. Ellerimi havaya kaldırdığımda yüzü gevşedi.

"Benim! Tait'le konuşmam gerek. Acilen."

Gölge döndürücü yuvarlandı ve yavaşça doğrulup gözlerini kırıştırtarak gözlüklerine uzandı. "Reyna?"

"Evet. Tait, senin doğruluk camı şeyini kullanmam gerekiyor. Lütfen," diye ekledim, sonra Ellisar'a baktım. "Özür dilerim ama bir dakika izin verir misiniz?"

Ellisar bana bir bakış attı ama yorganı geriye atıp yataktan çıktı.

Döndüm, tamamen çıplak olduğu gerçeğiyle bir nefesi bastırdım. Bir an sonra yanımdan geçip gitti, pantolonu yukarı çekilmişti ama hâlâ çözülmemişti.

"Teşekkürler," dedim kızarmamaya çalışarak. "Bir şey daha var. Maz'ı benim için alabilir misin?"

"Müstakbel Kraliçemiz için her şeyi yaparız," dedi sahte bir selamla ve çadırdan ayrıldı.

Aceleyle Tait'in yanına gittim ve yatağının kenarına oturdum. "Tait, bak."

Sayfaya bir göz attı, sonra belli belirsiz bir endişeyle bana baktı. "Bu, rune-marked'ın beş işareti," dedi.

"Evet, ama diğer rünlere bak. Hepsi hareket ediyor ve odağa girip çıkıyor mu?"

Belli belirsiz endişeli bakışı derinleşerek tam bir endişeye dönüştü.

"Sayfada başka rün yok. Kendini iyi hissediyor musun? Baloda çok içtin mi?"

Bir elini uzattı ve alnıma bastırdı.

Mazrith çadırın kapısında belirdi ve Voror da onunla birlikte içeri girdi. Maz beni görünce kaşlarını çattı. "Başka bir erkeğin çadırındasın ve üzerinde bir vardiyadan başka bir şey yok," diye gürledi.

Gözlerimi devirdim ve Tait'in elini ittim. "Bak." Kitabı havaya kaldırdım. "Bu Tait'in asa yapımıyla ilgili çok eski bir kitabı. Burada odaklanamadığım rünlerin olduğu bir sayfa var ama birkaç tanesini yakaladım. Bir tanesinde bakır saç yazıyordu."

İki erkek de bana bir süre baktıktan sonra Tait yatağının yanındaki bir yığın eşyayı karıştırmaya başladı. Mazrith bana doğruluk bardağını uzatırken yaklaştı.

Beklenti nabzımın hızlanmasına neden olurken, onu rün sayfasının üzerinde tuttum.

Anında yerleştiler ve keskin bir şekilde odaklandılar.

Bir nefes aldım, sonra yüksek sesle okudum.

"Rune-marked'lar yüksek fae'lerin güçlü bir alt grubudur ve Yggdrasil'in diğer fae'leri için asa yapmalarını sağlayan büyük bir büyü ile yüklenmişlerdir. Vanir'in psişik büyüünün bir kısmına sahip olduklarından, asalarının mükemmel bir eşleşme olmasını sağlamak için insanların izlenimlerini alabilirler. Bileklerindeki işareti burada listelenen herhangi bir işaretle değiştirebilir ve o gün çalışmak istedikleri rünü seçerek onları *altın verenler, gölge eğirenler, su bükenler, ateş dövenler ve odun işleyenler* haline getirebilirler." Maz ve Tait'e baktım.

"Rune-marked hangi büyü ile çalışacağını *seçebilir* mi?" Tait nefes aldı.

Okumaya devam ettim. "Rün işaretli fae'ler her zaman bakır saçlarıyla görünürlerdi ve hem insanlar hem de fae'ler tarafından saygı görürlerdi. Vanir gibi, onlar da

büyü yapmak için asalara ihtiyaç duyarlar, bunun yerine ruh hayvanlarına güvenirler." Kitabı kucağıma bıraktım, ağzım bir karış açık bir şekilde Voror.

"Ruh hayvanı mı?" Nefes aldım.

Baykuş bana göz kırptı. "Bu benim olduğum bir şey değil," dedi.

"Okumaya devam et," dedi Mazrith yumuşak bir sesle.

Kitabı tekrar elime aldım. Sadece bir satır daha vardı. "Rün işaretliler güçlerini iyi kullansınlar ve *Yggdrasil*'de sihrin dengesini korusunlar."

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Mazrith. "Açıkça görülüyor ki rün işaretli olanlar o sayfada anlatılan güçlere sahip değiller."

"Çok mantıklı," diye fısıldadım. "Tait, seni dönerken izlediğimde gölge rünlerini gördüm." Tait'in ağzı açık kaldı. "Zihin büyüsü kullanabilirim," dedim, insanların izlenimlerini almakla ilgili satıra titreyerek işaret ettim. "Asa olmadan, ama sadece yakınlarda bir hayvan varken." Titreyen parmağımı Voror'a götürdüm.

"Bu kitap onlara rün işaretli fae mi diyor?" Mazrith önümde çömeldi.

"Evet," diye başımı salladım.

"Ama bizim dünyamızın rune-marked'ları insan." Tait ve ben başımızı salladık. "Yani, bu yazıyla şimdi arasında bir şeyler değişti."

"Ve bunu gizlemek için bir girişimde bulunuldu. Sadece, görünüşe göre bir insan rune-marked değil, bir fae rune-marked olan Reyna senaryoyu görebildi," diye nefes aldı Tait.

"Yani ben bir fae miyim?" Fısıldadım.

"Evet. Ama rune işaretli bir fae. Altın ya da gölge fae değil. Rün işaretli. Senin her zaman olduğun bir şey."

Koşuşturan düşüncelerimi yavaşlatmaya çalışarak sözlerinden rahatlık ve istikrar çıkardım. Ben her zaman rune-marked olmuştum. Her zaman çoğu insandan ayrı bir şeydim, sihri görebiliyor ve onunla bağlantı kurabiliyordum.

Bir fae olmanın korkusu içimde kabarmıyor, beni boğmakla tehdit etmiyordu.

Ben onlardan biri değildim. Ben başka bir şeydim. Belki de her zaman olduğum şeyin tam versiyonu?

Mazrith bana nazıkçe gülümsüyordu ve elini uzatmak istedim ama kendimi durdurdum.

"Ne değişti? Rün işaretli neden insan oldu ve beni aldığından beri neden bir fae'ye dönüşüyorum?"

"Bilmiyorum, ástin *min*," dedi. "Ama bu daha önce bildiklerimizden çok daha fazlası. Büyün yüksek fee'den geliyor, onu kullanmak için bir asaya ihtiyacın yok ama yakınında Voror'a ihtiyacın var. Ve tüm elementlerden asa yapabiliyor olabilirsin."

"Sadece altın değil mi?" Bunu fark edince dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Diğer fae'lerin asalarına duyduğum hayranlık tüm hayatımı kaplamıştı. Şimdi nedenini biliyordum.

Bir yapbozun parçalarının nihayet yerine oturması gibi, içimde hiçbir zaman tam olarak yerleşmeyen huzursuz bir parça sakinleşiyor, yerini güven duygusu alıyordu.

Hâlâ yüzlerce sorum vardı ve nereden geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama hayatımda ilk kez neden farklı olduğumu biliyordum.

Bir saat daha konuştuk ama senaryodan daha fazla bilgi ya da açıklama alamadık, sadece fikirler ve teoriler vardı.

Tait, Vanir tanrılarla birlikte gittiğinde rün işaretlilerin insan olduğuna inanıyordu.

Mazrith, hem insan hem de fae rune-işaretli olduğunu ve benim türümün sonuncusu ya da yeni bir soyun ilki olduğumu tahmin etti.

Başka bir şey olduğum dışında neye inandığımı bilmiyordum. *Yggdrasil*'de başka hiçbir yerde olmayan bir şey.

Yine de biri Voror'u bana göndermişti. Birisi imgelemlere rehberlik ediyordu. Bu bir Vanir olmalıydı, değil mi? Senaryo, rune-işaretlilerin bir tür Vanir olduğunu, onlar tarafından yaratıldığını ve sihirlerini paylaştıklarını söylüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Voror?" Çadırıma döndüğümüzde baykuşa fısıldadım, Frima diğer yatakta hafifçe horluyordu.

Mazrith ertesi günkü maçtan önce biraz uyumam için ısrar etmişti ama ikimiz de bunun pek mümkün olmadığını biliyorduk.

"Beni sana gönderen fae'nin saçları ışıktan yapılmıştı," dedi Voror. "Bu Vanir'in bir özelliği mi?"

"Bilmiyorum ama bana makul geliyor," dedim.

"O zaman anlaştık. Vanir senin fae rune-işaretli büyünü uyandırdı."

"Ama neden?" Ve belki de daha endişe verici olanı, tüm bunların Açlık Çekenlerle ne ilgisi vardı? Canavarlarla ilgili görüşlerimin sorumlusu da Vanir miydi?

"Zamanı gelince öğreneceğimize inanıyorum. Bu arada Kraliçe Andask sizin ve Mazrith'in hayatı için bir tehdit oluşturuyor ve buna konsantre olmanız gerekiyor."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandım. "Soyu tükenmiş bir ırktan geldiğini yeni öğrenmedin."

"Rune-marked'ların soyu tükenmedi, Fae'lerin de. Ve sen zaten her ikisi de olduğunu biliyordun."

Çadırın tepesindeki deliğin yanında tündüğü yerden ona ters ters baktım. "Yani burada büyük bir vahiy olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, bilmekte fayda var. Ama hiçbir şeyi değıştirmez. *Leikmot*'tan kurtulmanız gerekiyor ve neredeyse şafak sökmek üzere."

"Peki. Ama uyuyamayacağım."

Aslında uyudum. Voror çadırdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra günün bunaltısı beni yakaladı. Uykuya yenik düşmeden önceki son düşüncem baykuşun haklı olduğuydu. Hiçbir şey değışmemişti - hâlâ oyunları kazanmaya çalışmam gerekiyordu.

Ama şimdi nasıl kullanacağımı bildiğim büyülerle yarışan bir fae'ydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

REYNA

T Ertesi sabah Frima bana bir yastık fırlatarak beni uyandırdı. "Kalk ve parla. Eğitim zamanı."

Yastığı kapıp başımın altına sokarak yuvarlandım. "Kahvaltı," diye mırıldandım.

"Eski bir köleye göre çok fazla talebiniz var."

Tırmanarak oturur pozisyona geldim ve yastığı ona doğru fırlattım. O da gülerek yakaladı. Çadırın içinde gözlerimi kırıştırdım, bir gün önce olan her şey gözümün önünden geçti.

Ben rün işaretli bir fae'ydim ve büyümü kullanarak diğerlerinin kafalarının içinden doğal bir şeymiş gibi geçtim.

Yutkunarak kendimi çelikleştirdim.

Bunalmaya ya da kafamda sürekli dönüp duran sorulara ayıracak zamanım yoktu.

Voror haklıydı - şu anda daha fazlasını öğrenmenin bir yolu yoktu, bu yüzden oyunlara konsantre olmalıydım. Bu yeni büyüye karşı duyduğum korkunun azalması dışında gerçekte hiçbir şey değişmemişti.

"Henrik'le nasıl gitti?" Frima'ya rahatça sordum, sıcak ve rahat yatağımdan çıkıp kıyafetlerle dolu yan alanlardan birine doğru ilerledim. Sağlam bir pantolon ve kuş tüyü tarzındaki zincir zırhımı bulmak için etrafı karıştırırken düşüncelerimi dengede tutmaya çalıştım.

"Güzel. Biliyor musun, onda düşündüğümünden daha fazlası ."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Seksten daha fazlasını mı kastediyorsun?"

"Onunla seks yapmadım," diye iç geçirdi, sonra aydınlandı. "Ama bak, bunu benim için çaldı." Bana küçük bir şey fırlattı ve ben de içgüdüsel olarak

yakalamak için uzandı. "Bir gold-fae'den altın çalmak biraz cesaret ister."

Sözleri bana çok geç ulaştı. Parmaklarım çoktan küçük altın yunusun etrafına dolanmıştı.

"Frima!"

"Ne?"

"Ben bir *altın vericiyim*, bana öylece altın atamazsınız!"

"Neden?"

Minik altın heykeli bıraktım, kıyafetlerimi topladım. "Çünkü!" "Neden bu kadar garip davranıyorsun? Reyna neden- Reyna!"

İlk dalga bana çarptığında yere yığıldım.

Gölgeler. Küf ve çürüme. Bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğu hissi.

Kalktı ve kendimi sabitlemeye çalışarak kürkle kaplı zemini yokladım.

Frima yanıma çömelmişti. "Reyna, özür dilerim. Ne yaptım ben?"

"Yok bir şey, geçer," diye mırıldandım hızlıca ve ikinci dalga geldi.

Çılgık çılgığa bir kahkaha, karanlıkta kırmızı ışıklar, belli belirsiz hareket eden figürler. Yanlıklık hissi korkuya dönüştü.

Görüntü kalktı.

"Maz'ı çağırmam gerekiyor mu?"

Ona cevap veremedi üçüncü dalga geldi.

Kopan çılgık ve kan kokusu.

Ama kahkaha çılgılığı takip etmedi ve figürler belirsiz değildi. Bu oydu.

Yaşlı.

İmgelem kalktı ve nefes nefese kaldım, korku beni terletti ve titretti.

Dördüncü imgelemin geleceğini

biliyordum. Ve geldi de.

Orada, benden birkaç santim uzaktaydı, yüzü parçalanmış ve çiğdi, eksik derisi ve kemikleri sümüksü ve çürümüştü. "Seni nehirde gördük. Nerede olduğunu biliyoruz. Fazla uzun sürmez."

İmgelem kalktı, ölümün iğrenç kokusu yüzüme çarptı ve çadırdaki sıcak, dumanlı havayı solumama neden oldu.

"Reyna?" Frima'nın sesi paniklemiş gibiydi; yavaşça ona döndüm, gözlerimi kırıştıtararak odaklanmaya çalıştım. "Kahretsin, solgunsun. Neye ihtiyacın var? Neler oluyor? Hamile misin?"

Sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. "Hamile misin?" Başımı kalınca salladım. "Hamile değilim."

"O zaman Freya adına az önce ne oldu?"

Endişeli yüzüne baktım, sonra uzun, titrek bir nefes verdim. Görünüşe göre bir kişi daha sırlarımı öğrenmek üzereydi.

Ben ona her şeyi anlatırken Frima sessizce oturdu. Hiçbir noktada şaşırmış ya da kafası karışmış gibi görünmedi ve soru sorduğunda da kısa ve öz sorular sordu.

"Maz'in sis esasını bulmasına bu şekilde mi yardım ediyordun? İmgelemlerle mi?"

"Evet."

"Az önce ne gördün peki?"

Sertçe yutkundum. "Açlıktan Ölenler. Ormanda bana şarkı söyleyen, Arthur'un paramparça ettiği Yaşlı."

Mazrith çadıra dalıp Voror da arkasından içeri dalarken bana baktı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen nasıl?"

"Voror." Maz önümde çömeldi ve endişeyle yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Frima'nın sahip olduğu bazı altınlara dokundum ve bu bir imgelemi tetikledi, hepsi bu," diye onu rahatlattım.

"Ne gördün?"

"Yaşlı. Nerede olduğumu bildiğini söyledi."

Mazrith'in sert yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. Önce Frima'ya, sonra da bana baktı. "Reyna, gücüm azalıyor."

"Ve bir Yaşlı'yı durdurabilecek kadar güçlü olan tek kişi sensin," dedi Frima ciddiyetle.

"Evet. Hem Kraliçe'yi hem *de* Açlıktan Ölenleri durduramayacağım kesin. Eğer saldırırlarsa..."

"Altın Saray'a , değil mi? Sarayların kalbine girmeye hiç cesaret edemediler," dedi.

Maz başını salladı. "Çevremizdeki saldırılar giderek cesaretleniyordu. Önce.... Seni bulmadan önce." Tekrar bana döndü. "Bize yardımcı olabilecek bir şey öğrendin mi?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

İç çekti. "Frima, o altın sende kalsın," dedi.

Başını salladı ve küçük yunusu kucağına aldı. "Özür dilerim Reyna. Bilmiyordum."

"Biliyorum. Sorun değil. Lütfen sana söylediklerimi kendine sakla," dedim beceriksizce.

Kadın . "Bunu neden sır olarak sakladığını anlıyorum Reyna. Sanki etrafta dolaşıp insanlara canavarlar gördüğümü söyleyecekmişim gibi." Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, neden böyle olduğunu anlamaya başlıyorum..." Etrafına bakındı. "Sen," diye bitirdi.

Başımı eğdim. "Bu bir iltifat mı?"

"Evet. Sanırım. Bak, maça saatler var ve kafanı toparlaman gerekiyor. Ayrıca, hedef oyunu yay olabilir ama balta da olabilir ve sen hiç balta atma alıştırmaları yapmadın. Hâlâ antrenman yapmak istiyor musun?"

"Kesinlikle."

Maz zırhımı taşımama yardım etmeyi teklif etti ama aramızdaki herhangi bir temasın annesinin sihrini kaybetmesini daha da hızlandıracığından endişeliydim, bu yüzden Frima'dan yardım etmesini istedim. Kahve ve pasta ile dışarıda bekleyeceğine söz vererek çadırdan ayrıldı.

"Gelin, Svangrior'un çadırında pratik yapabileceğimiz baltalar var. Orayı adeta bir cephaneliğe çevirmiş," diye mırıldandı Frima, ikimiz de hazır olduğumuzda.

Svangrior ve Ellisar'ın çadırı gerçekten de bir yatak odasından çok bir cephanelik gibiydi. Her şey erkeklerin uyuduğu iki alçak, saman dolgulu şiltenin etrafına yığınlar halinde istiflenmişti.

Frima metal mızrak yığınlarını karıştırmaya başladı. "Mızrak atmayı da denemekten zarar gelmez," diye düşündü, bazı ciritleri incelerken.

Balta aramak için başka bir çuval yığına yöneldim ve iki büyük zincir zırh çuvalını taşıırken donup kaldım.

"Bu..." Elimi uzattım ve önümdeki küçük siyah kanvas çantayı kaldırdım. "O benim çantam."

Frima kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Çantan mı?"

İçindekilere dokunmamaya dikkat ederek açtım. Orada, eski bir gömleğin içinde, Lhoris'in bana verdiği altın asa başlığı duruyordu.

Uzun bir nefes verdim. "Altın Saray'dan kaçarken biraz altın çaldım ve sonunda onu buraya getirdim. Çıkış yolumu satın almak için kullanabileceğimi düşündüm."

"Ne oldu ona?" "Çalındı."

"Çalıntı mı?"

"Evet. Gölge Saray'da kaldığım ilk birkaç gün odamdan." Ben devam ederken Frima'nın gözleri büyüdü. "Yılanın yatak odama konmasıyla aynı zamanlarda."

"Hayır. Yani... Svangrior mu?"

"Ya da Ellisar. Burası onun da odası, değil mi?"

Frima inanmayarak başını salladı. "Ellisar'ın büyüsü yok. Odanıza girmiş olamaz."

Yutkundum. "Svangrior nerede?"

"Emin değilim. Maz'ı çağırayım."

Bir süre sonra Prens'le birlikte döndü ve ben de ona çantayı gösterdim. Yüzü öfkeyle bulutlandı. "Savaşçımın zihnine girmenin zamanı gelmiş olabilir."

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

REYNA

B Çadırdan çıktığımızda Svangrior ortalıkta görünmüyordu. "Onu bir saat önce gördüm," dedi Tait, gazlı bezden gözlüğü, açık bir kitap ve hakikat camıyla ana kamp ateşinin yanında oturuyordu kucağında. "Ama o zamandan beri değil."

"Biraz turta alıp kamptan ayrıldı Leydim," dedi Brynja, ısırğan otu çayı ve kahve fincanlarını dağıtırken.

Tait başını salladı. "Öyle yaptı."

Mazrith kaşlarını çatarak devasa, ışıltılı saraya doğru baktı. "Herkes tetikte olsun."

Ellisar, Kara ile satranç oynadıkları yerden kalktı. "Neden? Başı dertte mi?"

"Bilmiyorum. Onu görürsen bana söyle."

Büyük insan başını salladı. "Elbette. Bir toprak-fae görüyorum." Eliyle işaret etti ve hepimiz baktık.

Dakkar ve Henrik kampımıza doğru ilerliyorlardı.

"Lord Dakkar," dedim, Maz ona ulaşamadan onu selamlamak için harekete geçtim.

"Reyna," dedi.

"Bana ilk kez isimle hitap ediyorsun."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre karım arkadaş olduğumuza karar vermiş."

Frima ve Maz iki yanımda dururken ben de gülümsedim. "O zaman sana ilk adınla mı hitap edeyim?"

Güldü. "Annem değilsen hayır. Dak. Arkadaşlarım bana Dak der." Yüzündeki rahat ifade ciddileşti. "Bak. Ben karımdan

Dün gece seninle konuşmak ya da yaptığı teklifi yapmak istemedim. Ama senin hakkındaki duygularını paylaşıyorum." Maz'a baktı. "İkiniz hakkında da. Ne olursa olsun, seni üvey annenden önce tahtta görmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Maz.

Dakkar bana baktı. "Khadra bana oyunun Orm'un lehine hileli olduğunu söylediğini anlattı." Henrik'in yüzü yanındaki kızgınlıkla gerildi.

"Evet. Bir gardiyana kulak misafiri oldum."

Teşekkür etmek için başını salladı. "Bunu ilettiğin için minnettarım."

"Karına da söylediğim gibi, Orm yerine herhangi birinin bu işi kazanmasını tercih ederim." "Katılıyorum. Bu nedenle, sizinle onun önerisi hakkında konuşmak istiyorum."

"Eğer kazanamayacak gibi görünüyorsan, bana yardım etmek için elinden geleni yapacaksın ve ben de karşılığında aynısını yapacağım?"

Gülümsemesi geri döndü, bu sefer ukalaca. "Ama şunu anla küçük insan, ben

kazanacak. Ve sana yardım etmek için kendi şansımı sabote etmeyeceğim." Ona kuru bir gülümseme verdim. "Böylece ikimiz de kazanmış olduk."

Dakkar elini uzattı. "O halde anlaştık. İyi şanslar Reyna." Elini sıktım. "Sana da Dak."

Hepimiz iki dünyalının gidişini izledik ve Frima homurdandı. "Ona güvenmek istiyorum."

"Ben de."

Mazrith yan gözle bana baktı. "Kafasına girdin mi?" Ona bir bakış attım. "Girmediğimi biliyorsun."

Omuz silkerek beni şaşırttı. "İçgüdülerine güven Reyna. Ve bil ki sana zarar vermeye fırsat bulamadan herkesi öldürürüm."

Ona gülümsedim ve Frima gözlerini devirdi.

"Ellisar, bana bir torba balta getirir misin?" diye seslendi, sonra omzuma yumruk attı. "Yemeğini ye, sonra antrenman yaparız."

"Tren mi?" diye sordu Kara, hemen arkamızdan. Biz de ona döndük. "Ben de katılabilir miyim?"

Frma'ya baktım, o da sırtıttı. "Freya üzerine yemin ki buna asla hayır demeyeceğim. Kendini savunabilen ne kadar çok kadın olursa o kadar iyi."

Mazrith ayağa kalktığında neredeyse bir saattir Frima'nın gölgeli hedeflerine baltalar savuruyorduk.

"Vakit geldi. Hazır mısınız?"

Elimdeki baltayı çuvalına bıraktım ve yayımı aldım. "Hiç olamayacağım kadar."

"Freya kadar hazır görünüyorsun," dedi Kara, yüzü balta fırlatmaktan kızarmıştı.

Mazrith'in gözleri gazlı bezden korumasının arkasında bana sabitlenmişti ve gururla dolu olduğundan emindim. Onun gözlerinden nasıl göründüğümü görmek için içimde bir arzu kabarması hissettim, ama bunu bastırdım, bunun yerine ona gülümsedim.

Zincir zırhımın içinde, vücuduma asalar, yaylar ve oklar bağlanmış, parmak pençelerim sabitlenmiş ve saçımdaki örgü ile Gölge Saray'a gelen köleden gerçekten farklı göründüğümü tahmin ediyordum.

Sadece farklı görünmüyordum. Ben .

Yaşadığım tüm korkular, öfke, kaçma ihtiyacı... Her şey değişmişti.

Ama çoğunlukla? Artık yalnız değildim.

Her zaman arkadaşlarım vardı ama hayatımın saray atölyesinde son bulmayacağını biliyordum. Oraya ait olmadığımı hep biliyordum. Artık tam olarak nereye ait olduğumu biliyordum ve orası bir yer değildi. Gölge Saray'ın Prensi'nin yanındaydım.

Gözlerimin içine baktı, her duygumu yansıtıyordu.

Lhoris ateşin başındaki yerinden kalkıp Mazrith'in yanına gitti ve gözlerini üzerimde gezdirdi. "Zırh benim zevkime göre biraz fazla fae ama güç ve kuvvet sana yakışıyor Reyna."

"Teşekkür ederim, Lhoris."

Bana sert bir şekilde sarılmak için hareket etti, ben de onu yanağından öptüm. "Bir örgü daha kazan, Reyna," dedi.

"Elimden geleni yapacağım."

Beni bıraktı ve ben de döndüm. "Kara-" Doğruca bana doğru koştu ve zırhımın etrafından sertçe sarıldı. "Burada kal ve güvende ol. Svangrior gelirse, Ellisar'ın yanında kal," diye fısıldadım ona.

"Güvende kal. Ve iyi şanslar. Hepsini tekmele." Güldüm. Ellisar'ın dili ona da bulaşmıştı. "İyi plan."

"İyi şanslar Reyna. Benim yapacağım her şeyi yap, yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," dedi Frima, eli kalçasında.

Kara'yı bıraktım ve vahşı kadın savaşıya baktım. "Sen gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Svangrior'un nerede olduğundan emin değilken rün işaretli yeri bir fae olmadan ."

Bir parça hayal kırıklığıyla birlikte içimi bir rahatlama kapladı. Onu orada istemişim. Ama teşekkür etmek için elini tuttum. "Yakında görüşürüz."

"Thor sana güç versin Reyna."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith ve ben, her zaman yaptığımız gibi, muhafızların herkesi yönlendirdiği büyük merdivenlerden yukarı çıkan kalabalığa katıldığımızda bakiştık.

Bir gece önce peyzajlı bir avlu olduğundan oldukça emin olduğum, deniz yılanıyla süslenmiş küçük bir çeşmenin bulunduğı düz bir platforma ulaştık.

Bölge artık tamamen farklı görünüyordu.

Fıskiyeinin yerini büyük bir havuz almıştı. Okçuluk ve avcılık tanrıçası Skadi'nin bir heykeli havuzun ortasındaıdı ve dört küçük, tek kişilik kano suyun üzerinde yüzüyordu.

Etrafında kalabalık bir seyirci topluluğı oturuyordu, Altın Saray'ın Kraliçesi ise yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeıdı.

"Hoş geldiniz," dedi son birkaç kişi geldiğinde, sesi sihirli bir şekilde yükseltilmişti. "Oyun çok basit. Çeşmenin etrafına yerleştirilmiş hedeflerin tamamını vuran ilk yarışmacı kazanacak. Onları büyüyle, silahla, ne isterseniz onunla vurabilirsiniz ama hepsi aynı olmalı."

"Bu kadar mı?" Maz'a fısıldadım.

"Az önce ima ettiğı kadar kolay olduğundan şüpheliyim," dedi elimi tutarak. "Güvende kal, Reyna. Ve eğer yapabilirsen, kazan." Bana yayımı uzattı, ben de başımı salladım.

"Yapacağım."

Maz, Kraliçe Andask'tan uzakta, diğer seyircilerin yanına oturdu ve ben de Dakkar ile Orm'un çeşmedeki kanoların yanında durdukları yere gittim. Kaldar yaklaşıyordu ve ben bir an durup Skadi heykeline baktım. Yirmi ayak boyundaydı, saçları kalın bir şekilde arkadan bağlanmıştı.

örgülü, yayını çekmiş ve okunu yerleştirmişti. Frima bana kendisi ve büyük Ullr'ın avcılık, kış ve dağların arkasındaki tanrılar olduğu hakkında her şeyi anlatmıştı.

Amacım doğru olsun, diye ona küçük bir dua gönderdim ve sırtımdaki sadağı kontrol ettim. Doluydu. Ben hazırdım.

Kaldar bize ulaştığında Kraliçe "Kayıklarınıza binin!" diye seslendi. Hepimiz küçük kanoları kenara çekip içine tırmandığımızda kalabalık alkışladı. Orm'dan olabildiğince uzak durdum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kaldar herkese temkinli bakışlar atıyordu, gözlerinde kararlılık vardı ve Dakkar her zamanki rahat sırtışını takınmıştı.

"Üç, iki, bir, başla!" diye seslendi Kraliçe.

Orm hemen bize en yakın hedefe bir ışık topu fırlattı, Dak ise ona doğru bir sarmaşık fırlattı. Bir kürek kaptım ve suyun içinde ittim, yollarına çıkmaktansa hızla ters yöne gitmeye karar verdim.

Kaldar yayına bir ok yerleştirdi, dikkatli bir şekilde nişan aldı ama ben yanından geçerken kanosu sürüklendi, akıntı onu sallamaya başladı. Bana bir bakış fırlattı, yeniden nişan aldı ve oku düz ve doğru bir şekilde uçarak hedefi sağlam bir gümbürtüyle vurdu.

"Gitme vakti Reyna," diye mırıldandım kendi kendime.

Çeşmenin etrafında hızla ilerledim, sadece diğer yarışmacıları artık göremediğimde küreği bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Yayımı kaptım ve kanomun momentumunun beni yavaşça ileriye taşımaya izin verdim. Okumu yerleştirdim, geri çektim ve ateş ettim.

Ok hedefi tam isabetle vurdu ve ben de dönerek bir sonrakinin nişan aldım. Kanonun beni yaklaştırması için birkaç saniye bekledim, sonra fırlattım. Yine tam isabet.

İlerlemeye devam ettim, momentumum yavaşlıyordu ama hâlâ sağlamdı ve bir sonraki okumu yerleştirdim. Tam fırlattığım sırada Dakkar önümde belirdi. Onunla aynı anda okumu fırlattım ve ona dostça bir selam vererek kendimi zor tuttum.

O benim rakibimdi ve kimsenin aramızda bir ittifak olduğunu bilmesini istemiyordum. Hızla geçip giderken benimle göz teması bile kurmadı, sarmaşıklarını kullanarak hedeflere küçük tahta dartlar fırlattı.

Hızım yavaşlamıştı, bu yüzden yayımı yere bıraktım, küreğimle değiştirdim ve tekrar biraz hız kazandım. Bir sonraki sefer yayı elime aldığımda

Görüş alanımdaki dördüncü hedef olan Kaldar hızla bana doğru geliyordu. Güçlü akımının beni sarsacağını görerek kendimi sabitlemeye çalıştım ve durakladım.

Çok hızlı hareket ediyordu çünkü teknesinin arkası yanıyordu.

Orm onun arkasında belirdi ve ışık toplarını hedeflere değil, kanosuna fırlattı. Yine de patlamıyorlardı, sadece teknesinin arkasında asılı duruyorlardı, altlarında alevler titriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Kaldar Orm'a bağırdı, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Eğer onu neredeyse boğduğu oyun için ondan intikam almaya çalışıyorsa, o zaman zamanını boşa harcıyordu - çeşmenin boğulacak kadar derin olduğundan şüpheliyim.

Yüksek bir çatlama sesi duyuldu ve şaşkınlıkla başını kaldıran tek kişi ben değildim.

Skadi heykeli hareket ediyordu, yayı da öyle. Nişan alıyordu.

Orm'un ışık toplarında.

"Kaldar!"

Orm bunu kasten yapmıştı. Her nasılsa, ışıkları heykelin ateşini çekmeyi başarmıştı.

Tekrar bağırdım, "Kaldar, heykele dikkat et!"

Ama buz perisi beni görmezden gelerek teknesine güç verdi.

Bir sonraki hedefimin yanından geçip gittiğimi fark ettim ve kendimi konsantre olmaya zorladım. Yayımı kaldırdım, yerleştirdim ve nişan aldım. Hedefin kenarına isabet ettirdim ama yine de bir isabetti. Skadi'nin Kaldar'ın teknesine yanan beyaz bir top fırlattığını görmek için tam zamanında döndüm.

Çarpmanın etkisiyle gemiden dışarı atladı, alevler ahşaptan kükrüyordu.

Bir lanet tısladım, sonra küreğimi kaptım ve kendimi suyun içinde Orm'dan uzaklaştırdım. Eğer o da heykeli kontrol edebilecek kadar iyiye, geri kalanımızın hiç şansı yoktu.

Küreği kucağıma bıraktım, iki hedefe daha ateş ettim, sonra kaç tane kaldığını saymadığımı fark ettim. Dairesel havuzun yaklaşık yarısını dolaştığıma en az dört hedef olmalıydı.

Arkamdan Orm'a bakarak, bir sonraki planını görmek için kafasının içine atlamayı düşündüm. Ama tüm hedefleri vurmaya odaklanmak daha iyi bir plan gibi görünüyordu.

"Orm'u boş ver, hedefleri vur," dedi Voror zihnime, stratejimi onaylayarak.

Suyun içinde ilerledim, sonra bir küfür duydum. Dakkar'ın kanosu arkamda yüzüyordu ve hızla ilerliyordu. Teknesinin üzerinde üç ışık topu vardı ve Skadi heykeli dönerek pruvasını hızla giden tekneyle aynı hizaya getirmeye çalışıyordu.

Bu sefer Dakkar, benden üç kat daha hızlı hareket ederek yanımdan geçerken benimle göz teması kurdu.

"Tüm hedefleri vur ve kazan," diye seslendi, onu sadece benim duyduğumdan emin olduğum kadar sessiz bir şekilde. "Ateşi ben çekeceğim. Orm'un sadece üç hedefi kaldı, birini ıskaladı."

Kararlı bir şekilde yayımı çektim ve Skadi okunu bırakırken iki hedefi daha vurdum.

Dakkar'ı birkaç santimle ıskaladı ama su şiddetle sarsıldı. Teknenin yan tarafını kavradım ve akıntının beni suya doğru itmesini diledim.

Orm ya da Skadi peşimden gelmeden önce son iki hedefe ulaşmaya çalışarak olabildiğince sert kürek çektim. Orm'un güldüğünü duyabiliyordum. Skadi tüzüğü dönmeye başladı ve yukarı baktığımda Dakkar'ın yön değiştirdiğini ve bize doğru güçlendiğini gördüm.

Orm'un kahkahası aniden kesildi.

Dakkar yanımdan geçip Orm'un kanosunun yanına geldi ve onu yakaladı.

"Çekil!" diye bağırdı Orm ve ben daha sert kürek çekerken kendi kahkahamı attım.

"Heykel beni yakalarsa, ikimiz de batırız," dediğini duydum Dakkar'ın, rahat ses tonunda bir hafiflik vardı.

Orm'un Skadi'nin ateşini çeken ışık toplarını söndürüp söndürmediğini görmek için izlemedim. Bunun yerine yayımı çektim ve kalan iki hedefe teker teker oklarımı sapladım.

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

REYNA

T Heykel anında durdu ve alkış sesleri duydum. Çok fazla değil ama az miktarda.

Sonra bir kükreme duydum.

"Onun kazanmasını sağladın!" Orm'un sesi öfkeliydi.

Orm'un kendi kanosundan atladığı gibi ben de kendimi kanodan çektim ve çeşmenin diğer tarafındaki mermer taşınarın olmayan bir şekilde devrildim.

"İnsan kız kazandı, Orm," diye seslendi Kaldar saç örgülerinden su sıkarken. "Bununla başa çık."

Etrafımızdaki kalabalık ayağa kalkmıştı ve Mazrith'in devasa karanlık formunun herkesten daha fazla yaklaştığını görebiliyordum.

"Beni dinle, seni hilekâr at pisliği," diye hırladı Orm, Dakkar'a dönüp göğsüne vurarak. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama pişman olacaksın."

Dakkar başını arkaya eğdi ve uzun ve yüksek sesle güldü. "Hile mi?" Başını eğdi ve elini kalçasına götürdü. "Zamanının çoğunu kazanmaya çalışmak yerine Leydi Kaldar'dan intikam almaya çalışarak geçirdin. Bunun oyunu oynamak için onurlu bir yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sessizlik! Sen-"

Ama Dakkar konuşmaya devam etti. "Orm, insanı yine hafife aldın. Seni yendi. Ve seni dövmeye devam edecek. Neden biliyor musun?"

Orm'un yüzündeki tüm renk kaybolmuştu ama boynu mor bir renk almıştı. Her ne kadar Orm'un toprak fae'leri tarafından alaya alındığını görmek hoşuma gitse de, öfkesi hiddete dönüşmüştü ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Ellerin asasının etrafında titrediğini görebiliyordum.

Maz'ın artık çok yakınımda olduğunun farkındaydım ama gözlerimi Dak ve Orm'dan ayıramıyordum.

"Aydınlat beni," diye tısladı Orm.

Dakkar öne doğru eğildi, böylece yüzü altın fae'ninkinin tam önündeydi. "Çünkü sende onur yok. Yiğitlik yok. Cesaretin yok. Ve o,"-beni işaret etti-"cesaretle dolup taşıyor."

Gördüğüm tek şey bir ışık parlamasıydı ama mide bulandırıcı çıtırtıları duydum.

Bir çığlık duydum ve kör edici ışık ortadan kalktığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Dakkar mermerin üzerinde yatıyordu, kafasındaki yaranın etrafında kan birikiyordu.

Öldüresiye dövdüğü vahşi köle kız aklıma geldi ve geriye, Mazrith'e doğru tökezledim.

"Dak!" diye bağırdı Khadra'nın sesi. "Dak, hayır, olamaz-"

"Bunun için öleceksin!" Henrik'in kükremesi, ürkmüş seyircilerin diğer konuşmaları arasından yükselerek bana ulaştı.

Altın-fae muhafızları saldıran toprak-fae'nin üzerine çullanırken Khadra sürekli çığlık atıyordu. Asasından sarmaşıklar kopuyor, altın-fae'nin ışıkları yanıp sönerек onu ve diğerlerini geride tutmaya çalışıyordu. "Bırakın beni! Kocama ulaşmalıyım, bırakın gideyim!"

"Kraliçem, buna izin verilemez!" diye bağırdı Leydi Kaldar tüm gürültüyü bastırarak, tahtındaki Kraliçe'ye doğru dönerek. "Lord Orm az önce soğukkanlılıkla öldürdü! Cezalandırılmalı!" Kraliçe nazik bir kayıtsızlıkla gözlerini kırıştırdı. Oğlu tahtından kalktı ve annesinin kolunu tuttu. Birkaç kelime söyleyip kolunu çekiştirdikten sonra ayağa kalktı.

Öfkeli toprak-fae hariç herkes sustu ve Kraliçe'ye bakmaya başladı.

"Oyunu Gölge Saray'dan Reyna Thorvald kazandı," dedi gülümseyerek.

Gözleri Lord Dakkar'ın kana bulanmış bedenini buldu ve gözlerinde keskin bir odaklanma oldu. Ama sonra oğlu onu uzaklaştırdı ve o da kayboldu.

"Kraliçem, bu doğru değil!" diye bağırdı Kaldar. Ama Kraliçe ve oğlu hareket ediyordu, kürsünün arkasında gözden kaybolduklarında etraflarında altın-fae muhafızlardan oluşan bir halka oluşmuştu.

Kaldar durduğu yerden on adım ötedeki Orm'un üzerine döndü. "Tüm şampiyonlar riskleri biliyordu, ama bu!" Kolunu Dakkar'a doğru salladı. "Bu

onurlu ya da barışçıl bir oyun festivalinin parçası değil! Peki ya o?" Kraliçe'nin az önce kaçtığı yeri işaret etti. "Onu bu kadar uysal yapmanın arkasında senin olmadığını söyle bana?"

Artık tüm kalabalık ayaktaydı, sesler yükseliyor, kafa karışıklığı yayılıyor, Khadra'nın çığlıkları ve feryatları havayı yırtıyordu, sadece Kaldar'ın güçlendirilmiş sesi daha yüksekti. İfadeler her yerde değişiyordu, altın fae yüzlerinde gergin bir alarm, ziyaretçi fae'lerde şaşkın bir öfke.

Orm gözlerini Dakkar'ın cansız bedeninden ayırdı ve gözleri anında Kraliçe Andask'ı aradı.

Mazrith omuzlarını kavradı ve sesi kafamın içinde yankılandı. "Şimdi gidiyoruz."

"Peki ya Dakkar? Onu ya da diğerlerini bırakamayız-"

"Artık çok geç Reyna. Bak."

Kraliçe Andask başını sallıyordu, gölge canavarı esasının ucundan dökülürken gözleri canlıydı. Muhafızları etrafını sarıyordu ve bir sarsıntıyla altın-fae muhafızlarının tüm alanın etrafında bir halka oluşturduğunu fark ettim.

"Haklısınız, Leydi Kaldar!" Orm kükreyerek beni sıçrattı. "Kraliçe kendinde değil. Küçük bir hastalık sanırım. Ve korkarım ki istediğiniz gibi davranıp bunun sorumlusunun ben olmadığını söyleyemem." Zalim bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bunu bu kadar erken yapmayı planlamamıştım ama görünüşe göre elim zorlandı."

Kraliçe Andask'ın yanında duran her gölge-fae bize döndü ve Orm'un gözleri bana takıldı.

"*Leikmot*'u sonuna kadar götürmek ve kazanan olarak yerimi hak etmek istedim.

Ama"-gözlerini Dakkar'ın bedenine dikti-"Sanırım bu ." "Kraliçe'ye ne yaptınız?" diye bağırdı Kaldar

Orm buz-fae'ye küçümseyerek baktı. "Hem fiziksel hem de irade olarak zayıf. Oğlunun açgözlülüğünden faydalanmak kolaydı ve şimdi bunun bedelini ödüyor." Omuz silkti. "Altın Saray üyeleri!" Kollarını açarak kalabalığa doğru döndü. "Bunu, zayıf fikirli Kraliçemiz ve onun uysal oğlunun yerine geçmeye layık olduğumu kanıtlamam için mükemmel bir fırsat olarak görüyor olmalısınız! Onlar açıkça yönetmeye uygun değil. Öte yandan ben, düşmanlarımızı manevralarla avucumuzun içine aldım. Sadece sarayımızı değil, tüm *Yggdrasil*'i yönetmek için ne gerektiğini biliyorum! Ve bunu başaracak müttefiklere sahibim."

Soğuk gözleri Kraliçe Andask'ı tekrar bulduğunda parıldadı ve gölge canavarı şok olmuş sessizliğin içinde tısladı.

"Hepimizi burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" Mazrith hırladı. O konuştuğundan sonra kafamın içinde sesini duydum, sadece iki kelime. "*Hazırlan.*"

"Buz Divanı ve Toprak 'ndan birkaç önemli rehinenin davamı ilerleteceğini düşünüyorum ve sarayda ikiniz için odalar seçtim bile." Sesi acı bir hırıltıya dönüşmüştü ve Mazrith'in elleri omuzlarımı sıkıca sarmıştı. "Seninki, Gölge Prens, zindanda ama seninki, sevgili kızım, benim odalarımına daha yakın." korktuğum şey gözlerini doldurdu ve son birkaç kelimeyi hırıltıyla söyledi. "Bağlı cariyelerimin ait olduğu yerde."

"Şimdi!" Mazrith böğürdü. Diğer fae'kafalarının içinde konuşmuş olmalıydı, çünkü anında cevap verdiler.

Khadra bir kükremeyeyle altın-fae muhafızlarını yarıp geçti ve bir sarmaşık ve taş yağmuru Orm'un kafasının arkasına çarparak tökezlemesine neden oldu. Toprak-fae'nin geri kalanı kükreyerek ve ellerindeki tüm büyülü füzeleri ateşleyerek onun arkasından koştu.

"Buz-fae, saldır!" diye bağırdı Kaldar ve saray mensuplarının her birinin asısından buz fırlayarak kalabalığın içine yayıldı.

Maz saniyeler içinde beni olduğum yerde döndürdü ve sonra koşmaya başladık, kocasına ulaştığında Khadra'nın kederli çığlıkları havada yankılanıyordu.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

REYNA

W Etrafımızdaki çatışma patlak verdiğinde muhafızların yanından geçtik, Mazrith' açısından yuvarlanan gölgeler her yöne dikkat dağıtıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşacağımı düşünmemiştim.

Taş basamaklardan hızla indik, diğerleri de koşuyordu ve kampımıza girene kadar nefes almak için bile durmadım.

Diğerlerinin hepsi ayaktaydı, saray alanından kavga sesleri geliyordu. Hepsinin iyi olması ve Svangrior'dan iz olmaması, çarpan kalbimin biraz yavaşlamasına neden oldu.

"Neler oluyor?" Kara söyledi ama Frima çoktan harekete geçmiş, silahlarını toplamaya başlamıştı.

"Gemiye. Şimdi."

Kimse tartışmadı ya da tereddüt etmedi.

Tait en yavaş olanıydı ve sonunda Ellisar adamı omzuna alarak patikadan aşağıya, sis dolu ormana doğru koşmaya başladık. Yolu görmek zordu ama Maz'a güveniyordum ve onun adımlarını olabildiğince yakından ve hızlı bir şekilde takip ediyordum.

Neyse ki kıyıdaki kayığımıza ulaştığımızda tahta hâlâ aşağıdaydı ve hepimiz güverteye çıkmak için yarışırken kimse yavaşlamadı bile. Frima ve Mazrith'in gölgeleri asalarından hemen süzülerek yelkeni doldurdu ve bizi bir anda sahilden itti.

Eğildim, dizlerimi kavradım ve nefes nefese kaldım, suyun içinden geçerken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

İşte buydu.

Kraliçe ve Orm hamlelerini yapmışlardı.

Dakkar'ın bedeninin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama Khadra'nın kalbi kırık feryatları kulaklarımı öylesine doldurdu ki bu imkânsızdı.

Dişlerimi sıkarak, hâlâ zor nefes alarak Kara'nın yanına gittim.

Panik yüzünü kaplamıştı ve o da benim gibi nefes nefese . "Ne oldu?"

"Orm Dakkar'ı öldürdü. Kaldar altın Kraliçe'den adalet istedi ama Orm onu bir şekilde kontrol ediyor."

Tait'in rengi soldu, Brynja sertçe banka oturdu ve Lhoris boğazında hırladı. "Orm kontrolü ele geçirdi," diye homurdandı uzun nefesler alarak.

"Evet. Ve Kraliçe Andask da onunla birlikte duruyor. Bir araya geldiklerinde bu dünya için büyük bir tehdit oluşturuyorlar."

"Dakkar öldü mü dedin?" Brynja sordu, yüzü koşmaktan kızarmış ve gözleri çılgına dönmüştü.

"Evet."

Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim.

Dakkar'dan hoşlanmıştım ama... şiddetli duyguların kabarmasına neden olan bu değildi.

Arkadaşlarımdan uzaklaşarak ayaklarım beni Mazrith'e götürdü.

Onu geminin arka tarafında, kamaraların arkasında, teknenin dışarı bakarken buldum. Kolunu kavradığımda sarsıldı ve bana döndü. "Reyna, ben-"

Gözlerimden yaşlar boşandı ve hemen konuşmayı keserek beni kendine yaklaştırdı. "Ya sen olsaydın? Onu duydun mu?" Ağladım. "Khadra az önce her şeyini kaybetti. Her şeyini."

Hiç şimdiki gibi kaybedecek bir şeyim olmamıştı. Tek Maz'i bir daha böyle görürsem ne kadar acı çekeceğimdi. Ölü ve cansız.

"Seni kaybetmeye dayanamazdım. Devam edemezdim." Bir hıçkırık daha beni sarstı ve Mazrith beni kendine daha da sıkı çekti, asasını sırtıma dayadı.

"Ben buradayım Reyna. Seni asla terk etmeyeceğim."

Yüzümü göğsünden çektim ve sıcak gözyaşlarımın arasından ona baktım.

"Seni benden alacaktı. Kraliçe. Orm da öyle. Daha da kötüsü, onlar beni-"

Mazrith parmaklarını dudaklarıma götürdü. "Dur. Ben buradayım, şu anda. Beni hissediyor musun?"

Bir nefes aldım ve yüzümü tekrar göğsüne bastırdım. "Evet. Seni hissediyorum."

"Şimdi bana bak." Dedim ve parmağını ıslak yanağımda gezdirdi. "Dakkar *Valhalla*'nın salonlarını süsleyecek ve Khadra da ona katılacak.

hazır. Sen ve ben buradayız, şimdi. Gölge Saray'a ulaşp kendimizi savunacağız. Fae'leri ve insanları orada toplayacağız ve yerimizi koruyacağız. Savaşacağız Reyna." Sesi yumuşadı. "Birbirimiz için savaştığımız gibi."

"Seni seviyorum. Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın." Eğildi ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde, yanağından altın bir rün süzüldü.

Kederim bir anda öfkeye dönüştü.

"Bundan nefret ediyorum! Neden sana yakın olamıyorum?!" Korkulukları tekmeleyerek ondan uzaklaştım. "Seni incitmekten nefret ediyorum, Dakkar'ın ölmesinden nefret ediyorum ve Orm'dan nefret ediyorum! Ondan iğreniyorum!" Birini öldürebileceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda... içimi dolduran öfke kolayca ölümcül olabilirdi, emindim.

Mazrith'in yüzü duygularla doluydu ama bana doğru hiçbir hareket yapmadı. "Nefretini kullan Reyna. Sevgini kullan, hepsini kullan. Kazanabiliriz."

"Ve... Ya yapmazsak?" Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Yapamazsak bir planın var mı?" Kaybetmeyi düşünmek istemiyordum. Ama Orm'un bana dokunmasına izin vermeyi daha da az istiyordum. "Orm'un beni almasına izin vermeyeceğim Maz." Sesim onun adıyla kesildi ve korkumu, öfkemi yuttum.

Mazrith önümde kabardı, asası gölgeler saçıyordu, yüzü hiç görmediğim kadar vahşiydi. "O erkek sana asla dokunamayacak Reyna. Ne pahasına olursa olsun, bunu sağlayacağım."

Açıklamaya ya da detaylandırmaya ihtiyacım yoktu.

Birbirimize bağlıydık, kaynaşmıştık, ruhlarımızla birbirimize bağlıydık.

Ona hayatım pahasına güvendim ve o bana baktıkça korkum azaldı.

Kraliçe'yle yüzleşebilirim. Ve Orm'la yüzleşebilirdim. Mazrith yanımda olduğu sürece her şeyle yüzleşebilirdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, *ástin min*. Elime uzandı, parmaklarını yüzüğümün üzerinde gezdirdi. "Kendi sonumuzu kendimiz yazmalıyız Reyna. Kaderin bizim için yolumuzu çizdiğini biliyorum ama henüz yolun sonuna gelmedik."

Parmaklarına yapıştım, hızla çarpan kalbimin durulmasına izin verdim, kendimi kaptırdığım öfke ve keder sakinleşti.

O haklıydı. Bu yola girmiştik ama nerede biteceğini *biz* seçmiştik. Riskler belirlenmişti, Orm ve Kraliçe hamlelerini yapmıştı. Ama şu anda biz öndeydik. Birlikteydik ve bir planımız vardı.

Gölge Mahkemesi'ne git ve orayı savun.

Frima göründü, gölgeler hâlâ asısından yelkene doğru akıyordu ve bizi görünce özür dilemek için başını eğdi. "Özür dilerim ama bunu görmeniz gerek," dedi. "Bu Svangrior."

Savaşçı kulübedeki yataklardan birinde yatıyordu ve görünüşe göre bilinci yerinde değildi.

Mazrith onun kaval kemiğine sert tekme attı. Adam karşılık vermedi.

"Burada ne işi olabilir ki? Sence kaçmaya mı çalışıyordu?" "Bu kaçmak için kötü bir gemi seçimi."

"Onun nesi var?"

Mazrith onun üzerine eğilerek, "Nefes alıyor," dedi. "Ama bilinci yerinde değil."

Ellisar omuzlarını kaldırarak kulübeye girdi. Kısa bir incelemeden sonra doğruldu. "Nesi var bilmiyorum ama tehlikede ya da uyanmak üzere gibi görünmüyor."

Mazrith'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Onu orada bırak ve kapıyı gözetle. Uyandığında bazı cevaplar alabiliriz."

Gemi sislerin arasından ilerlerken hepimiz gergin bir sessizliğe gömüldük.

Neyin tehlikede olduğu açıktı ve gerginlik hissediliyordu, herkes takip edildiğimize dair bir işaret var mı diye sürekli arkamızı kontrol ediyordu.

Orm ve Kraliçe, Maz'ın Gölge Saray'a dönüp orayı ele geçirmeye çalışacağını biliyor olmalıydı. Orası onun eviydi, savunulabilirdi ve bunu çok iyi biliyordu. Ama Sarayının onu küçümseyeceğine ya da reddedeceğine inanıyorlarsa, belki de onun bir tehdit olduğunu düşünmüyorlardı. Belki de bizi takip etmezlerdi.

Gerçek şu ki, savaşçılarıyla sarayı bir süre daha elinde tutabilirdi ama şu anda elinde sadece Frima'nın büyüsü vardı. Ellisar onun için ölümüne savaşacaktı, bundan emindim ama Orm'un gücüne ve sis asalı çılgın güçlü bir Kraliçe'ye karşı ne kadar dayanabileceklerini bilmiyordum.

Kalçamdaki asaya baktım ve Brynja'nın bulup elden ele dolaştırdığı viski şişesinden bir yudum daha aldım.

Seni nasıl çalıştıracağız, Odin lanetlesin?!

Sis artık büyük ölçüde dağılmıştı ve ben huzursuz ve tedirgin bir şekilde ayağa kalktım. Frima yanımda duruyordu, elinde asası, gölgeleri hâlâ tekneyi son sürat ilerletiyordu.

"İyi misin?"

Parmaklıklara ulaştım ve ona başımı salladım. "Evet. Keşke daha fazlasını yapabilseydim." "Dakkar'ı sevdiğini biliyorum. Olanları duyduğuma üzuldüm." Ona baktım.

Ona bakarken bir an bakışlarımı kaçırdı. "Henrik'e ne olduğunu görmedin sanırım?"

"Özür dilerim, Frima. Ben . Muhafızlar onu yakalamıştı ve dövüyordu. Zordu. Ama savaş tam olarak başlamadan kaçtık."

Sertleşmeden önce gözlerinden duygusallık geçti. "Eğer ölürse o zaman *Valhalla*'nın salonlarını süsleyecek," dedi sertçe.

"Odin üzerine," diye cevap verdim, durgun suya bakmadan önce uygun bir cevaptı bu.

Sadece, hareketsiz değildi.

Bir kıpırtı gördüğümde midem bulandı, sonra bakışlarımı daha görünür olan kökler üzerinde aşağı yukarı gezdirdiğimde daha da arttı.

Gözler. Her yerde gözler vardı. Ve onlara baktığımda, kenarlarında eller ve kafalar belirliyordu. Eller ve kafalar etten yoksundu, kemik parçaları ve sinirler görünüyordu.

Başım döndü ve kanım buza dönüştü.

Etrafımız Açlıktan Ölenler tarafından sarılmıştı.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

REYNA

"Maz!"

Frima ve ben aynı anda onun adını seslendik, çünkü Açlıktan Ölenler kendilerini nehrin kenarına doğru çekmeye başlamışlardı. tekne.

"Ağaçtan ne kadar uzaktayız?" Gözlerimi yaklaşan yaratıklardan ayıramayarak sordum.

"En az bir saat daha." Gölgele çoktan yelkenden ayrılmış ve yaratıklara güç vererek onları suya doğru geri itmeye başlamıştı.

Mazrith bize doğru koştu, Açlıktan Ölenleri gördü ve küfrederek teknenin karşı tarafındaki küpeşteye geçti.

Kabin kapıları açıldı ve Kara, Lhoris ve Tait dışarı çıktı.

"Neler oluyor? Bizi yakaladılar mı?" Kara'nın yüzü korku doluydu, sonra suyun içinde ne olduğunu gördü.

"Kabine geri dönün ve kapıları kilitleyin!" diye seslendi Frima.

Bacaklarım nihayet çalışmaya başladı ve yayımı ve sadağımı güverteye bıraktığım yere doğru ilerledim. İşe yarar bir büyüye sahip olmayabilirdim ama o piçleri vurabilirdim.

Diğer her şeyi görmezden gelerek yayı çektim ve odaklandım.

İlk okum hedefini buldu ve boş göz çukuruna isabet ederek onu nehir boyunca geriye doğru savuracak kadar güçlü bir şekilde vurdu.

Lhoris yanımda belirdi, ayaklarının dibinde bir torba fırlatma baltası vardı. Çoğunlukla iskelet olan bir yaratığa kükreyerek bir tane fırlattı ve balta suyun içinde paramparça oldu.

Nişan aldım ve tekrar fırlattım. Tekrar tekrar, tekneye yaklaşan ölümsüz yaratıklara oklar fırlattım ve etrafımdaki tüm sesleri ve hareketliliği uzaklaştırdım.

"Reyna, sanırım bir sorun var," diye konuştu Voror'un sesi zihnime, tam da bir ok fırlattığım sırada.

lanet ettim. "Voror, dağıtma!"

"Arkanı dön." Sesi yeterince telaşlıydı, dediğini yaptım. Kara ve Tait kamara kapısının önündeki kalasların üzerine yığılmışlardı, sanki tam olarak durdukları yere düşmüşlerdi.

Frima parmaklıklara yaslanmış, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Gözlerinin kapanışını ve güverteye yığılışını şaşkınlık içinde izledim, Lhoris de bir süre sonra diğer tarafıma yığıldı.

"Maz!" Onun ve Ellisar'ın yaratıkları tuttuğu teknenin diğer tarafına koştum. Devasa insan tahtaların üzerinde baygın yatıyordu ve Mazrith bana doğru döndü.

Cildindeki benekli lekeler belli belirsiz görünüyordu, yara izleri ise net bir şekilde göze çarpıyordu.

"Onlara ne oldu?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Panik içindeydim ve teknenin benim tarafımın artık korumasız olduğunu biliyordum.

"Reyna, ateş etmeye devam et," diye söze başladı ama son kelimeyi geveleyerek söyledi. "Maz?"

Sertçe tek dizinin üzerine çöktü.

"Hayır! Hayır, hayır, , neler oluyor?"

"Reyna," demeye çalıştı ama son hecede öne doğru yığıldı.

Yanına çöktüm, onu yuvarladım, kör paniğin beni tüketmesini engellemeye çalıştım. Nefes alıyordu ama bilinci yerinde değildi.

Ayağa fırladım ve teknenin diğer tarafına doğru koşmaya başladım. Açlıktan Ölenler, benim ve Frima'nın savunmalarından arta kalan zamanda ilerlemişlerdi. Fazla zamanım yoktu.

Olduğum yerde dönüp durarak bir plan yapmaya çalıştım.

Bir inleme sesi dikkatimi çekti ve gözlerimi açık bir kabin kapısına diktim.

"Brynja?"

"Saldıracaklarını bilmiyordum!" "Ne?"

Bir süre bana baktı, sonra neredeyse şaşkınlıktan sendelememe neden olacak bir isim haykırmaya başladı. "Rangvald!"

"Ne oluyor lan-"

Ama Rangvald Svangrior'un bulunduğu kulübeden koşarak çıktı, asası dışarıdaydı ve esasından gölgeler yükseliyordu. "Geri çekilin, iğrenç yaratıklar!" diye bağırdı parmaklıklara doğru koşmadan önce.

"Brynja, ne-" Başladım ama Rangvald çılgılık attı ve ben de döndüm. "Onları geride tutmama yardım et, bana yardım et!"

Brynja'ya bir saniye daha baktım, zihnim dönüyordu, sonra yayımı çekerek diğer tarafa koştum.

Ama artık çok geçti. Her yerdeydiler ve çok yakındaydılar. İki tanesini görebiliyordum, sümüksü, çürümüş elleri kendilerini teknenin sığ gövdesine doğru çekmeye başlamıştı bile. İkisine de ok fırlattım ama sadece birini yerinden oynatacak kadar sert vurabildim.

"Brynja, herkesi bir kulübeye sok, hemen!" diye bağırdım.

Ama omzumun üzerinden baktığımda kıpırdamamıştı. Gözlerini dikmiş öylece bakıyordu.

Ona doğru koştum ve omuzlarından tuttum. "Ne yaptığını bilmiyorum ama hemen kendine gelmelisin! Onları taşımama yardım et!"

Maz'a doğru koştum, kollarından tuttum ve onu parmaklıklardan uzaklaştırmaya çalıştım. "Brynja, Freya bana yardım edin, bana yardım etmezseniz canınızı yakarım!"

"Saldıracaklarını bilmiyordum," dedi tekrar.

Rangvald parmaklıklardan bağırdı ve güvertenin ortasına doğru geri geri gitmeye başladı.

"Kulübeye, aşkım!" diye bağırdı Brynja'ya.

Aşkım mı?

Mazrith'i tekrar çekiştirdim ama onu hareket ettiremedim, çok ağırdı.

Parmaklıkların üzerinde eller belirdi, onları kafalar izledi.

Zamanım tükeniyordu. "Brynja! Onları kurtarmama yardım et!"

Ama o gitmişti, Rangvald'la birlikte kamaranın kapısını arkalarından çarparak kapattılar.

Mazrith'i tahta üzerinde birkaç santim kaydırmayı başarak çekerken kükredim.

Böyle mi bitti? Her şeyden sonra mı? Mazrith ve tüm arkadaşlarım baygındı, sadece ben uyanıktım ve hepimizin canavarlar tarafından parçalandığını, yaşayan ölümler olarak yeniden inşa edildiğimizi mi görüyordum?

İlk yaratık kendini parmaklıkların üzerinden yukarı çekerken panik ve derin bir pişmanlık içimi kapladı. Yayımlı çektim ama ellerim titriyordu.

Bir bacağım Maz'ın iki yanında, Maz'ın üzerinde durdum ve o şey bana doğru hantalca ilerlemeye başlarken nişan almaya çalıştım.

Tam gevşemiştım ki, tüm tekne ayaklarımın altında sallandı.

Açlıktan Ölen tökezledi ama ben ayağımı korudum ve botlarımın parmaklarını Mazrith'in ağırlığının altına sıkıştırdım.

Bir *gümbürtü*, sonra tekne tekrar yalpaladı.

Neredeyse ağır çekimde, teknenin yan tarafının parçalandığını gördüm, sonra ahşap ve kalaslar büyük bir patlamayla dışarı fırladı.

Eğildim, kendimi Maz'ın üzerine attım, sonra gölgeler her şeyin üzerinde dalgalanıyordu.

Etrafımı sararak beni güverteden kaldırdıklarında çığlık attım. El yordamıyla Maz'a ulaşmaya çalıştım ama o da kaldırılıyordu. Döndüm, tekmeleyip çırpınarak neler olduğunu görmeye çalıştım, sonra nereye kaldırıldığımı görünce sakinleştim.

Kraliçe'nin gemisi bizimkinin arkasındaydı. Devasa ve siyahtı, pruvasında duruyordu, asası havadaydı ve gölgelerin dalları , topları gemiyi tamamen yok ederken gemimizdeki herkesi topluyordu.

Kraliçe'nin gemisinin siyah tahtalarına çarpmıştım ama acıyı fark etmemiştim. Tüm güvertenin üzerinde devasa, yarı saydam, gölgeli bir kubbe belirdiğinde ayağa kalkmaya çalıştım.

Diğerleri de birer birer kalaslara çarptı; Rangvald, gölgeli dallar onu doğrudan Kraliçe'nin önüne indirirken çırpınıyordu.

Herkes hesaba katılmıştı ve gölgeli bariyerden kendi gemimizden geriye kalanlara baktığımda içimi küçük bir rahatlama hissi kapladı. Nehirde batarken Açlıktan Ölenler geminin her yerinde sürünüyorlardı.

Rahatlamam kısa sürdü.

"Yani bizden daha hızlı koşabileceğini mi sandın?" Kraliçe'nin şakıyan sesi tekneyi yıkadı. "Bırakın da bu haşaratla ben ilgileneyim ve sonunda asi oğlumdan istediğimi alayım!"

Brynja yanımdaki tahtaların üzerinde ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bunca zamandır sen miydin?" El yordamıyla kendimi savunacak bir şey ararken parmaklarım kemerimdeki asayı buldu.

Ama Brynja saldırmak için hareket etmedi, sadece bana baktı. Açlıktan Ölenler saldırdığında onu ele geçiren korku kaybolmuştu, şimdi gözlerini sert bir kararlılık dolduruyordu.

"Beni öldürmek için Rangvald'la birlikte çalışıyordun," diye tekrarladım. Bu bir soru değildi. "Neden?"

Benimle alay etti. "Çünkü o sana aşık ve seni kendisi öldürmez."

Yüzüm allak bullak oldu. "Rangvald?"

"Hayır, seni lanet olası *heimskr*, Lord Orm! Sana kafayı takmış ve ben buna dayanamıyorum!"

Gözlerimi ona diktim. "Sen hiçbir zaman kıyı klanlarından biri olmadın, değil mi? Hiçbir zaman bir baskında esir alınmadın."

"Hayır. Sarayda Orm için çalıştım. O da beni Kraliçe'yi gözetlemem için bir köle olarak gölge sarayına gönderdi."

"Ama Orm Kraliçe'yle birlikte çalışıyor. Neden onu gözetlesin ki?"

Brynja'nın yüzü yine allak bullak oldu. "Sadece o şeytani asayı ondan almak için onunla birlikte çalışıyor - yakında ondan kurtulacak ve beni Kraliçesi yapacak."

Bilgileri bir araya getirmeye çalıştım. Her kim olursa olsun sihirli olması gerektiğine o kadar inanmıştım ki, onu düşünmemiştim bile. Ama Rangvald'ı kullanıyordu.

"Neden Rangvald? Madem biliyordunuz, neden siz ya da o Kraliçe'ye tapıntan bahsetmediniz?"

"Evet, sevgili danışman, cevap ver ona!" diye bağırdı Kraliçe, ikimiz de sıçradık.

Rangvald tahtaların üzerine diz çökmüş, titriyordu. Yüzü bir çarşaf kadar beyazdı.

Beni Kraliçe'nin gemisine kaldıran gölgeler bacaklarımı sararak onları bükülmeye zorladı.

Mücadele ettim, yüzüm çabayla ısındı. Boşuna çaba. Bir çatırtıyla dizlerim tahtalara çarptı.

Kraliçe'nin bakışları hâlâ Rangvald'ın üzerindeydi. "Yani?" diye fısıldadı. "En güvendiğim danışmanım mı? Kendin için ne söyleyeceksin?"

Rangvald gözlerini Kraliçe'ye dikti. Ağzını açıp kapadı ama hiçbir şey çıkmadı.

Bir Açlık Çeken kendini gölgeli kubbeye doğru fırlattı ama suya doğru sekti.

Kraliçe sis asasını kaldırdı ve iğrenç gölge yaratık asadan fırladı. Yavaşça Rangvald'a doğru ilerledi.

"Gölge-eğiriciler!" diye bağırdı, sesi çaresizdi. "O kadar çok kişiyi öldürdün ki, Brynja bana gelip Prens Mazrith ve kızın neyin peşinde olduğunu bildiğini söylediğinde ilk başta yeni asalar yapmanın bir yolunu bulduklarını sandım! Ama bir sis asası bulmaya çalıştıklarını öğrendiğimde, Brynja'nın kızı öldürmesine yardım etmeyi kabul ettim." Başı öne eğildi. "Özür dilerim Kraliçem, size söylemeliydim. Özür dilerim, lütfen. Çok, çok üzgünüm." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Neden benim yerime ona yardım ediyorsun?" dedi Kraliçe, bir an düşündü. Sonra vahşi gözleri Brynja'ya kaydı. "Seks," diye tısladı. "Büyüsü karşılığında ona bedenini verdin."

"Buna değdi. Gerçek aşkım beni anlayacaktır," dedi Brynja.

Kraliçe başını geriye eğdi ve güldü. "Gerçek aşkın mı?" "O sadece senin asanı istiyor, seni değil!" Brynja bağırdı.

Gölge canavar ona döndü.

"Ona soralım mı?" dedi Kraliçe gülümseyerek. "Orm, sevgilim?" Lord Orm bir kamaradan çıkıp güverteye adımını atarken içimi nefret kapladı. Bakışları sertti ve Brynja'ya sabitlenmişti. "Onu öldürmeye mi çalıştın?"

"Onun ne kadar tehlikeli olduğunu göremeyecek kadar körmüşsün!" Brynja gözlerinin artık manik görüldüğünü söyledi.

"Ona canlı ihtiyacım var. Bunu biliyorsun," diye tısladı.

"Ve şimdi o senin elinde! Tüm muhafızlarını uyuşturdum ve onu sana teslim ettim!"

"Uyuşturulmuş mu? Onlara ne yaptınız!"

Svangrior'u uyuşturmuş ve çantayı da onun çadırına yerleştirmiş olmalı.

"Sessizlik!" Kraliçe'nin sesi bir kırbaç gibiydi. "Bu kadar yeter." Asasını güverteye vurdu ve sessiz, ölümcül bir sıçrayışla gölge göğüs döndü. Kendini Rangvald'a doğru fırlattı ve kafasını koparıırken midem bulandı. Kan tahtaları kapladı ve ben gözlerimi kapatıp paniğe kapılmamaya çalıştım.

"Ben buradayım. Gölge bariyerini geçemiyorum ama onun ötesindeyim." Voror'un sesi zihnime aktı ve ona tutundum.

Güvendeydi ve nehri geçmişti. Yalnız değildim. Tamamen değil.

Gözlerimi Brynja titriyordu, gözleri Rangvald'ın bedenine sabitlenmişti. Orm Kraliçe'ye doğru yürüdü ve hizmetçiyle yüzleşti. "Bir sis اساسı mı arıyorlar?" diye sordu ona.

Gözlerini başsız cesetten ayırdı ve ona baktı. Başını salladı.

"Ve? Buldular mı?"

"Sanırım," diye başını salladı.

"O zaman neden kendilerini bu yaratıklara karşı savunmuyorlar? Sen o zavallı toprak-fae'yi öldürdüğünde neden kaçtılar?" Kraliçe soruyu Orm'a yöneltti ve gözlerinde ışık parladı.

"Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi." Mazrith'e doğru yürüdü.

"Uzak dur ondan!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama gölgeler beni çok sıkı tutuyordu. "Ondan uzak dur!"

Orm çizmesini Maz'ın bedeninin altına sokup onu ters çevirdi ve sonra Kraliçe'ye baktı. "Aşkım, bilinci yerinde değilken onun zihnini okuyabilir misin?"

"Yapamayacağımı biliyorsun, sevgilim. Onu uyandırmak zorunda kalacağım." Kraliçe gözlerini Brynja'ya çevirdi. "Ona ne ilaç verdin?"

Brynja tanımadığım bir kelime mırıldandı.

"Mükemmel. Sonunda sırlarınızı öğreneceğim, Prens Mazrith Andask."

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

REYNA

T Gölge canavar yok oldu ve yerine, pençeleri ellerim kadar büyük, sinirli, devasa bir pençe belirdi. Pençeli pençe havada süzülerek Mazrith'in başına doğru gitti. Gölgeler onun etrafında dönüyordu. ve inledi.

"Maz!" Gözleri açılmamıştı ama belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. "Onu rahat bırakın!" Çığlık attım ve gölgeli bağlarımı elimden geldiğince sertçe çektim. Ama çok güçlüydüler.

Geminin üzerindeki gölgeli kubbeyi korurken sihrini olduğu gibi kullanabilmesi, asasının gücünün bir kanıtıydı. Yüzünde patlamasını dileyerek ona dik dik baktım.

Maz tekrar inledi ve gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Maz, Kraliçe'nin gemisindeyiz, bize sahip-" diye başladım.

Bir hışımla ayağa fırladı, kükrerken gölgeleri gölge pençeye doğru püskürüyordu.

Üzerimizdeki gölge kubbesi titrerken aynı anda Orm'dan bir ışık huzmesi fırladı. Tek bir Açlık Çeken'in kolu içeri girdi ve bir sarsıntıyla fark ettim ki artık kalkanın her yerinde sürünüyorlardı.

Kraliçe öfkeyle havladı ve Açlıktan Ölmüş Olan kubbeden zorla dışarı atıldı. Orm'un Maz'ın etrafına yansıttığı ışık temizlendiğinde kalbim göğsümde tekledi.

Mazrith'in asası parçalara ayrılmıştı.

Tıpkı imgelemde gördüğüm gibi görünüyordu.

Kükreyip dövüşürken Kraliçe'nin gölgeli kurdeleleri onu sardı ve Orm ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Odin adına sen nesin?"

"Öğrenmek için beklemekten bıktım," diye tersledi Kraliçe. Pençe Mazrith'in üzerine atıldı, pençeler kafasına dolandı ve Maz'ın çığlığı, pençeler kafatasına batarken kendi çığlıklarımın sesinde kayboldu.

Tam bir işkence dakikası geçti ve ben kendimi kurtarmak ve sevdiğim erkeğe yardım etmek için var gücümle savaştım. Kendimi onun kafasının içine sokmaya çalıştım ama Voror gölgeli kubbenin dışındayken büyüm çaresiz irademe yanıt vermedi.

Pençeler Mazrith'in kafasını deşmeye devam etti, yüzü bir acı maskesine dönüştü ve çığlık atmamak için ısırıldığı dudağı kanadı.

Gürültü yapmaktan hiç çekinmedim. Kraliçe ve Orm'a aklıma gelebilecek her türlü laneti savurdum; dizginlenemez, işe yaramaz bir öfke seliydi bu.

Tek silahımın kelimeler olduğu onca yıl boyunca durum hâlâ böyleydi. İşe yaramazdım. Sevdiklerimi savunamıyordum. Öfke beni tüketiyor, korku ve öfke içimi yakıyordu.

Pençeler sonunda uzaklaşarak Maz'ın önünde durdu ve Maz öne doğru yığıldı, gölgeler kollarını arkadan bağlı tutuyordu.

"Maz!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Ona işkence etmesini ve öldürmesini izleyemezdim. İzleyemezdim. İzleyemezdim.

"İlginç," dedi Kraliçe, Orm'a dönerken vahşi gözleri canlanmıştı. "Annesinin bir ilişkisi olduğunu biliyordum ama buradaki Prens'in o ilişkinin sonucu olduğunu bilmiyordum."

Orm'un ağzı tekrar açık kaldı, sonra zalim gözleri kısıldı. "Yani..."

Kraliçe başını salladı. "Gerçekten de öyle. Prens Mazrith sizin kardeşiniz."

Mazrith'in başı yavaşça kalktı. "Az önce ne dedin sen?" Sesi bulamaç gibiydi ve kendimi bir şey ekleyemez halde buldum, sonunda sessizliğe gömüldüm.

Kraliçe Maz'a, "Annenin bir gold-fae'ye aşık olduğunu biliyordum, seni aptal çocuk," diye çıkıştı. Mazrith'in teninde siyah lekeler dönüyor, Kraliçe'ye bakarken gözleri siyahla doluyordu. "Ve onun acınası

Kralı öldüren yaralı gururuydu," diye güldü. "Herkesin baban sandığı erkeğe ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Öldüğü sürece umurumda değil," diye hırladı Mazrith.

Orm elini kaldırdı. "Bekle, sormam gerek - son derece iğrençsin!" Mazrith'e bakarken dudakları kıvrıldı. "*Nesin* sen?"

"Sevgilim, açıklamama izin ver," dedi Kraliçe şarkı söyleyen ses tonuyla. Dilini siyah dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri parlıyordu. "Mazrith'in annesinin bir altın-fae ile ilişkisi vardı - senin baban. Altın-fae bir çocuk doğurduğunda, kral onun efendisi olmadığını fark etti ve kendi büyüsunü çocuğa zorla geçirmeye çalıştı. Sonuç bu oldu." Asasını Mazrith'e doğru salladı ve öfkem o kadar alevlendi ki derimin eriyebileceğini düşündüm.

Kraliçe Maz'a döndü. "Kralla evlendikten sonra, annenin Altın Saray'da kimleri ziyaret ettiğini öğrenmeyi kendime iş edindim. Sadakatsizliğine dair söylentiler çok azdı ama halktan bilgi almanın bir yolunu buldum. Annen bir şekilde senin gayrimeşru olduğunu kimsenin bilmemesini sağlamayı başardı, çünkü tebaamın bildiği her şeyi bana anlattığından eminim." Yıllar boyunca işkence ettiği kişilerden bahsederken gözlerinde delilik parlıyordu. "Kralın asasını ondan almak için kozlara ihtiyacım vardı. Ve Orm'la böyle tanıştım." Altın periye gülümsedi. "Annenin aşık olduğu *kişi onun* babasıydı. Krala, karısını kaçıran altın-efenin kim olduğunu bildiğimi söyledim. Ona gidip onu öldürmesini, böylece gururunu geri kazanacağını söyledim." Güldü. "Orm onu bekliyordu."

Mazrith gözlerini kırpıştırarak Orm'a baktı. "Gölge Divanı'nın Kralı'nı elinde bir sis asası varken mi öldürdün? Nasıl öldürdün?"

Orm omuz silkti. "Bir pus. Aslında çok basitti. Gizlice odalarımıza girdi, babamı öldürdü ve o zaferinin tadını çıkarırken ben de sırtına bir bıçak sapladım. Orada olduğumu bile bilmiyordu."

"Sonra benim tatlı Lordum bana babanın asasını getirdi. Herkese kaybolan tanrıları ararken onu bana verdiğini söyledim ve Orm'la birlikte her iki sarayı da birlikte yönetene kadar zamanımızı bekledik," dedi Kraliçe tatlı bir sesle. "Seni ortadan kaldırmanın en zor engelini olacağını düşünmüştüm ama şu haline bak! Sen bir gölge-fae bile değilsin! Bana ya da Sarayıma karşı *hiçbir* tehdit oluşturmuyorsun."

Yüzünü yine o dengesiz ifade kapladı. "Biliyor musun, halkı bunu sana benim yaptığımı inandırabilirim ve seni bu insanlara yapacaklarımın bir örneği olarak kullanabilirim."

bana itaat etmeyenler." Başını eğdi. "Yine de birkaç uzvunu koparabilirim. Orm, sevgilim, onu tutmama izin verir misin?"

"Elbette, aşkım."

Çınlayan kahkahası yarıda kesildi ve şaşkınlıkla başını Brynja'ya çevirdim.

"O seni sevmiyor." Yüzü bembeyazdı ve vücudu titriyordu ama sesi kelimeleri tekrarlarlarken yüksek ve netti. "O seni sevmiyor!"

Kraliçe'nin yüzü buruştu. "Bu kadar saçmalama, onun senin gibi zavallı bir yaratığa aşık olduğunu düşünüyor olamazsın."

Kız doğrulmaya çalıştı. "Kafamın içine bak. Birlikte geçirdiğimiz geceleri, bana yapmasına izin verdiğim şeyleri gör." Sertçe yutkundu. "Ben ona aidim."

Kraliçe'nin yüz hatlarını öfke kapladı. "O anıları kafandan sonsuza dek sileceğim, seni kurtçuk!"

Brynja'ya doğru ilerledi ve kız kolunu uzatarak beni işaret etti. "Onun istediği o!" Bu sözleri yarı çılgılık atarak söyledi. "Ona kafayı takmış!"

Kraliçe durakladı ve siyah gözlerini bana çevirdi. "Sevgilim," diye mırıldandı, gözleri benim üzerimdeydi ama sözleri Orm içindi.

"Yalanlar ve saçmalıklar, belli ki," dedi altın-fe.

"Buz Mahkemesi'nde onun hayatını kurtardın! Uykunda onun hakkında konuşuyorsun!" Brynja boğuldu.

Kraliçe yavaşça Orm'a döndü. "Kurnaz kız . Neden onun hayatını kurtardın?"

"Ona canlı ihtiyacım vardı," diye homurdandı Orm. Kraliçe başını öne eğdi. "Neden?"

"İntikam," dedi ayağını yere vurarak. "O iğrenç yaratık ve o, bağlanarak benimle alay ettiler. Onun *benim* bağlı cariyem olması gerekiyordu!"

"Hâlâ onun cariyen olmasını mı istiyorsun?" Kraliçe'nin ses tonu tehlikeli bir hal almıştı.

Birbirlerine düşman olurlar mı? Açarlarsa bunu kendi avantajıma kullanabilir miyim?

"İntikam almak istiyorum," dedi Orm, sesi tıslayarak Kraliçe'ye cevap verirken. "İntikamdan anladığımı sanıyordum. Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu," dedi Kraliçe ve aniden cazibesine kapıldı.

"Yalan!" diye bağırdı Brynja. "O seni sevmiyor! *Beni* sevmiyor! Onu seviyor!" Yine çılgınca beni işaret etti ve Kraliçe dönüp ona baktı.

"Yeter!" Gölgeler asalarını şaklatarak Brynja'yı tahtaların üzerinden kaldırdı ve onu kubbenin tepesine fırlattı. "Artık gemimde istenmiyorsun," diye hırladı Kraliçe. Kubbede bir boşluk açıldı ve çığlık atan kızı Açlıktan Ölenler'in pençeli ellerine fırlattı.

Boğazım düğümlendi ve Lord Orm'un Kraliçe'nin sırtına doğru adım atarken gözlerindeki parıltıyı görmek için tam zamanında gözlerimi kaçırdım. Etrafında ışık parladı ve Kraliçe sertçe sarsıldı, gözleri o kadar genişledi ki ilk kez etraflarında beyaz gördüm.

"O haklı. Seni sevmiyorum," diye tısladı Kraliçe'nin kulağına. "Ve bir saldırı beklemeyenlerden bir sis asası almak oldukça kolaydır."

Adam onu itti ve kadın tökezleyerek tahtaların üzerine düştü, sırtından bir hançer çıkmıştı.

Sis asası tahtaya çarptı ve kısa bir an için zaman dondu, herkes asaya baktı.

Mazrith ve Orm aynı anda hamle yaptılar ve üzerimizdeki kubbe parçalanmaya başlarken dehşet içinde bakakaldım.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

REYNA

O rm asaya ilk ulaşan oldu ve zaferini haykırdı.
"Kalkanı geri tak!" Mazrith'e doğru koşarak ılık attım. Orm'un yüzü yuarı bakarken çarpıldı, gölge artık o kadar inceydi ki lmszlerin ağırlığını zar zor taşıyor.

Asayı uzattı ama hiçbir şey olmadı.

Mazrith tökezleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu ve Kraliçe'yi işaret etti.
"O lmedi. O yaşadığı sürece asa ondan başka kimseye yanıt vermeyecek!"

"Bir kalkan yapabilir misin?" Umutsuzca sordum ama cevabı zaten biliyordum. Büyüsü yoktu - asası yok edilmişti.

Kubbe çökerken ve Açlıktan lenler güverteye düşerken Orm, "alış, lanet olsun sana!" diye bağırdı.

Mazrith yanımıza ilk gelene bir yumruk attı ve ben de işe yaramaz asamı umutsuzca savurdum.

Artık sihrim vardı ama hiçbir işe yaramıyordu; birinin aklına girerek ne elde edebilirdim ki?

Daha fazla yaratık tekneye doluşup, Kraliçe'nin onları güvertenin ortasına attığı yerde yığılı duran arkadaşlarımla cansız bedenlerine doğru ilerlerken paniğe kapıldım.

Orm eğildi, Kraliçe'nin bedenini ona doğru ilerleyen  yaratığa doğru itti ve biri Kraliçe'nin kolunu bedeninden çekip çıkardığında ve boğazından yaratıkların çıkardığı gürültüden zar zor duyulabilen bir guruldama sesi geldiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Henüz ölmemişti ve onu parçalara ayırıyorlardı.

İşkence ettiği pek çok kişi aklımdan geçti ve sonra bir şey omzumu tuttu ve onu odağımdan sildi. Asamı omzuma vurarak arkamdaki bir şeye çarptım. Maz parçalanmış, çürümüş bir yaratığı bedeniyle bizden uzağa fırlattı, ön kolundan koyu kan sızan bir ısırık vardı.

"Benimle sırt sırta dur!" diye bağırdı ve korkudan neredeyse uyuşmuş bir halde hareket ettim.

Gölgeler uçtu ve başımı kaldırdığımda Svangrior'un uyanık olduğunu ve kendisine yaklaşan her yaratığa ya da yanındaki bilinçsiz ceset yığınının şiddetli gölge kırbaçları fırlattığını gördüm.

"Bu kadar yeter taç yapraklarım," diye bir ses yükseldi ve içim buz kesti. "Almaya geldiğimiz şeyi aldık ve ona zarar gelmemeli. Henüz."

Yaşlı adam geminin parmaklıklarına tırmanırken, Açlıktan Ölenler'in hepsi hareketsiz kaldı, çok uzun kolları ve garip yürüyüşleri dondu.

"Reyna Thorvald. Kaderinle tanışma vaktin geldi."

Mazrith'ten uzaklaşırken başımın döndüğünü hissederek, "Beni al, diğerlerini bırak," dedim.

Bir kükremeyeyle tekrar önüme geçti ve yumruklarını kaldırdı. "Ona dokunursan ölürsün," diye hırladı ve bir an için ölümsüzler kadar korkutucu oldu.

"Maz, bana bak!"

Çalkalanan düşüncelerim ürkütücü bir şekilde yavaşlamıştı ve saldırıyı takip eden sessizlikte berraklık içeri sızmıştı.

Mazrith'in siyah gözleri altın doluydu, bana doğru döndü, devasa ve iriydi. Kolumu omzuna koydum.

"Bundan kaçamam," dedim ona. "Tüm hayatım boyunca kaçtım ve gidecek hiçbir yerim kalmadı. Onun istediği benim ve beni elde edene kadar durmayacak. Ve eğer bir başkası zarar görürse kendimi asla affetmem. Buna sen de dahilsin."

Yarı vahşi bir şekilde hırladı. "Seni asla terk etmeyeceğim. Sana bunu söylemiştim."

Yaşlı'ya geri döndü. "İkimizi de! Diğerlerini bağışlarsan ikimizi de savaşmadan alabilirsin."

İhtiyar o iğrenç sırtışıyla sırtıttı. "Pazarlık yapacak durumda değilsiniz, küçük aptal çocuklar." Arkamızı işaret etti. "Kapıları açın."

Döndüm, hayat ağacının belirlediğini, Altın Saray kapılarının önümüzde durduğunu gördüm. Orm aceleyle geminin önüne koştu, asasını kaldırdı, yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Hayır, oraya girmelerine izin veremezsin!" Mazrith havlarken, "Hayır, onları içeri alamazsın!" dedim, "Kutsal ağacın içine girmelerine izin vermeyin!"

Ama Orm ışığını çoktan kapıların iki yanındaki iki mangala göndermişti ve kapılar açılmaya başladı.

Gemi kolayca ilerledi ve Yaşlı, Kraliçe'ye doğru topallayarak yürüdü. "Bu zar zor yaşıyor," dedi ve bileğini salladı. Geminin iki Yaratıklar korkunç çığlıklar atıp Kraliçe'nin üzerine çullandılar.

Gözlerimi uzaklaştırıp Yaşlı'ya diktim. "Benden ne istiyorsun?"

Başını öne eğdi. "Gerçekten bilmiyor olabilir misin?" Gözleri asama kaydı. "Neden böyle görünüyor? Daha önce böyle görünmüyordu."

Kapılar arkamızdan kapanırken onunla personel arasına baktım.

Yggdrasil anında tepki verdi. Karanlık kabuğun üzerine yayıldı, kan kırmızısı bir toz bulutu yüksek heykellerin üzerine indi ve mekânın tüm ışığı, yeşili ve ışıltısı geri çekildi. Geminin siyah, kanla kaplı tahtaları daha da karanlık görünüyordu.

"Bu asayı daha önce gördün mü?" Dikkatimi tekrar Yaşlı'ya yöneltip Kraliçe'nin bedeninin parçalara ayrılırken çıkardığı sesleri umutsuzca duymazdan gelmeye çalışarak sordum.

Bana doğru topallayarak bir adım daha attı ve koku bastırdı.

Ben.

Nefesim kesildi, geriye doğru sendeledim ve o da sırtarak hırladı, sırtışı hâlâ sabitti.

"Yapılanı geri al! Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Eğer reddedersen, seni bizden biri yaparım."

"Neyi geri almak? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!" "O zaman ölürler."

Açlıktan Ölenler Svangrior'u tekmeleyerek ve küfrederek sürükledi ve grubumuzun diğer bilinçsiz üyelerini bir sıraya dizdi. "Hangisinin önce öleceğini seç, çocuk," diye şarkı söyledi Yaşlı.

Kaburgalarının yarısından ince et şeritleri sarkan, çoğunlukla kemik olan Açlıktan Ölmüş Biri, Frima'nın bedenini kolunun üzerinde yukarı çekti.

"Dur! Göster bana! Benden ne yapmamı istediğini göster!"

Yaşlı adam bana döndü. "Göstermek mi?"

Başımı salladım ve o daha tek kelime beni dünyadaki her şeyden daha çok korkutan şeyi yaptım.

Onun zihnine girdim.

Her şey dönüyordu ve açlık zayıflatıcıydı. Aşırı güçlüydü. Her şeyi tüketiyordu. Bir sonraki yemekten, etin tadından, sıcak kandan başka bir şey yoktu.

"Ne yapıyorsun?"

Konuşuyordu. Benimle.

"Bana neden ihtiyacın olduğunu göster!" "Çık dışarı!"

Kafama vurulmuş gibi hissettiren bir güçle onun zihninden fırlatıldım. Tökezledim ve ayaklarının dibine yığıldım. Maz homurdanarak sıçradı ve Yaşlı uzanıp kemikli, çürümüş parmaklarını bileğime doladı.

Her şey karardı ve artık ağacın içindeki tekne de değildim.

Küçük bir kasabanın kenarındaki bir ormandaydım. Uzun bakır saçlı bir kadının etrafı bağırان ve onunla alay eden erkeklerle çevriliydi. Gözyaşları yanaklarını çiziyordu ama yüz ifadesi sert ve acımasızdı.

"Bunu yapmayacağım!" bağırarak elindeki asayı yere vurdu.

"O zaman ölür!" diye kükredi bir adam, kahverengi saçlarında onlarca örgü olan bir baltayı havada sallayarak.

Hepsi insandı ve kadının önünden bir arabanın geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Arabaya bir adam bağlanmış, ağzına paçavralar tıklmıştı.

"Hayır! Bırak onu!"

"İkinizin birlikte olması iğrenç bir şey. Fae ve insanların evlenmeye hakkı yok!"

"Kocamı bırakın, hemen!" dedi kadın, asasının tepesinde ışık parıldamaya başlamıştı.

"İstediğimizi yaparsan yaşar," diye homurdandı bir kadın, adamın boğazına bir hançer dayamıştı. Kadın itti ve adam ağzının etrafında öksürürken gözlerinden kan fişkırdı.

"Lütfen, dur! Bana bunu yaptıramazsınız! Savaşı kahramanlık ve onurla kazanmalısın! Beni hepsinin aklını kaybetmesine neden olmaya zorlayarak değil!"

"Scyfling klanı aklını kaçırmayı hak ediyor! Ayrıca, ondan yararlanamayacaksak köyümüzde bir fae olmasının ne anlamı var?" diye alay etti bir adam. "Sen rün işaretli bir fae'sin, onların akıllarını başlarından alana kadar

hepsi saçma sapan enkazlar. Fates, onlara hayvan olduklarını bile düşündürebilirsin!"

Gruptan acımasız bir kahkaha yükseldi.

"Eğer hepsini delirtmezsen, sırada kızın var. Ve inan bana, onun için boğazını kesmekten çok daha iyi yöntemleri var," dedi kadın. Fae cevap vermeyince kadın omuz silkti. "O zaman ciddi olduğumuzu anla. Onun ölümünden sen sorumlusun." Hançeri adamın boynuna sapladı.

Fae dişisi çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü ve örgülü adam onu boynundan tutarak yukarı çekti.

"Şimdi yap. Yoksa kızın da sen de bizim oyuncağımız olursunuz."

Hıçkırarak ağladı ve asasını kaldırdı. "Özür dilerim Harald. Çok, çok üzgünüm," diye ağladı. Ama gözyaşları ışıktan yapılmıştı ve doğrulduğunda yüzünde kederden ziyade öfke parlıyordu. "Tanrılar hepinizi yaksın," diye tısladı. "Tanrılar bizim gibi insanları yakmaz," diye alay etti adam. "Bu sadece Sen Fae'sin."

"Öyle olsun," dedi, gözleri bembeyazdı. Asa ışıkla patladı ve temizlendiğinde etrafındaki insanlar parçalara ayrılmıştı. Parçalanmış kemiklerden etler sarkıyordu, her yer kan içindeydi.

Ama yine de ayaktaydılar.

"Ne... ne yaptın sen?" Hançeri tutan kadın çenesinin eksik yarısının etrafında boğuldu.

"Düşmanına yapmamı istediğin şeyi," dedi Fae. Gözleri hâlâ bembeyazdı, sesi tanıdığım en güçlü erkekleri bile dize getirecek bir güç taşıyordu. "Sevdiğim şeyi benden aldın. Ve ben de seni insan yapan her şeyi aldım." Asa parlamaya devam etti, parlak ve daha parlak ve sonra gökyüzünde bir ses gürledi.

"Rün işaretli olanlar Vanir'e hizmet ediyor ve sen onların büyüünü izinsiz kullandın. Çok ileri gidiyorsun Estrid."

Kadın başını geriye attı ve gökyüzüne seslendi. "Hiçbir şeyden pişman değilim! Beni istediğiniz gibi cezalandırın, ama bu insanlar artık insan olmayacak!" Yeşil bir ışık parladı ve kadın yok oldu.

Görüntü kayboldu ve ben hâlâ bileğimi kavrayan Yaşlı'ya baktım.

"Rün işaretli bir fae Açlık Çekenleri yarattı," diye nefes aldım. "Vanir büyüünü çalmak için bu sis asasını kullandı."

"Bizi sen yarattın," diye tısladı Yaşlı. "O asayla. Ve onun yaptıklarını sadece sen geri alabilirsin."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

REYNA

T Elder beni tutuşunu bıraktı. "Bizi serbest bırak."

"Seni serbest bırakmak mı?" Asaya bakmaya devam ettim, imgelem kafamın içinde dönüp duruyordu, her şey dönüyordu.

Annemin insan kocasını, onu diğer insanlara zarar vermeye zorlamak için mi öldürmüşlerdi? O da öfke dolu bir intikam alıp onları lanetlemişti.

Maz'un onca zaman önce işaret Vanir Baş Rahibesi'nin heykeline baktım.

Bu asayı nasıl kullanacağım? Soruyu heykele yönelttim ve asa elimde alev alev parladı.

Karanlık bir kez daha çöktü ve kalktığında gördüğüm görüntü daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu.

Bir ses şarkı söyledi, kadınsı ve hafifçe.

"Bu üç gelecek senin için. Yolunu seç: onur ya da gazap."

Görüntüler gözlerimin önünden geçmeye başladı.

İlkinde kendimi annemin yaptığı gibi asayı yüksekte tutarken gördüm, etrafında ışık dans ediyordu. Ama onu Açlık Çekenleri kurtarmak için kullanıyordum. Bunu yapar yapmaz, asanın kendisi sise dönüştü ve bir daha asla kullanılmamak üzere ellerimde eridi.

İkincisinde, Açlıktan Ölenler yaşıyordu ve ben onları kontrol etmek için asayı kullanıyordum. Yanımda Mazrith'le birlikte hüküm sürdüğüm Gölge Sarayı'nı çembere almışlardı; yaratıklar bana zarar vermiş ya da karşı çıkmaya cüret etmiş herkesi korku içinde sinmiş halde tutuyorlardı.

Üçüncüsünde kendimi Altın Saray tahtında gördüm. Ama artık Altın Saray değildi. Asayı Açlık Çekenleri yok etmek için kullanmıştım, onları özgür bırakmak için değil. Düzelmeleri için yüzyıllar geçmesi gerekecekti. Ve onu altın-fae'leri yok etmek için kullanmıştım. Her birini. Beni korkutan, alay eden, taciz eden ya da peşimi bırakmayan herkesi. Hepsi ölmüştü ve ben ışıltılı tahtımda otururken asa kucağımda duruyordu.

Gözlerimi açtım.

Mazrith de Yaşlı gibi bana bakıyordu.

Ellerimde hâlâ sıcak olan tahta asayı tutarak ikisinden de uzaklaştım.

"Eğer bunu seni kurtarmak için kullanırsam, onu kaybederim. Tüm gücünü. Mazrith Divan'ını kaybeder, bir daha asla sihrini kullanamaz."

İhtiyar bana doğru bir adım attı ve Maz başını salladı. "Ben güç istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Ya da bunu seni kontrol etmek için kullanabilirim," dedim ve Yaşlı durakladı. "Bunu seni silahıma dönüştürmek için kullanabilirim." Mazrith'in dönen gözleri genişledi. "Reyna, neden sen-"

"Ya da bunu seni yok etmek için kullanabilirim."

İmgelemdeki hançerli kadın oydu, bundan emindim.

Annemin kocasını öldüren . Babamı mı?

"Katil ve tecavüzcü olduğunuz için bu hale getirildiniz."

Geminin güvertesindeki yıkıma baktım, iki yaratık Kraliçe'den geriye kalan vücut parçalarını bir araya getiriyordu, Orm pruvada sinmişti. "Ve sen, sen de aynı derecede zalimsin, aynı derecede onların kaderini hak ediyorsun," diye bağırdım altın-fae'ye. İçimde öfke birikiyordu ve gözlerimi Maz'a her yaklaştırdığımda, onun neler yaşadığını bildiğim için daha da kötüleşiyordu. "Altın-fae'ler bu dünyayı kendi sapkın oyun alanlarına çevirmeye çalışan berbat, zalim, onursuz yaratıklar. Annem onları lanetlediğinde Açlıktan Ölenler'in olduğundan daha iyi değiller!"

"Reyna," dedi Maz ellerini uzatarak, sesi sakindi. "*Ben* bir altın fae'yim. Kötülük her yerde bireylerin içinde bulunur. Bunu biliyorsun."

Ona baktım, başım çarpmaya başlamıştı. "Orm Dakkar'ı öldürdü, savaşçı kadını öldürdü." Kelimelerim yuvarlanıyor, zihnim dönüyordu. Isı asadan vücuduma yayılıyor, beni içten içe döndürüyor, kafamı karıştırıyordu.

Voror'un sesi kaosu yararak geçti. "Orm kötüdür. Tüm altın-fae'ler değil. Kraliçe kötüydü. Tüm gölge-fae'ler değil."

"Peki ya Açlıktan Ölenler? Onların özgürlüğü hak ettiğine inanıyor musun?" Kelimeleri yarı bağırarak söyledim.

"Bedelini ödedik," dedi İhtiyar.

"Eğer bu doğru olsaydı tanrılar seni kurtarırdı. Ama kurtarmadılar, seni burada böyle bıraktılar, çünkü bunu hak ettin!"

"Bizi sınamak için onları buraya, bu şekilde bıraktılar," dedi Mazrith. "Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu biliyorsun Reyna. Bana onuru seçmemi söyledin."

"Ve bak sana ne yaptılar!" Ona bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Bu hiç adil değil!"

"Ne dediğimizi unutma Reyna. Kendi sonumuzu kendimiz yazmalıyız. Kim olmak istediğinizi siz seçin."

"Onları yok edin derim." Orm'un sesi beni döndürdü. Yaşlı tısladı ve iki yaratık ona doğru hamle yaptı.

İçgüdüsel olarak asayı kaldırdım. Tepesinde tek bir kristal canlandı ve yaratıklar dondu kaldı.

Yaşlı'nın gözleri panikle doldu.

Orm yavaşça Kraliçe'nin sis asasını kaldırdı. *Artık çoktan ölmüş olan Kraliçe'nin.* "İki sis asasına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, ama biri bir ölümsüzler ordusunu kontrol ediyor?" Gülümsedi ve asasına bir fiske vurdu. Dönen bir ışık topu arkadaşlarımla bilinçsiz bedenlerine uçtu.

Kendi asamı hareket ettirdim ama tek yaptığı Açlıktan Ölenleri ağlatmak oldu.

Mazrith kendini ışık topunun önüne fırlattı ve içimi derin bir korku kapladı.

Eğer ona çarparsa, ölecekti.

Bilincimi kafasının içine attım, bedenini kendi bedenimmiş gibi kontrol altına aldım.

İçime güç doldu ve omzunu yuvarlayarak onu topun yolundan çekmeye zorladım ve aynı anda asayı kaldırdım. Onu havaya, doğrudan topun yoluna fırlattığımda kafası karışmış Açlık Çeken çılgılık attı.

Mazrith tahtalara çarptı. Açlıktan Ölen patladı.

"Reyna!" Boğuldu ama bakışlarım Orm'a kilitlenmişti ve o asasını kaldırırken ben de asamı kaldırdım.

Mazrith'in kendini arkadaşlarımla önüne attığını gördüğüm anda kararımı vermiştim.

Asayı havaya kaldırdım ve Vanir heykeline doğru bağırdım.

Girdap gibi dönen gölgeler ve kasvet teknenin üzerine çöktü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Maz'a doğru süründüm, Açlıktan Ölenler feryat ederken gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Asa nerede?" Maz ona ulaştığımda boğuldu. "İyi misin?"

"Evet." Yuvarlandı, , kasvet kırmızı ışıktan bir kasırgaya dönüşmeye başlarken ve çığlıklar daha da yükselirken bana tutundu. "Asa nerede? Ne yaptın sen?"

Boş elimi uzattım. Tıpkı imgelemin bana gösterdiği gibi sise dönüşmüştü.

"Onları serbest bıraktın."

Ben cevap veremeden Yaşlı çığlık attı. Çürümüş parmakları Orm'un koluna kapandı ve adam haykırarak ona saldırdı. "Bizi kontrol etmeye mi çalışıyorsun?" diye tısladı, sonra yarı eksik çenesini boynuna sıkıştırarak bir parçasını kopardı. Orm'un gözleri bir an parladı, sonra yarısından kan akarken yere yığıldı.

Gök gürültülü bir alkış koptu ve her şey durdu. Karanlık gölgeler bir anda yok oldu ve pırıl pırıl bakır ışık peri tozu gibi havayı doldurdu.

Açlıktan Ölenlerin hepsi çığlık atarak ve çırpınarak havaya yükselmeye başladı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı Yaşlı. Bir sarsıntıyla havaya kaldırıldı.

Orm'un gevşek bedenini de sürükleyerek ayağa kalktı.

Formu titremeye ve yanıp sönmeye başladı ve bunun hepsine olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. İnsan formları bir anlığına canavar formlarının üzerinde belirdi

Gözlerimi tekrar güvertenin yirmi metre yukarısındaki Yaşlı'ya çevirmeye zorladım. Yüzüne bir huzur ifadesi yerleşti ve sonra hepsi yok oldu, küçük bakır parıltılar güverteye yağmur gibi düştü.

Orm'un asası tahtalara çarparken, altın fae ölümsüzlerle birlikte yok olurken, şaşkın şaşkın bakakaldık.

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

REYNA

Silence ağacın içinden esip geçti, ışık, hayat ve renk geri döndü. "Tanrılar aşkına, az önce ne oldu böyle?" diye mırıldandı Svangrior.

Gözlerime taze yaşlar getiren bir telaşla kendimi Mazrith'e doğru fırlattım. "Özür dilerim. Asayı saklamadığım ve sana büyüü geri veremediğim için çok üzgünüm." Gözyaşları akmaya devam ediyordu, sanki on yıldır ağlamamak aşık olmaya hazırlanmak içinmiş gibi.

Mazrith beni geriye itti, çenemi kavradı, gözleri tıpkı parmağımdaki yüzük gibi altın ve siyahla doluydu. "Kraliçe öldü. Orm öldü. Düşmanlarımız ve *Yggdrasil*'de iyi olan her şeyi yok etmek isteyenler öldü." Başını eğdi ve ellerini saçlarımın arasından geçirerek ıslak yanaklarımdan uzaklaştırdı. "Hepsi senin sayende," diye fısıldadı.

"Ama ben-" Dudaklarıma bir öpücük kondurarak konuşmamı engelledi.

"Sen tam olarak doğru olanı yaptın. Uğruna yaşamaya değer olduğunu görmemi sağladığın cesaret ve onuru gösterdin."

"Emin misin?" Fısıldadım. Duygular içimde yırtılıyordu, adrenalin ve enerjiden oluşan bir girdap ve hepsi de pişmanlıkla doluydu. "Seni kurtarmam için beni buldun."

Başını salladı, yüzümü avuçladı. "Hayır, ástin *min*. Seni buldum çünkü seni seviyordum. Çünkü kaderimde seni bulmak vardı."

Voror çullanarak yanımdaki tahtaların üzerine indi. "Reyna, burada, *Yggdrasil*'in içinde cevaplar olduğuna inanıyorum. Onları aramalıyız."

Hâlâ Mazrith'in kollarına yapışmış olan baykuşa baktım. "Şimdi mi?" Fısıldadım.

"Şimdi."

Heykellerden oluşan halkaya doğru uçarak havalandı ve havada dönen bakır parıltıların Vanir baş rahibesinin etrafında dans ettiğini gördüm.

Mazrith'e dönüp baktım. Yara izleri bzşyordu, yarılmış etin arasında altın ve siyah çalkalanıyordu. Gülümsedi, yanaklarımdaki yaşları sildi ve beni nazıkçe itti. "Git. Baykuşa güven." Sesini alçalttı. "Anneme veda etmeme yardım etti. Yüksek mevkilerde arkadaşları var."

Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve onu öptüm. "Hemen döneceğim."

Kpeştelere doğru ilerleyerek kendimi teknenin kenarından aşağıya bıraktım, kendimi suya indirdim ve yavaşça tekmeleyerek heykel halkasına doğru ilerledim.

Kendimi Vanir baş rahibesinin soğuk mermer ayak parmaklarının üzerine çektim ve iki elimi de taşa bastırdım. Voror yanımdan süzülerek usulca yere indi.

Mermer ellerimin altında ısındı ve içimdeki o g dalgasını yeniden hissettim. İrademi taşa akıttım, heykelin bana bilmek istediklerimi göstermesini diledim.

Ve yaptı da.

şimdi annem olduğunu bildiğim kişinin arkasında duran bir gölge-fae gördüm. Zihnimde, gölge-faenin annemin hizmetçisi olduğunu anlamama yetecek kadar çok sayıda görüntü parladı. Yakındılar. Arkadaştılar.

Annemin insan babamla olan evliliğini, köylerinden gördükleri küçümseme ve eziyeti gördüm. Daha da ktş, annemin diğer fae'lerden aldığı tepkiydi. İnsanlar gibi sokakta onlara taş ya da meyve atmadılar ama ondan uzak durdular.

Zamanla acısı arttı. Sabrının tükendiğini gördüm, sadece babama olan sevgisi onu mutlu ediyordu. Benim dünyaya gelişimi gördüm ve birkaç yıl boyunca artık acı çekmiyordu. Artık kızgın değildi.

Ama sonra dışlandım. Fae'lerle birlikte yaşayamazdık, ailemizde bir insan olmadan yaşayamazdık, bu yüzden onun klanıyla birlikte yaşadık. Ama bana zorbalık ettiler, eziyet ettiler. Beni suyun altında tuttular, saçımı çektiler ve kestiler.

Annem insanlar için genellikle baskı altında görevlerini yerine getirirken, tüm bylerdeki fae'ler için de rn işaretli görevlerini yerine getirirdi. Onu babamla tartışırken gördüm. Ona, Vanir'in ona güçlü asayla bile güvende olmadığımızı söyledi. Babam ona gücünün

ailesine zarar gelmesine izin vermeyecek kadar güçlü olduğuna ve kendine inanması gerektiğine .

O uzaklaşırken, "*Ben insanlara inanmıyorum,*" dedi.

Rakip bir klanla savaş çıktı ve o korkmaya başladı. Yanında on yaşındaki benle birlikte evimize döndüğünde babam gitmiş, ev yıkılmıştı.

O ve gölge-eфе hizmetçisi bir ormana kaçtı ve beni bir ağacın içine sakladı. Ağladım, ağladım ve sonra asasını kaldırdı ve bir büyü yaptı. Ben uykuya daldım ve o da hizmetçiye talimatlarını verirken hıçkırığa ağladı.

Eğer geri dönemez ve onu uyandıramazsam, asamı saklamalı ve sadece onun takip edebileceği bir iz bırakmalısın. Asamı kullanabilecek, ne yapacağını görebilecek. Onu insan kılığına soktum. Doğru zaman geldiğinde onu uyandır. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla, tam boyuna doğru doğruldu. Şimdi kocamı bulacağım.

Sonra ne olacağını biliyordum. Zaten . Kocasını öldürdüler ve Vanir onu aldı.

Ama bu sefer gölge-eфе hizmetçiyi de gördüm. Asayı aldı ve Gölge Sarayına dönerek onu dağın içine sakladı, ardından Mazrith'in annesine hizmet sözü verdi.

Bir flaş tapınağı tozlu bir mağara olarak gösterdi, kadın asayı toprağa gömdü. Kadın gider gitmez heykeller oluştu, taş kol topraktan fırladı ve altında bir uçurum oluştu.

Tanrılar mı? Yoksa Vanir mi? Bilmiyordum.

Yıllar sonra, Mazrith doğduğunda ve annesi rüyasında bakır saçlı bir kadın gördüğünü söylediğinde, hizmetkâr zamanın geldiğini anlamış. Asanın saklı olduğu yere geri döndü ve heykel halkasını keşfetti ama asa yoktu. Başka ne yapacağını bilemediği için avuç içine yazıyı yazdı ve Mazrith'in annesine söyledi.

Saklandığım ağacı buldu ve bana dokunduğunda uyandım. Altın rün işaretimi görünce beni Altın Saray sarayına götürdü. Gölge Saray'a dönmeye çalışırken öldü.

Dünya tekrar gözlerimin önünden geçti ve sonra her yerde yeşil görmeye başladım.

Hayat dolu bir orman.

O kadar parlak bir ışıkla parlayan bir dişi, onu zar zor seçebiliyordum, bir baykuşla konuşuyordu.

Baykuş göz kırptı, sonra gözden kayboldu.

Birdenbire bilgiler zihnimi doldurmaya başladı - bana ait olmayan kelimeler, geçmişler ve anılar sel gibi akarak nefesimi kesiyordu.

Kadın bir asa kaldırdı ve etrafındaki ışık söndü. Işığın altında saçları bakır renginde parlıyordu. Gülümseyerek döndü, doğrudan bana baktı ve sonra görüntü sona erdi.

Uzun nefesler alıp alnımı taş heykele bastırarak az önce kafama dökülen tüm bilgileri içime çekerken yanaklarım yine ıslanmıştı.

Annem Voror'u Vanir ana gezegeninden, *Yggdrasil*'in üstündeki gölgelikten göndermişti.

Yggdrasil'de kalan tek rune-marked fae bendim çünkü annemin eylemleri her şeyi değiştirmişti. Vanir, rün işaretli fae'ler tarafından çok fazla güç kullanıldığına ve insanlar ile fae'ler arasındaki dengenin yanlış olduğuna karar verdi. Rün işaretlileri insan yaptılar ve tarihlerini kutsal kitaplardan çıkardılar. Ama ben ağacın içinde annemin büyüyle korunuyordum.

Hiçbir yere ait değildim; istediğim yerde yaşayabilirdim. Kim olmak istersem o olabilirdim.

Ve tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Ayağa kalktım, titriyordum. Voror'la yüksek sesle konuşmak istedim ve buna gerek olmadığını fark ederek .

Voror mu? Kelimeleri sessizce, doğrudan baykuşa yansıttım ve o da kanatlarını çırpı.

Evet.

Bunları da gördün mü?

Hayır. Ama bir izlenim edindim. Ben Vanir ana gezegenindenim.

Evet. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama benimle sıkışıp kaldın.

Biz...

Doğru kelimeyi aradım.

Bağlı, dedi.

Evet. Bağlı.

Zihnime doğru iç çekti, sonra kanatlarını çııptı. *Yaşam şeklimizde bazı değişiklikler olması gerekecek.*

Gölümsedim, sonra kendimi tekrar suya bıraktım.

Yaşam şeklimizde pek çok değişiklik olacağını hissediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith eğildi, tekneye geri döndüğümde beni sudan kolaylıkla çıkardı ve kurulanmam için kürkler verdi.

"Diğerleri başlıyor," dedi sessizce. "Svangrior cesetlerle uğraşırken hepsini kabinlere götürdü."

Güverteye tedirgin bir bakış attım ve kan ve serpintinin büyük ölçüde gittiğini gördüm.

"Herkes iyi mi?"

Bana gülümsedi. "Onlar iyi - uyuyorlardı. Kimsenin bir sorunu yok. Hepsi şu anda yemek kabininde, Kraliçe'nin erzaklarını yağmalıyorlar."

"Brynja sizi nasıl uyuşturdu?"

Maz omuz silkti, kireçli teni sıcak ışığı yakalıyordu. "Etrafta dolaştırdığı viski."

"Ama onu da içtim."

"Sana farklı bir şey vermiş olmalı. Ve Svangrior'u kandırdı. Ona benimle teknede buluşmasını istediğimi söyledi. Rangvald onu bekliyordu. Onu pusuya düşürdü, sonra da uyuşturdu."

Uzun bir iç geçirdim. "Onca zaman. Herhangi bir noktada kafasının içine bakabilir ve hainimizi bulabilirdik."

Mazrith bana doğru bir adım attı ve elimi tuttu. "Artık güvendesin. Voror haklı mıydı? Cevapları aldın mı?" Heykeli işaret etti.

"Evet. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Güzel. Ama bunu yapmadan önce..." Diğer elini uzattı ve ben de tuttuğu şeye baktım.

"Kraliçe'nin sis asası mı?"

"Onu yeniden şekillendirebilecek bir ya da iki r n işaretli tanıyorum," diyerek bana gülümsedi. "Al bunu. Bu senin hakkın."

Başımı salladım. "Hayır. İstemiyorum."

"Sen bir fae'sin," diye gülümsedi bana. "Bunu benden daha iyi kullanabilirsin."

"Hayır," dedim. "Büyü için bir asaya ihtiya ım yok ve zaten sahip olduğumdan daha fazla güce de ihtiya ım yok." Uzattı ı elini ona doğru ittim. "Tait Kraliçe'nin bunun üzerinde bıraktığı lekeyi çıkarabilir, değil mi? Onu yeni bir şeeye, senin için doğru bir şeeye dönüştürebilir?"

Mazrith durakladı ve ben de tartışaca ını düşündüm. Ama o bunu yapamadan asanın tepesi parçalandı ve geriye basit bir tahta çubuktan başka bir şeey kalmadı. Bana baktı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Görünüşe göre tüm güçlü asaları işe yaramaz hale getiriyorum," diye hırladı.

Kaşlarını çattım, sonra bir anda havada bir hareket olduğunu fark ettim; bakır tozu asanın etrafında parıldıyor ve akıyordu. *Mazrith ve asanın etrafında.*

"O kadar emin değilim," diye fısıldadım. "Maz, bir gölge-fae olmak istiyor musun?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evet."

"Emin misin?"

"Gölge Divanı benim evim ve orada hüküm sürmek istiyorum. Ve..." Bakışlarını asaya çevirdi, sonra geri döndü. "Ve annemin büyüsünü  zleyece im. Gölgeler artık benim bir parçam. Ya da  yleydiler."

Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Maz, benim için bir şeey yapar mısınız? Gerçek senden bir şeeyler sakla. Hayatın boyunca saklamak zorunda kaldı ın bu senden." "* stin m n*, benden istediğin her şeeyi yaparım ama bu sis asası bir tahta parçasından başka bir şeey değil." Kaşlarını çatarak bana doğru salladı. Ondan bir bakır parıltı patlaması aktı, onun için görünmezdi ama gözlerimin önünde binlerce vaat gibi dans ediyordu. "Ve ayrıca, hiçbir zaman beni daha önce değiştirdi."

Uzanıp elimi onun eline doladı ımda gözlerim parladı. "Daha önce bana sahip de ildin."

Gölgeler asanın ucundan patlayarak Mazrith'in etrafında dönmeye ve akmaya başladı; bakır parıltılar aralarında u uşup dönüyordu.

azalınca bıraktım ve geri çekilerek gölgelerin durmasına izin verdim.

Temizlendiklerinde Mazrith dimdik ayaktaýdı, sis esasının ucu artık som altından bir kuzguna dönüşmüştü ve etrafında siyah bir yılan dolanıyordu.

"Beni kabul etti. Beni *istedi*," dedi fısıltıyla. "Bu çok güzel." Ama ben gözümü dikmiş ona bakıyordum.

"Çok güzelsin," diye nefes nefese kaldım. Ve kaderin cilvesine bakın ki öyleydi.

Kireçli beyaz teni ve yara izleri gitmiş, her zamanki pürüzsüz, bronz teni geri gelmişti. Ama siyah benekli lekeler kalmıştı, şimdi tıpkı benim yüzüğüm gibi altın rengine bürünmüştü.

Siyah saçlarında altın rengi çizgiler vardı, gözbebekleri de altın rengine bürünmüştü ve ben onun daha büyük, daha uzun olduğunu hissettim. Daha güçlü.

Bana gülümseyerek esasını kaldırdı ve gölgelerden oluşan şerit ondan , onların da içinden geçen altın çizgileri parlıyordu. "*Ástin mín*, sanırım altın bağışını benim asamda kullandın," diye fısıldadı, sonra çıplak kollarına baktı. "*Benim üzerimde*."

Bağlandık, dedim ona, kelimeleri doğrudan kafasına yansıttığımda yüzünde beliren şoktan zevk alarak. *Vanir heykeli bana büyüümü nasıl kullanacağımı gösterdi*.

"Başka ne yapabilirsin ki?"

Omuz silktim, sonra ona yaklaştım, ellerimi boynuna ve saçlarına doladım. "Henüz bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce sııttım.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

REYNA

"M Az! Burada olmamanız gerekiyor!"

O yatak odamıza girerken üzerime kocaman bir çarşaf sardım. Bana sırtıttı ve gözlerini çarşafı sarılı bedenimin üzerinde gezdirdi. "Biliyorum. Ama sana bir hediyem var."

"Hediye mi? Eğer kendinizden bahsediyorsanız-"

Bana doğru bir adım attı ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni durdurdu. "Hayır," diye fısıldadı ağzıma karşı ve ben bunun bir hediyeye *olmasını* diledim.

Ona yanlışlıkla yatakta çekilmiş bir fotoğrafımızı gönderdim ve o da homurdandı. "Tamam, geri alıyorum." Eli kemerine gitti, "Bu benim hediyem."

Ellerimi göğsüne koydum ve onu geri ittim. "Kara ve Frima her an hazırlanmama yardım etmek için burada olabilirler," diye zorladım, yanaklarım kızarmıştı.

"O zaman, onlar buraya gelmeden önce sana bunu vermek istiyorum." Altın siyahı gözleri parlıyordu ve ona bakarken bile kalbim kabarıyordu.

O gerçekten eşsiz biriydi. Özel bir şey.

Ve birkaç saat içinde, o benim kocam olacaktı.

Belinden sıkıştırılmış ahşap bir asa çıkardı ve ona uzattı.

Ben.

"Tait yapmak için Lhoris ile çalıştı, ama benden bunu sen."

Onunla personelin arasına baktım. "Gerçekten mi?"

"Tait döndüğümüzden beri kütüphanede yaşıyor ve rune işaretli bir fae'nin ne tür bir personeli olabileceğini bulmaya çalışıyor."

"Minnettar olmadığımından değil, gerçekten çok duygulandım," dedim ona bakarak. "Ama bir asaya ihtiyacım yok."

Bana sırtıttı. "Gerçekten mi? Yani insanların zihnine fırlatıp durduğun imgeleri kontrol etmene yardımcı olabileceğini düşünmüyor musun? Ya da onların zihinlerinden istemediğin şeyleri koparmayı bırakmana yardımcı olmaz mı?"

Daha da kızardım.

O haklıydı. Bazı kontrol sorunları yaşıyordum. "Sence faydası olur mu?"

"Evet. Annenin bir asası olmasının bir sebebi vardı."

"Annemin bir sis asası vardı ve onunla o kadar güçlüydü ki beni yüzyıllar boyunca uykuya gönderdi ve bir canavar ırkı yarattı," diye mırıldandım.

Maz kıkırdadı. "Al ."

Ona uzandım ve tepesini gördüğümde ağzım açık kaldı.

Bir baykuştı, berrak kristalden yapılmıştı, üzerinde küçük bakır lekeleri vardı, ateş ışığında parlıyor ve dans ediyordu.

"Ah kader, bu çok güzel," diye nefes aldım. Kendimi onunla bağlantı kurmaya zorladım ve neredeyse tökezliyordum, kendimi tutarken çarşafım kaydı.

"Woah. Güç..."

Mazrith'in gözleri bana bakarken kararmıştı. "Çıplaksın ve lanet bir fener gibi güç yansıtıyorsun. *Yggdrasil*'deki hiçbir güç seni o yatağa atıp hemen şimdi almamı engelleyemeyecek," diye *homurdandı*.

Ona devam etmesini söyleyemeden kapı çalındı. "Reyna, elbiseni ve şarabını getirdim. Bir sürü şarap," diye seslendi Frima.

Mazrith'in göğsü gümbürdeyerek çarşafı kaldırırken yüzüm kızarmış ve yanaklarım kocaman bir gülümsemeye gömülmüştü. "Frima olan güç hariç."

Artık örtülü olan göğsüme pişmanlık dolu bir bakış attı, sonra bir kolunu bana dolayarak beni öptü.

"Personel için teşekkür ederim, Maz. İnanılmaz bir şey."

"Lhoris ve Tait'i gördüğünde onlara teşekkür et." İsteksizce gitmeme izin verdi. "Yakında görüşürüz Kraliçem."

Frima gerçekten çok fazla şarap getirmişti.

"Frima bugün Henrik'ten bir mektup aldı," dedi Kara, Frima saçımıyla bir şeyler yapmaya çalışıp başaramazken bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak.

"Biliyor musun, Brynja hain bir pislik olabilir ama saçın konusunda gerçekten iyiydi," diye mırıldandı.

Aynada ona bakarak homurdandım. "Henrik ne dedi?" Bana baktı. "Dakkar için bir anma töreni düzenlemişler."

Hüzün kapladı içimi. "Peki ya Khadra?"

"Onu o zamandan beri görmedi. Kimse görmedi." İçimi çektim. "Umarım iyidir."

Frima bana ne kadar saf olduğumu düşündüğünü açıkça gösteren bir bakış attıktan sonra gülümsedi. "Altın Saray Kraliçesi istifa etti ve oğlunu hükümdar yaptı."

"Gerçekten mi? O bir çocuk!"

"Doğru, ama o zeki biri ve söylenenlere bakılırsa annesi kadar kibirli ya da pohpohlanmaya meyilli değil. Orm'un kendisine ve ailesine bu kadar kolay ulaşmasından utanıyor. Divanı ona olan inancını kaybetti, bu yüzden fazla seçeneği yoktu."

"Umarım Maz yeni Kralı sever," dedim. "Annesi her zaman Mahkemelerin birlikte çalışmasını isterdi."

"Bitirilecek bir *Leikmot* var," diye sırttı Frima bana. "Ticari ilişkileri geliştirmek için iyi olduklarını duydum."

"Ohh hayır," dedim başımı sallayarak. "Eğer daha fazla oyun festivali olacaksa, ben katılmayacağım."

"Teknik olarak *Yggdrasil*'deki en güçlü fae sensin," dedi Kara hafifçe.

Ona endişeli bir bakış attım. "Olmayan bir mahkemenin," dedim. "Temsil edebileceğim kimse yok."

"Gölge Saray'ın Kraliçesi olmak üzeresin."

"Hayır, hayır, hayır. Ben Gölge Sarayının Kralının karısı olacağım," dedim çabucak. "Gölgeye Bağlı Kraliçe," diye ekledim, Lhoris'in sözlerini kullanarak. *Mazrith'in* Kraliçesi. "Bu aynı şey değil."

Kara tekrar konuşana kadar sessiz kaldık. "Vanir'le karşılaşacağını düşünüyor musun?"

"Hayır." Heykelden, yüksek fae'lerin büyük hayat ağacının gölgesindeki evlerinden asla aşağı inmeyeceklerini bilecek kadar çok şey görmüştüm. Fae'lerden ve insanlardan uzakta tanrılara hizmet ettiler. Ve ben bir-

Kapalı. Bunu biliyordum. Ve bazı açılardan bu kesinlikle doğru geliyordu. Gücümün kötüye kullanılma alanı... Orm'un ya da Kraliçe'nin bununla neler yapabileceğini düşünmek beni ürpertiordu.

Arkamı döndüm ve Kara'ya gülümsedim. "Buna ihtiyacım yok. Benim bir ailem var ve hepsi de burada."

Gülümsedi ve Frima gözlerini devirdi. "Buraya geldiğinde bu kadar yumuşak değildin."

"Buraya geldiğimde kaçırılmış bir köleydim," diye karşılık verdim, sonra şarap kadehimi kaldırdım.

"Kölelikten Kraliçeliğe," dedi Frima kadehini kaldırdı.

Kara da ona katıldı ve kadehleri tokuşturdu.

Sevgiye, diye ekledim içimden.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

MAzRITH

I boynumda tılsımlarım şingırdayarak koridorlarda yürüdüm.
"Gergin , değil mi?" Ellisar omzuma vurarak söyledi.

Artık lacivert olan duvarlara bakarak, "Hayır, bu işin sonunu görmek istiyorum," dedim,
altın yılanlarla işlenmiş.

Svangrior homurdandı. "Asıl gergin olması gereken sensin," dedi.

Ellisar gerçekten de kızardı, iri kahverengi gözleri endişeyle doldu. "Evet diyeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Svangrior gözlerini devirdi. "Evet, seni *heimskr*. Onunla her konuştuğunda Kara'nın gözleri doluyor. Evet diyecektir." Ellisar'ın yüzünü bir rahatlama kapladı. "Nedenini ancak Odin bilir, sen lanet olası bir-"

Onları dinlemeyi bıraktım ve kendi endişelerime odaklandım.

Gerçek şu ki, gergindim.

Reyna'yla evli olduğum için değil. Bana kalırsa, ormanda beni sevdiğini söylediğinden beri ikimiz evlenmiş kadar iyiydik.

Ama sarayımın onu kabul etmesine ihtiyacım vardı. Dünyanın birlikte olduğumuzu görmesine ihtiyacım vardı ve onun Fae'lerin önünde bu şekilde gösterilmekten nefret ettiğini biliyordum.

Bana resmi, kraliyet düğününün iyi olduğunu ve bunun önemini anladığını söylemişti.

Ve ona inandım. Coğunlukla.

Gölge Saray'a döndüğümünden beri taht odası değiştirilmişti. Üvey annemin kullandığı oda mühürlenmiş ve sarayın tamamen farklı bir kanadı saray mensuplarının kabulüne tahsis edilmişti.

Donanma duvarları hem gümüş hem de altın parşömenlerle kaplıydı; tahtlara giden uzun halı boyunca kuzgun, baykuş ve yılan heykelleri yerleştirilmişti.

Reyna'nın isteği üzerine sondaki pencereler açık bırakılmıştı.

Yıldız ışığının içeri girmesine izin vermek için. Manzara saklanamayacak kadar inanılmaz.

Odin'in kuzgunu, onu seviyordum. Beni ben oydu, kelimenin tam anlamıyla.

Ben içeri girdiğimde konuklar ayağa kalktı, kürk pelerinin arkamdan sarkıyordu, başımdaki taç gururluydu.

Misafirlerime gülümserken aldığım derin nefesi gizledim.

Tanıdığım saray mensupları ve sarayına sadakatle hizmet eden personel her zaman sadıktı.

Köşedeki arp patlayarak ve Voror açık kapılardan taht odasına doğru süzüldüğünde sonuna ancak varmıştım.

Reyna, Lhoris'in kolunu tutarak belirlediğinde nefesim kesildi.

O halıda ilerlerken tüm konuklar başlarını eğdi, Frima ve Kara da onun arkasındaydı.

Hiçbirini fark etmedim.

Tek görebildiğim .

Elbise baloda giydiği siyah elbisenin aynısıydı ama değiştirilmişti. Yüksek, görkemli yakası altın zincirler ve ısıltılı kristallerle kaplanmış, elbisenin altın rengi alt kısmı da parıldayan berrak taşlarla süslenmişti. Parıldayan ve ışığı yakalayan bir kuyruk eklenmişti.

Ama elbisenin hiçbir parçası onun kadar parlak değildi. Böyle bir olayı gerçekleştirmek istemediğine dair tüm endişelerim uçup gitti.

Bunu ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Beni istediğini.

Bir anda zihninde bir görüntü belirdi. Ben ve o, el ele tutuşmuş ve bağlama gerçekleşirken öpüşüyorduk.

Bana ulaştığında gülümsedim ve hemen uzattığı parmaklarını tuttum.

"Büyüleyici görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye fısıldadı.

Svangrior aramıza girdi ve tüm konuklar yerlerine oturdu.

Yüzlerini taradım. Tek hissedebildiğim geniş gözlü bir hayranlıktı.

"Prens Mazrith Andask ve Reyna Thorvald arasında kurulan nişan bağını mühürlemek için buradayız."

Reyna bana gülümsedi ve ben de onun elini sıkıca kavradım.

"Bileklerinizi kaldırın," dedi ve ikimiz de asalarımızla birlikte kaldırdık. Reyna'nın yeni kristal baykuşu ışıpta parlıyordu, benim siyah kuzgunum ise büyüyle dalgalanıyordu.

"Birbirinizi sonsuza kadar kabul ediyor musunuz?"

"Sonsuza dek," dedik ikimiz de ve büyü asalardan akarak birbirine kenetlenmiş ellerimizin etrafından dolandı, sonra kollarımızdan aşağı indi.

Fısıltılar kaybolduğunda, bağlanmış işaret bileğimde sıcak ve parlaktı. Siyah, altınla bağlanmış. Reyna'nınkine baktım, sonra yüzüne, tam bana doğru adım atarken.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum."

Onu öptüm ve geri çekildiğimde gözlerimin içine baktı. *Kendi yolumuzu seçtik.*

Her zaman yapacağız.

Yüzü aniden değişti, yüz alarm kapladı. "Ne oldu?" Ona yüksek sesle sordum.

Duygular içime aktı. Onun duyguları.

Hayat. Karnının içinde bir yaşam kıpırtısı vardı.

Kalbim göğsümde tekledi. "Reyna..."

Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en gerçek, en güzel gülümsemeyle aydınlandı. Her korku, her şüphe, onun bana gülümsemesinin dışında kalan her şey eriyip gitti.

"Ailemi buldum Maz," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ve bir daha asla kaçmayacağım."

SON

Yazarın teşekkür notu ve Lucifer'in Laneti'nin ilk birkaç bölümü için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

okuduğunuz için teŖekkrler!

Mazrith ve Reyna'nın yolculuğuna benimle birlikte katıldığınız için çok ama çok teŖekkr ederim.

Bu seriyi yazmak inanılmaz keyifliydi. Daha önce bir İskandinav mitolojisi dünyasında yazmamıŖtım, bu yüzden araŖtırma yapmak çok keyifliydi, ama aynı zamanda uzun bu kadar karmaŖık bir oyuncu kadrosu veya olay örgüsü yazmamıŖtım ve buna bayıldım.

Bu serinin önceki serilerimden daha uzun sürdüğünü biliyorum - bunun nedeni kısmen hikayenin büyüklüğü için gereken çok sayıda olay örgüsü ve araŖtırmanın yanı sıra bazı hayati meseleler! Sabırlı olduğunuz ve bu karakterlerle kaldığınız için çok minnettarım. Gerçekten kalbimi aldılar.

Mazrith'in gemiŖini planladığımdan daha karanlık bir Ŗekilde anlattım ama baŖka seçeneğim yokmuŖ gibi . BaŖına gelenler yüzünden olduğu kiŖi o ve ben onun yolculuğuna biraz takıntılı hale geldim. Onu çok seviyorum! Ve Reyna ikisinin de ihtiyaı olan her Ŗey. Ona bir silah verin ve br bok alma! Hayatını kaçamadığı bir Ŗeyden kaçarak geçirdi. O benim için korkularınızla yzleŖmeyi ve dıŖarıdan görünenin içeride olanlarla her zaman uyuŖmadıđını temsil ediyor.

Etrafımdaki sürekli destek olmasaydı geçen yıl boyunca bu seriyi yazamazdım. Kocam (hala kitaplarımdan hiçbirini okumadı ama yaptığım iŖte iyi olduğuma dair bana güven veriyor, haha), annem ve yazar arkadaŖlarım (zellikle Simone ve Sacha) benim için çok önemli ve onlara minnettarım. TEŖEKKR EDERİM.

Ve editrme teŖekkr ederim, sadece cümleleri daha iyi hale getirmekle kalmıyor, olay rglerimi de güçlendiriyor.

Ve söylediğim Ŗeyi, yapzaman yapma konusundaki Ŗok edici yetersizliğimle ilgileniyor.

EN , TEŖEKKR EDERİM SEVGİLİ OKUYUCU!!!

Ciddiyim. Bunu tam zamanlı olarak yapıyorum ve siz okumaya devam ettiğiniz için yapmaya devam edebiliyorum. Seni seviyorum.

Eliza xxxx

Oh, ve onların bir baŖka fotoğrafını daha çektim! Bu öncekinden biraz daha müstehcen. (Onu görüyorsunuz. Hepsini. Ne demek istediğimi anladıysanız.) [Buradan](#) kaydolabilirsiniz!

OceanofPDF.com

HAYVANIN LANETİ

NOX

"Sizin için alabileceğim başka bir şey var mı?" Kız suratını astı, sonra dekolteli bluzunun askısını yavaşça omzundan aşağı kaydırđı. Kıvrımlı kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak masamın etrafında bana doğru ilerledi.

"Başka neyiniz var?" Gözlerimi onun göğüs dekoltesinden ofisime getirdiğı sandviç arabasına kaydırarak sordum.

Dili ağzından dışarı fırladı ve dudaklarını yalayarak açık bir hareket yaptı. "Sen nasıl istersen yakışıklı." Gülümsedi, manikürlü parmaklarını üstünün içine daldırdı ve bana göğsünün yumuşak derisini gösterdi, bir meme ucunun koyu pembesi kısaca görünüyordu.

Zamanını boşa harcıyordu.

Düşmüş melekler güçlüydü ve ben içlerinde en güçlüsüydüm. Ama bu, bir tanrının karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve içlerinde en korkulan tanrı tarafından lanetlenmişim. Cezalarımđan biri olarak, Examinus fiziksel olarak uyarılmaya tepki verme yeteneğimi elimden almıştı. Yine de arzumu tamamen sağlam bırakacak kadar nazikti ve ne kadar uzun süre serbest bırakıldığımı hissedemezsem, o kadar çok arttı.

Tam bir işkenceydi.

Şehvetli kadının bana doğru yaklaşmasını izledim. Laneti kendi üzerime ben getirmiştim. Ve şimdi buna katlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

BETH

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, çok üzgünüm."

Dizlerimin üzerine çöktüm, yanaklarım o kadar sıcaktı ki, çömelip elimden düşen kâğıtları toplarken alev almalarını beklerdim.

Bu bana kapıyı çalmamayı öğretir.

Elimdeki kâğıtlardan başımı kaldırıp patronumun masasına bakmaktan kendimi alamadım. Ofisteki kadının uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve spagetti askılı bluzunun aşağı çekilmiş olduğu ya da kesinlikle sütyen giymediği gerçeğini gizlemeye bile çalışmıyordu. Kadın tembelce üstünü yukarı sıyırmaya başladığında gözlerimi göğüslerinden ayırarak patronum Bay Nox'a odaklandım.

Yüzündeki ifade neredeyse neşeliydi, parlak mavi gözlerinde beni kıvrandıran yırtıcı bir açlık vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Derin sesi İrlandalı bir tınıya sahipti ve yanaklarım bilime meydan okuyarak bir şekilde daha da ısındı.

"Özür dilerim efendim. Bugün burada olduğunuzu bilmiyordum." Sözlerim fısıltıydı, sanki onu bir toplantıda ya da başka bir şeyde bölmüştüm, lanet olası ofisinde yarı çıplak bir kadınla oynaşmıyordum.

"İşte buradayım." Kayışları çıplak kollarına geri geçirmekte olan kadını işaret etti. Bakışlarını Bay Nox'tan ayırmıyor, bana bir kez bile bakmıyordu. "Şu anda biraz meşgulüm. İsterseniz kâğıtları orada bırakabilirsiniz."

"Yerde mi?"

"Tabii onları buraya getirmek istemiyorsanız?" Gözlerindeki parıltı hınzırcaydı, dolgun dudaklarının kıvrımı saf günahı. Başımı salladım, topladığım raporları bıraktım ve dairelerimin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıktım.

Buzlu cam kapı kapanırken sesi arkamdan, "Teşekkür ederim Beth," diye geliyordu.

"Kahretsin!" Hiddetle mırıldandım ve hızla asansöre doğru ilerledim. Bundan daha utanç verici bir şey olabilir miydi? Kapıyı çalmadığım için kendime kızarken, utancımın içinden küçük bir öfke sesi yükseldi. *Eğer biri harekete geçseydi*

uygunsuz bir şekilde, o yapmıştı. Yani, kapıların kilitli olmasının bir sebebi var. Ofisinde kadınların kıyafetlerini çıkarmak istiyorsa, onları kullanmalıydı.

Yontulmuş yanakları, kalın, siyah saçları ve parlak, aç mavi gözlerinin görüntüsü zihnimi doldurdu.

Adımı biliyordu. Asansörün sesi duyulup kapılar sessizce açıldığında farkına vardım. LMS Finansal Hizmetler'den Bay Nox adımı biliyordu. Nasıl biliyordu? Kendisi tüm şirketin milyoner ve ben de sıradan bir analisttim.

Tanrım, neden Anna'nın yerine bakmayı kabul ettim ki? Genelde raporları en üst kata çıkaran oydu. Ancak öğle yemeği randevusu uzamıştı ve bu ayki tek iyi randevusu için bir anlık mutlulukla onun yerine bakmayı teklif etmiştim. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum.

Dokuzuncu kata iner inmez Anna'nın masasını aradım, LMS Finansal Hizmetler'in bulunduğu Londra'daki gökdelende *ait* olduğum kata. Orada değildi. Hemen kendi masama döndüm ve cep telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdım.

Anna, kapıyı çalmadan ofisine girdim ve içerde bir kız vardı!
Bana borçlusun. Ya beni kovarsa?

Bir an sonra ekranda bir cevap bip sesi duyuldu.

Hahaha, OOPS! Seni kovmayacak. Onu çıplak gördün mü?

Başımı salladım ve telefonu kilitleyerek masamın çekmecesine geri koydum. Ya onu çıplak görseydim? Onu daha önce sadece takım elbiseyle görmüştüm ama... Hayal gücüm Bay Nox'u mükemmel dikilmiş takım elbisesinin dışında canlandırmak için gerekeni hemen yaptı. Belirgin karın kaslarının üzerinde gergin duran bronzlaşmış teni, güçlü geniş omuzları, aşağı, aşağı, aşağı inen belinin V'si...

Aman Tanrım. Patronumu çıplak hayal etmek son derece uygunsuzdu. Kendine *gel Beth*, dedim kendi kendime, yeterince sert yaparsam görüntünün kaybolacağını umarak başımı tekrar salladım.

Olmadı.

Öğleden sonrasının geri kalanında bitirmem gereken iki yüksek profilli piyasa raporuna konsantre olmaya çalıştım. Asansör her çaldığında.

Patronumun yaklaşmasından korkarak sertçe başımı kaldırdım. Ama neyse ki Bay Nox'u görmedim.

Ofisine gelen kızı da görmedim. Onun kendine güvenini kıskanmıştım. Yani, seksten yeterince hoşlanıyordum ama erkek arkadaşımın bir ofis binasında, kapı kilitli değilken sevişecek cesarete sahip olduğumu hayal bile edemezdim.

Erkek arkadaşım Alex'i düşününce inledim. Mideme rahatsız edici bir his yerleşti; bir şeyle gerçekten uğraşmak istemediğimde ama ondan kaçamadığımda hissettiğim o his. O gece yapmamız gereken konuşmanın nereye varacağını biliyordum. Ama bunu erteleyemezdim.

Cep telefonum çekmecenin içinde titredi ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak onu çıkardım.

Beth, bugün ofise geri dönemeyeceğim, lütfen gitmeden önce flaş raporları alabilir misin? Sana çok şey borçlu olacağım.

"Anna!" Adını yüksek sesle haykırdım ve karşımdaki masada Rupert'ın bana ters ters bakmasına neden oldum.

Yukarı çıkıp o muhteşem yüzü tekrar göreceğimi düşündükçe yüzüm ısınmaya başladı. *O benim adımı biliyordu.* Bu gerçek geldi ve derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Ben bir profesyoneldim. İki yıldır Bay Nox için çalışıyordum ve bir yerlere geliyordum. Sonunda. Şimdi bunu mahvetmeyecektim. Yukarıya lanet bir rapor götürebilirim.

Bay Nox'un ofisine ikinci kez yaklaştığımda, parmak eklemlerimi incitmeden mümkün olduğunca yüksek sesle cama vurmaya özen gösterdim. Cevap gelmeyince seslendim. "Bay Nox? Flaş raporlar elimde."

Hâlâ yanıt yok. Sinirli bir şekilde elimdeki kâğıt destesine baktım. Neden o da dünyanın geri kalanı gibi e-posta kullanamıyordu?

Kapıyı tekrar çaldım, bir arama daha ekledim. "Alo? İçeri girebilir miyim?"

Ötedeki odada kimsenin olmadığından emin olduğumda, kapıyı dikkatle iterek açtım ve kenarından baktım.

Orada kimse yoktu. Rahat bir nefes alarak odaya girdim ve masaya doğru ilerledim. Kocaman maun bir şeydi, ultra-modern köşe ofiste biraz eğreti duruyordu. Duvarlardan ikisi tavandan tabana camdı ve bana Londra'nın silüetinin üzerine düşen alacakaranlığın inanılmaz manzarasını sunuyordu. Raporu mükemmel bir şekilde düzenlenmiş masanın üzerine koymadan önce nefes kesici manzarayı seyretmek için bir an durdum. Kâğıtlar düzgünce istiflenmişti, Mont Blanc kalem süslü bir kalem standında dimdik duruyordu ve cilalı ahşabın ortasında küçük bir hançer şeklinde bir mektup açacağı duruyordu.

Ben gittikten sonra bu masada seks mi yapmışlar? Bay Nox'un aç yüzünü tekrar hatırladığımda içimde garip bir his kıpırdandı, bağırsaklarımın tehlikeli bir şekilde *güneyinde*. Böyle bir adamla birlikte olmak nasıl bir şey olurdu?

Yüksek sesle mırıldandım, düşüncelerimin yönü için kendimi tekrar azarladım. Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Odadan çıkmak için döndüğümde, masanın hemen arkasında yerde bir şey gördüm. Saç. Altın saç.

Donup kaldım, nabzım hızlandı.

Tereddütlü bir adımla yaklaşırken içimde bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğine dair bir his vardı.

Masanın ucuna ulaştığımda boğazımdaki safra yükseldi ve masanın arkasında yere yayılmış ceset gözümün önüne geldi.

Daha önce buraya gelen kızdı. Ve ölmüştü.

devam edin...

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.